

ΑΠΑΤΡΙΣ

Εμείς ερωτευτήκαμε την ουσία του είναι μας
και σ' όλους μας τους έρωτες αυτήν αγαπούμε.
Είμαστε οι μεγάλοι ενθουσιασμένοι κι οι μεγάλοι αφηγτές.
Κλείνουμε μέσα μας τον κόσμο όλο
και δεν είμαστε τίποτα απ' αυτόν τον κόσμο

Γιώργος Μακρής, «Εμείς οι λίγοι»

εφημερίδα δρόμου

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 43 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2019 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Το μόνο
που θυμάμαι
απ' τον ήλιο
Είναι η σκιά μου

Γιώργος Σκούρτης

η θέση μας είναι στον δρόμο

πάμε για τη ζωή

Εδώ και πολλά χρόνια δεχόμαστε επίθεση. Όταν μειώνουν τους μισθούς. Όταν προκλητικά αθρώνουν βιαστές, όταν μας αναγκάζουν να πληρώνουμε την εκπαίδευσή μας, για να είμαστε πιο αποτελεσματικοί στις εταιρίες τους. Όταν στέλνουν τους μπάτσους να προστατέψουν τα αφεντικά που δεν μας κολλάνε ένσημα. Όταν κλείνουν τους μετανάστες που δεν έχουν πνιγεί στο αιγαίο σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Από την «αρχή της κρίσης» έως και σήμερα, το ελληνικό κράτος δεν έπαψε στιγμή να βάλει καταπάνω μας. Ακόμα και την περίοδο που ο σύριζα δημιούργησε ψευδαισθήσεις για το αντίθετο.

Φυσικά και όλα αυτά δεν τα δεχθήκαμε αμαχητί, και άλλες φορές κερδίσαμε, ενώ άλλες χάσαμε. Σήμερα προσπαθούν να επισφραγίσουν ό,τι κέρδισαν από την αρχή της κρίσης, με την «επιστροφή» στην κανονικότητα, την τάξη και την ασφάλεια.

Οι **εκκενώσεις των καταλήψεων** έρχονται την ίδια ακριβώς στιγμή που **καταργείται το πανεπιστημιακό άσυλο**, αλλά και την ίδια στιγμή που **το ελληνικό κράτος ξεκινάει έναν ολοκληρωτικό πόλεμο ενάντια στους μετανάστες**. Ενώ από την άλλη προσπαθεί **να στρώσει τον δρόμο για την ανάπτυξη**, με τη δημιουργία ενός «φιλικού προς τις επενδύσεις» κλίματος. Ένας δρόμος που περνάει μέσα από **την λεηλασία της φύσης και τον κατακερματισμό των εργασιακών κεκτημένων**.

Την ίδια στιγμή που το κράτος **αναπλάθει τις πόλεις**, ώστε να μην μας χωράνε, και ταυτόχρονα **σφιχταγκαλιάζεται με τραπεζίτες και αφεντικά** (μικρά, μεσαία και μεγάλα), ώστε να **βγάζουν ακόμα περισσότερα από τις γαμωδουλειές μας**, ενώ εμείς θα μένουμε συνεχώς με λιγότερα.

Εδώ και πολλά χρόνια δεχόμαστε επίθεση. Από το ανήλεο **βομβαρδισμό διαφημίσεων, σόου μπιζ και λάιφ στάιλ** που καθοδικά μας οδηγούν σε ένα από τα πιο κοφτερά όπλα της κυριαρχίας: την **απάθεια**. Το σχήμα που αναπαριστά τη κοινωνία έχει δύο πλευρές: από τη μία, η καθολική συναίνεση και παραίτηση μέσω της κουλτούρας των κοινωνικών δικτύων, το κυνήγι της καριέρας, η ιδιώτευση και το φαίνεσθαι. Από την άλλη, **οι κοφτές ανάσες των εξεγερμένων στη Χιλή, την Καταλονία, το Χονγκ Κονγκ, το Ιράκ, το Εκουαδόρ** και όπου αλλού αγωνιζόμαστε, ενάντια στα πρωινά ξυπνητήρια και τις διαταγές στη δουλειά· στις πορείες, τα οδοφράγματα, τις καταλήψεις, τις συνελεύσεις, τους συντονισμούς· για τον αυτοκαθορισμό της ίδιας της ζωής μας. **Ακόμα μια φορά το πεδίο της σύγκρουσης είναι διαυγές και η θέση μας είναι στον δρόμο.**

Υπάρχουν δύο κόσμοι. Τον έναν στον επιβάλλουν. Είναι μίζερος, σιχαμένος, επίπεδος, γεμάτος στερεότυπα και επαναλήψεις - επαναλήψεις στην ζωή και την τηλεόραση.

Για τον άλλο, αργά ή γρήγορα, θα μου πεις εσύ...

► **Οvit A.E, Leroy Merlin, κρατικοί μηχανισμοί, όλα τα καθάρματα δουλεύουνε μαζί!**

σελίδα 7

► **Τρέξε εργάτη τρέξε...
εξάλλου δεν θα προλάβεις ποτέ**

σελίδα 16

► **Μαύρα Γιλέκα**

σελίδα 27

► **Σημειώσεις σχετικά με την εξέγερση στον Λίβανο**

σελίδα 31

► **Εθνικισμός πάνω από τα σύνορα:
Συζήτηση με σύντροφο από τη Βόρεια Μακεδονία**

σελίδα 34

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

**Αλλαγή διακυβέρνησης,
νέο αναπτυξιακό
νομοσχέδιο και κατα-
σταλτικές επιχειρήσεις
του κράτους**

σελίδα 20

apatris.info

εικόνες από εξεγέρσεις
σε εκουαδόρ, χιλή, αϊτή,
χονγκ κονγκ, και λίβανο

editorial

«Προσευχόμαστε εσείς και οι τουρκικές ένοπλες δυνάμεις να επιτύχετε και η επιχείρηση "Κλάδος Ελαίας" να φέρει ειρήνη στην περιοχή, όπως "υπόσχεται" και το όνομά της»

Τα παραπάνω περιέχονται στην επιστολή στήριξης του οικουμενικού πατριάρχη βαρθολομαίου προς τον Ερντογάν και για τις προ ενός και πλέον χρόνου στρατιωτικές επιχειρήσεις τότε του τουρκικού κράτους προς τη Βόρεια Συρία (Β.Σ.) που έφεραν την κωδική ονομασία «κλάδος ελαίας». Φανταζόμαστε ότι η στήριξη του πατριαρχείου προς τον (αλλόθρησκο) σουλτάνο δεν έχει μετατοπιστεί αλλά οφείλουμε να σημειώσουμε ότι η παραπάνω δήλωση ψευδώς έχει μεταφερθεί από πλείστα μέσα μαζικής ενημέρωσης ως δήλωση του αρχι-παπά για την τωρινή επέμβαση στην Β.Σ τουρκικών στρατιωτικών δυνάμεων, επέμβαση που φέρει το όνομα «Πηγή της Ειρήνης». Δηλαδή το αφεντικό των παπάδων κάνει δηλώσεις στήριξης σε μια πολεμική επέμβαση, αυτές οι δηλώσεις χρησιμοποιούνται και σε άλλη πολεμική επέμβαση και αυτές οι πολεμικές επεμβάσεις φέρουν τα ονόματα φυτικής κρέμας χεριών ή άσκησης ευεξίας και διαλογισμού.

Τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης διαχειρίζονται την «είδηση» όπως θέλουν όχι όπως είναι, χωρίς αυτό να έχει κανένα από κόστος στην αξιοπιστία τους. Ο κυρίαρχος λόγος μπορεί να είναι αρκετά χυδαίος χωρίς να φαίνεται να ενοχλείται το κοινό αίσθημα.

Η κατασκευή ειδήσεων, η μετατόπιση του θέματος, η αλλαγή της ροής των γεγονότων, ή εσκεμμένη παράληψη σημαντικών πτυχών μιας είδησης, η διαστροφή ή τέλος η παράληψη σε αναφορά -σημαντικών- ειδήσεων είναι στοιχεία τα οποία χαρακτηρίζουν την τωρινή διαχείριση της είδησης και εν γένει του κυρίαρχου δημόσιου λόγου. Η στρατευμένη

ενημέρωση και η αντιπληροφόρηση δρουν ακριβώς προς την αντίθετη κατεύθυνση όλων των παραπάνω. Η «Απατρίς», παιδί του Δεκέμβρη του 2008, η εφημερίδα που κρατάς στα χέρια σου, προσπαθεί να συμπυκνώσει νέα, ειδήσεις και θέσεις που κρίνονται ως σημαντικά, που αποκρύπτονται ή και διαστρεβλώνονται από τα κυρίαρχα media, που δίνουν μια άλλη πτυχή, μια πολιτική οπτική από τη σκοπιά του αναρχικού αντεξουσιαστικού και ελευθεριακού κινήματος.

Στο παρόν τεύχος ασχολούμαστε με κινήματα και εξεγέρσεις ανά τον κόσμο που ματώνουν και διεκδικούν όπως τα πολύμηνα κινήματα στο Χονγκ-Κονγκ και στη Γαλλία, την εξέγερση στο Εκουαδόρ και τις αντιστάσεις των Κούρδων στη Συρία και των Παλαιστινίων.

Μας απασχολεί ο βιασμός της γης και της θάλασσας από το αδηφάγο κεφάλαιο, που από την μια διατείνεται ότι θα παράξει πράσινη ενέργεια μέσω φαραωνικών έργων όπως αυτό που αφορά την εγκατάσταση ανεμογεννητριών στα Άγραφα και από την άλλη προετοιμάζεται ο νομικός και κατασταλτικός μηχανισμό για να επιβληθούν οι γεωτρήσεις της μαύρης ενέργειας του πετρελαίου.

■ συντακτική ομάδα Χανίων

Ήμασταν και εμείς εκεί

Η Απατρίς αποτελεί μια πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδα έκφρασης του πολυπρισματικού αντεξουσιαστικού, αναρχικού και ελευθεριακού λόγου και διαλόγου. Μοιράζεται στον δρόμο, πόρτα-πόρτα σε αρκετές πόλεις και μπορεί κάθε άτομο να τη βρει σε στέκια και καταλήψεις καθώς και άλλα σημεία φιλικά προς την ανοιχτή σκέψη.

Η διανομή της εφημερίδας Απατρίς αλλά και των εκδοτικών της εγχειρημάτων, ξεκινούσε από το απελευθερωμένο έδαφος της κατάληψης Βανκούβερ Απαρτμάν. Η συντακτική ομάδα Αθήνας φιλοξενείται τα τελευταία χρόνια στην κατάληψη, όπου και είχε από κοινού διαμορφωθεί χώρος για την αποθήκευση του έντυπου υλικού. Αξιακά τα μέλη της εφημερίδας στηρίζουν τις καταλήψεις που προασπίζονται την ισότητα, την αλληλεγγύη, την αφτιασίδωτη έκφραση, τη δημιουργία.

Οι πολιτικές και στεγαστικές καταλήψεις που υπήρξαν, υπάρχουν και θα δημιουργηθούν είναι τα στέρεα συλλογικά κέντρα σχεδιασμού και παρουσίας ενός περιβάλλοντος μέσα στο οποίο μπορούν να αναπνεύσουν σχέσεις απελευθερωμένες από εξουσιαστικά κατάλοιπα. Είναι οι χώροι στους οποίους οργανώνονται, παίρνουν σάρκα και οστά οι αγώνες ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση. «Η κατάληψη Βανκούβερ Απαρτμάν μετράει 15 χρόνια ζωής χωρίς ιδιοκτήτες και αποτελεί ένα από τα σπίτια του αναρχικού αντεξουσιαστικού χώρου. Μια κατάληψη που έχει δώσει στέγη σε εκείνους που τη ζήτησαν και αλληλεγγύη σε όσους τη χρειάστηκαν. Θα συνεχίσει να υπάρχει με κινητήρια δύναμη τον κόσμο που τη στηρίζει».

Δεν έχουμε την αφέλεια να αποδώσουμε τον κεντρικό σχεδιασμό καταστολής, στα μισαλλόδοξα συναισθήματα των κρατούντων, παρόλο που αυτά έκδηλα υπάρχουν. Η καταστολή (φυσική, οικονομική, ηθική) όσων προασπίζονται την αντιεραρχία, την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη είναι ζωτική για την επιβίωση του παρόντος συστήματος που βυθίζει το άτομο στην ασφυξία, και πνίγει τις συλλογικές κινήσεις. Είχε γραφεί από άλλους πριν από εμάς και θα το ματαπούμε: Βρισκόμαστε εδώ για να επιβεβαιώσουμε ότι δύο κόσμοι είναι σε σύγκρουση, ο κόσμος της εξουσίας και ο κόσμος της ελευθερίας.

Αλληλεγγύη σε αυτές και αυτούς που αγωνίζονται για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης, ελευθερίας

Στο εδώ και το τώρα χτίζουμε εστίες «ανομίας» και αυτές προασπιζόμαστε

Αλληλεγγύη στους 4 συλληφθέντες της κατάληψης Βανκούβερ Απαρτμάν

Αλληλεγγύη στις καταλήψεις

■ Εφημερίδα δρόμου Απατρίς

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Οι Δήμοι ακόμη δεν κατόρθωσαν να βρουν μια πολιτική στο βασικό θέμα που είναι η τιμολόγηση. Το νερό είναι, δυστυχώς, απαράδεκτα φθηνό, η σπατάλη του είναι εξωφρενική».

~Μπάμπης Παπαδημητρίου, δημοσιογράφος και βουλευτής της ΝΔ

Μην άμελήσετε.
Πάρτε μαζί σας νερό.

Τò μέλλον μας θά 'χει πολλή ξηρασία.

~Μιχάλης Κατσαρός

Η Απατρίς είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού οχτώ συντακτικών ομάδων κατανομής γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισότητα των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τираζ 15.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: apatris.info

★ Ψηφιακή έκδοση: issuu.com/apatris_news

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris@espiv.net

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Αγώνας ενάντια στη λήθη

Ο θάνατος γύρισε στα γνώριμα μέρη, Κυριακή μεσημέρι στη Μόρια. Μας βρήκε όλες απροετοίμαστες και δεν προλάβαμε να πάρουμε τη Φεριντέ από τα χέρια του. Το πρόσωπο του θανάτου μάς τύφλωνε από τα κράνη των αστυνόμων. Η μυρωδιά του κόντευε να μας πνίξει από τα δακρυγόνα. Ο Αλί ανακάλυψε την πέτρα, η Ναργκές ανακάλυψε τη φωτιά. Σαν αρχαία τραγωδία, πιο ανθρώπινες από ποτέ. Ποτέ δεν θα παραδεχτούν στα δελτία ειδήσεων, πως η πράξη να επιτεθούμε, ήταν η ύστατη προσπάθειά μας να παραμείνουμε άνθρωποι. Πάλι θα μιλάνε για αριθμούς, πάλι θα μιλάνε για παρεξήγηση. Να μην σταματήσει η διαίρεση... ωμά με τον επαγγελματισμό των ειδικών δυνάμεων που εισβάλλουν στα σπίτια απόκληρων στην Αθήνα. Ήρθαν μαζί με τους πολιτικούς τους προϊσταμένους, γιατί μυρίσανε άνθρωπο εδώ. Διψάνε για τα ζωτικά μας υγρά... στεγνώνουμε αλλά σε αυτό τον τόπο δε φτουρεί πυροσβεστήρας.

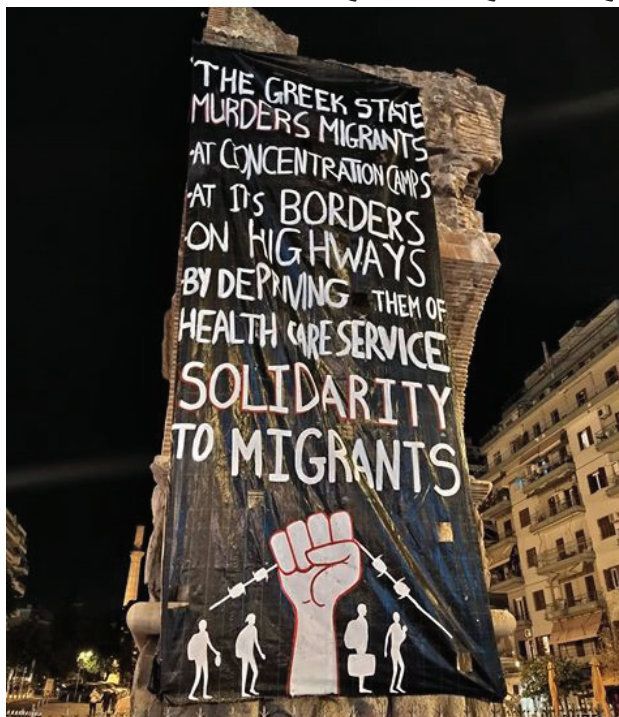
Χιλιάδες χρόνια πριν, όχι μακριά από εδώ, το μαστίγιο σμίλευε την πέτρα που κοσμούσε τις τέχνες των αρχόντων. Τα βράδια εκεί στα στρατόπεδα συγκέντρωσης που στοίβαζαν τους δούλους, ακούγονταν, ανάμεσα στους αναστεναγμούς, ιστορίες τρόμου. Κρίκοι της ίδιας αλυσίδας που έδεναν οι γονείς στα παιδιά τους. Μια αλυσίδα παρεξήγησης που φτάνει μέχρι σήμερα. Ακόμα ακούγονται φωνές απελπισίας στους ίδιους τιμμεντένιους τοίχους και τα ματωμένα συρματοπλέγματα. Γι' αυτό δεν φτάνουν ποτέ οι τουρίστες στα γκέτο των μητροπόλεων. Για αυτό η ωμή βία του κράτους ξεσπά ακόμα στα κλουβιά που στοιβάζονται άνθρωποι μόνο για την καταγωγή τους, μόνο γιατί τοποθετήθηκαν στο υπόγειο της ταξικής πυραμίδας.

Εμείς εδώ και τα αδέρφια μας εκεί, στα διαμερίσματα, να ψάχνουν έδαφος να ανθίσουν. Εκεί, κοιτάζοντας τα ενοικιάζεται άφραγκοι και πεινασμένοι πλάι σε φοβισμένους ξένους, σαν μόλις να βγήκαν από το δωμάτιο των βασανιστηρίων. «Ελεύθεροι» και λοβοτομημένοι στη δικιά μας ντόπια κόλαση. Εκεί, στο κόσμο των τυχερών και «ικανών» που οι ανάγκες μας παίζονται στη ρουλέτα κάθε μέρα. Με τεμαχισμένες προσωπικότητες, από την κρατική μηχανή τρομοκρατίας.

Σε αυτό τον κόσμο, αν κερδίσεις κάτι, έστω και λίγο, ξεχνάς. Ξεχνάς γιατί θυμάσαι τη Βία. Είτε την έζησες, είτε την είδες δίπλα σου και δεν μίλησες. Από τα διαμερίσματα των τερατοπόλεων, έως τη Μόρια, ένας σωλήνας δρόμος. Και δίπλα σου πιστά σκυλιά της κολάσεως οι κρατικοί μισθοφόροι να σου θυμίζουν πως πρέπει να είσαι ευγνώμων που ακόμα αναπνέεις.

Τη Φεριντέ μάλλον δεν την γνώρισες ποτέ. Ίσως δεν μάθουμε τίποτε άλλο για αυτήν. Όπως δεν μάθαμε τίποτα για τόσους ακόμα «τυχαίους» θανάτους. Είμαστε όμως σίγουρες πως αναγκαζόταν να ισορροπήσει ανάμεσα στην αξιοπρέπεια και την ανέχεια. Το όνειρο και τον εγκλεισμό. Όπως η κάθε φυλακισμένη αναγκάζεται να κάνει καθημερινά. Γιατί η κάθε Μόρια είναι το σημείο μηδέν του καπιταλισμού και το περιθώριο των ευρωπαϊκών κοινωνιών σας. Είμαστε εδώ, έτοιμες από καιρό να στελεχώσουμε τον κόσμο της ανέχειας στα υποβαθμισμένα τετράγωνα των μητροπόλεών σας. Έτοιμες, να διαλύσουμε το σώμα μας στα γεωργικο-βιομηχανικά κάτεργα που ετοιμάζουν τα κελιά μας. Έχοντας ήδη σφυρηλατηθεί από τον εξευτελισμό της ουράς του συσσιτίου, της τουαλέτας, των ελέγχων και της γραφειοκρατίας. Αφού πρώτα ρυθμιστήκαμε από τους μισθοφόρους του γκλομπ και του στυλό.

Όποια και αν ήταν η Φεριντέ, γράψαμε το όνομά της μαζί με όλους τους φτωχοδιάβολους που πεθαίνουν καθημερινά στα γκέτο και τις φυλακές σας. Όλοι αυτοί οι «τυχαίοι» θάνατοι σφυρηλατούν την ορμή μας. Γιατί ξέρουμε

Το ελληνικό κράτος δολοφονεί μετανάστες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα σύνορά του, στις εθνικές οδούς και με τον αποκλεισμό τους από το σύστημα υγείας. Αλληλεγγύη στους/τις μετανάστες/τριες (πανό στην καμάρα στη Θεσσαλονίκη)

Αδέρφια της Μόριας είναι η Αμυγδαλέζα, ο Κορυδαλλός, η Πέτρου Ράλλη. Σε καμία Μόρια δεν μπορούν να υπάρξουν συνθήκες ανθρώπινες ή ανεκτές.

πως πίσω τους κρύβονται συγκεκριμένες πολιτικές που απλώνουν το μολυσμένο έδαφος της εκμετάλλευσης των ζωντανών, είτε εντός είτε εκτός των τειχών.

Καμία από εμάς δεν εστιάζει στην προσωπική ιστορία της Φεριντέ. Δεν ψάχνουμε για ήρωες. Μονάχα ζητάμε λίγη ζεστασιά. Η φωτιά που την έκαψε δεν έσβησε, παρ' όλες τις διαβεβαιώσεις της πυροσβεστικής. Την κρατάμε ζωντανή για να φωτίζει όλους τους «τυχαίους» θανάτους. Μέσα της φωνάζουν ΠΑΡΩΝ όσες πεθάναν από το κρύο και τον συνωστισμό λίγα μέτρα πιο εκεί. Φωνάζουν ΠΑΡΩΝ οι εκατοντάδες που πνίγηκαν λίγα μέτρα πριν φτάσουν, την ώρα που πολεμικά ταχύπλοα παζάρευαν το tomáρι τους.

Γι' αυτά τα εγκλήματα είναι υπαίτιοι κοινοί κακοποιοί με συγκεκριμένες θέσεις και ονοματεπώνυμα. Ανάμεσά τους, οι πολιτικές ηγεσίες των αυτοκρατοριών, και των επαρχιών τους. Πλάι τους, τα εκτελεστικά και διοικητικά όργανα που εφαρμόζουν τις πολιτικές τους. Ένοχοι, οι διαχειριστές και οι κάθε είδους ανθρωποφύλακες που δέχονται να βάλουν την εργασία τους πιο πάνω από τους αγώνες για αξιοπρεπή επιβίωση, κοινωνική αναγνώριση και δικαιοσύνη.

Αδέρφια της Μόριας είναι η Αμυγδαλέζα, ο Κορυδαλλός, η Πέτρου Ράλλη. Σε καμία Μόρια δεν μπορούν να υπάρξουν συνθήκες ανθρώπινες ή ανεκτές. Δεν φτάνει η αποσυμφόρηση της Μόριας, ούτε σωζόμαστε με καινούρια πακέτα διάσωσης ανθρωπιστικών οργανώσεων. Σε κανένα εργοστάσιο που χτίστηκε με σχέδιο το κέρδος, δεν μπορεί να υπάρξει χώρος για τον άνθρωπο. Σε κάθε ορυχείο, σε κάθε γραφείο πολυεθνικής εταιρίας δεν κατοικούν άνθρωποι. Ακόμα και αν τυλίξουμε τη Μόρια στις φλόγες, τα

προβλήματά μας δεν θα έχουν λυθεί. Αλλά τουλάχιστον κανένας δεν θα κλάψει. Γι' αυτό είμαστε σίγουρες.

Μας ρωτάνε συνέχεια πόσοι είναι οι νεκροί; Απαντάμε: Θα μπουνε στο τεφτέρι και οι ζωντανοί-νεκροί; Τα κάγκελα είναι για όλους τα ίδια, τα όρια της καθεμιάς είναι διαφορετικά. Κανένα επίσημο έγγραφο δεν πρέπει να μας κάνει να ξεχάσουμε τους αδερφούς και τις αδερφές μας. Δεν ξεχνώ σημαίνει δεν σταματώ να αγωνίζομαι. Ας αναγνωρίσουμε ο ένας την άλλη σαν να μην έχουμε τίποτε άλλο να χάσουμε.

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ
Ενάντια σε κάθε είδους εγκλεισμό
Περιφρούρηση των ζώων μας και αλληλεγγύη
ΜΕ ΚΑΘΕ ΜΕΣΟ

Σημειώσεις για τη Μόρια

/ Στο Ka-Be (σ.σ. τα αρχικά του αναρρωτηρίου Krankenbau των στρατοπέδων συγκέντρωσης των Ναζί), αντιληφθήκαμε ότι η ανθρώπινη υπόσταση είναι εύθραυστη, ότι αυτή κινδυνεύει περισσότερο από τη ζωή. Και οι αρχαίοι σοφοί αντί να μας νουθετήσουν «να θυμάσαι ότι θα πεθάνεις», θα ήταν καλύτερο να μας υπενθύμιζαν ότι αυτός είναι ο πιο σοβαρός κίνδυνος. Εάν μέσα απ' τα στρατόπεδα θα μπορούσε να δραπετεύσει ένα μήνυμα και να φτάσει στους ελεύθερους ανθρώπους θα ήταν αυτό: Προσπαθήστε να μην υποστείτε στο σπίτι σας αυτό που έχει επιβληθεί σε μας εδώ. /

/ Για μας το Λάγκερ (σ.σ. στρατόπεδο συγκέντρωσης) δεν είναι μια τιμωρία · για μας δεν προβλέπεται σαν τέρμα, το Λάγκερ είναι το είδος της ύπαρξης που μας δόθηκε, χωρίς χρονικά όρια, στους κόλπους της γερμανικής κοινωνίας. /

/ Στη δύση του ηλίου χτυπά η σειρήνα για το Feierabend, το τέλος της δουλειάς, και μιας και είμαστε όλοι χορτάτοι, για μερικές ώρες τουλάχιστον, δεν ξεσπούν καβγάδες, είμαστε φρόνιμοι, ο Κάπο δεν θ' αναγκαστεί να μας δειρεί, και είμαστε ικανοί να σκεφτούμε τις μητέρες μας και τις γυναίκες μας, πράγμα που συμβαίνει σπάνια. Για λίγες ώρες, μπορούμε να είμαστε δυστυχισμένοι με τον τρόπο των ελεύθερων ανθρώπων. /

/ Ναι, είμαστε σκλάβοι, στερημένοι κάθε δικαίωμα, εκτεθειμένοι σε κάθε προσβολή, αντιμετωπίζουμε βέβαιο θάνατο, αλλά μας έχει απομείνει ένα δικαίωμα και πρέπει να το υπερασπιστούμε με σθένος, γιατί είναι το τελευταίο: το δικαίωμα να αρνηθούμε τη συγκατάθεσή μας. /

■/ **primo levi, εάν αυτό είναι ο άνθρωπος**

[Ο Πρίμο Λέβι ήταν Ιταλοεβραίος συγγραφέας και ποιητής. Συνελήφθη στα τέλη του 1943 στη βόρεια Ιταλία από τη φασιστική αστυνομία και φυλακίστηκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Αουσβιτς μέχρι τον Ιανουάριο του 1945. Τις εμπειρίες του από τη ζωή στο Αουσβιτς τις κατέγραψε στο δημοφιλέστερο έργο του, το «Εάν αυτό είναι ο άνθρωπος» (Sequesto è un uomo), που εκδόθηκε το 1947.]

*από το έντυπο carrex flacca της καταληψής Σινιάλο τεύχος 3 με μια εκτροπή στον τίτλο
<https://sinialo.espiv.net/omada/carexflacca/>

Πατινάζ: το στρέμμα που ξεχειλίζει την οργή

Το Μπαρουτάδικο αποτελεί βασικό σημείο αναφοράς του Αιγάλεω από κάθε άποψη. Ιστορικά λειτούργησε ως πόλος συγκρότησης της πόλης, αφού στο μεσοπόλεμο, στην περιοχή που αποτελούσαν από αραιοκατοικημένα χωράφια, εγκαταστάθηκαν χιλιάδες πρόσφυγες «κυκλώνοντας» με τις παράγκες τους, για επιβιωτικούς λόγους, για ένα μεροκάματο, τις εγκαταστάσεις του εργοστασίου πυρίτιδας. Το εργοστάσιο λειτούργησε από το 1884 έως το 1974, οπότε και έκλεισε οριστικά με ισοπέδωση των κτιριακών του εγκαταστάσεων, και απόδοσή του στο δημόσιο. Μαζί του έκλεισε και μια περίοδος βαθιάς εκμετάλλευσης χιλιάδων εργατών από αστούς τυχοδιώκτες, όπως ο Μποδοσάκης, με σωρεία ανυπολόγιστων έως σήμερα θανατηφόρων εργατικών δυστυχημάτων. Έτσι, η ταξικότητα της πόλης έχει αποκτήσει το δικό της ορόσημο. Στη συνέχεια, ο χώρος του πρώην εργοστασίου μετατράπηκε σε 380 στρέμματα πρασίνου, σε έναν αναντικατάστατο πνεύμονα πρασίνου των μεσοδυτικών συνοικιών της Αθήνας. Αυτό δεν κράτησε για πολύ καθώς, λόγω φθηνότητας της δημόσιας γης, διάφοροι δημόσιοι οργανισμοί άρχισαν να χτίζουν τις δικές τους εγκαταστάσεις (ΤΕΙ Αθήνας, ΟΑΕΔ, ΚΕΤΕΚ, Νηπιαγωγεία, Δημοτικά, Γυμνάσια, Λύκεια, Θέατρο Μινωτής) παράλληλα με κάποιους ιδιώτες και τα αναψυκτήριά τους. Δέκα σχεδόν χρόνια μετά, το άλσος του Μπαρουτάδικου είχε ήδη μείνει μισό.

Παρόλα αυτά το Μπαρουτάδικο παραμένει το μεγαλύτερο αστικό άλσος της Δυτικής Αθήνας, αντίστοιχο του Εθνικού Κήπου, του Πεδίου του Άρεως κλπ. και με ιδιαίτερη σημασία για την συμμετοχή του στη διαμόρφωση των περιβαλλοντικών συνθηκών κυρίως των υποβαθμισμένων δυτικών συνοικιών, αλλά και για το σύνολο του λεκανοπέδιου λόγω της έκτασής του. Η σημασία του γίνεται ακόμα μεγαλύτερη μετά την υποβάθμιση των περιβαλλοντικών συνθηκών του λεκανοπέδιου από τις καταστροφικές πυρκαγιές που έπληξαν τον βióτοπο της Πάρνηθας και των γύρω βουνών τα τελευταία χρόνια.

Αυτό δεν σταματάει την κουλτούρα μιας ανάπτυξης συνώνυμης του τσιμέντου και των εργολάβων. Από το 2012 επιδιώκεται να μπει και άλλο τσιμέντο σε έναν από τους χώρους του Μπαρουτάδικου (το λεγόμενο Πατινάζ) με το πρόσχημα της «κοινωνικής» πολιτικής. Το σχέδιο όλων των δημοτικών παρατάξεων (πλην μιας που συγκροτείται από την εξωκοινοβουλευτική αριστερά) είναι η ανέγερση βρεφονηπιακού σταθμού σε οικοπέδο που κατά τη διοίκηση είναι εκτός άλσους, άρα δεν εκποιείται κατ' αυτούς χώρος πρασίνου. Ο εν λόγω χώρος είναι αναπόσπαστο μέρος του Μπαρουτάδικου, είναι χώρος πρασίνου, δεντροφυτευμένος και δεν έχει διακριτά όρια με το άλσος. Ο κόσμος του Αιγάλεω και όχι μόνο, χρησιμοποιεί τον χώρο ως χώρο αναψυχής, πολιτιστικών δραστηριοτήτων, συνάθροισης, παιχνιδιού των παιδιών, κλπ για πάνω από 30 χρόνια, ενώ με πρωτοβουλίες κυρίως των κατοίκων ο χώρος φροντίζεται, καθαρίζεται και προστατεύεται ως ελεύθερος χώρος πρασίνου.

Η σχεδόν ομόφωνη απόφαση του δημοτικού συμβουλίου για την ανέγερση του βρεφονηπιακού σταθμού προκάλεσε την αντίδραση των κατοίκων, αφού η υλοποίησή του προσθέτει τσιμέντο (ο σχεδιασμός προβλέπει 600 τ.μ. κτίσματος σε 1100 τ.μ. οικοπέδου) στην περίμετρο του άλ-

σους που είναι ήδη τσιμεντοποιημένη από τα «κοινωνικά» δημοτικά έργα.

Έγινε απόπειρα να ξεκινήσει το έργο στις 8 Μαρτίου 2012 με τους κατοίκους να μπαίνουν μπροστά στις μπουλντόζες για να μην ξεκινήσουν το καταστρεπτικό τους έργο. Στις 10 Σεπτεμβρίου 2012 η δημοτική αρχή κάλεσε τα ΜΑΤ στην προσπάθειά της να εγκατασταθεί ο εργολάβος και να ξεκινήσουν τα έργα, χωρίς όμως αποτέλεσμα λόγω της συνεχιζόμενης αντίδρασης των κατοίκων. Όλο αυτό το διάστημα συνεχίστηκαν οι αντιδράσεις των κατοίκων με ανοικτές συνελεύσεις, παρεμβάσεις στο δημοτικό συμβούλιο, πορείες στην περιοχή και περιφρούρηση της περιοχής για να μην επιτραπεί η υλοποίηση του έργου. Λόγω της αντίδρασης των κατοίκων το έργο δεν ξεκίνησε. Οι δημοτικές αρχές, όμως, με επικεφαλής τον αριστερό πια δήμαρχο Δ. Μπίρμπα, επιχείρησαν να υπερβούν τις αντιδράσεις με το τέχνασμα του «δημοψηφίσματος». Επειδή για νομοτεχνικούς λόγους δεν μπορεί να γίνει δημοψήφισμα, προσπάθησαν να βαφτίσουν δημοψήφισμα το μάζεμα υπογραφών, από περιορισμένο τμήμα του δήμου, και με ψευδή διλλήματα του τύπου «θέλετε να γίνει βρεφονηπιακός σταθμός;». Το άλσος, ωστόσο, δεν αφορά μόνο δύο συνοικίες της περιοχής, για τις ανάγκες των οποίων προβλέπεται ο βρεφονηπιακός σταθμός, αλλά το σύνολο των κατοίκων του Αιγάλεω, αλλά και της Δυτικής Αθήνας και του λεκανοπέδιου γενικότερα, αν αναλογιστεί κανείς τις σημερινές περιβαλλοντικές συνθήκες και τη σημασία των ελεύθερων κοινόχρηστων χώρων πρασίνου.

Με δεδομένη την fake νομιμοποίηση από ένα fake δημοψήφισμα, έγινε μια τελευταία απόπειρα της δημοτικής αρχής τον Σεπτέμβρη του 2013 να τσιμεντοποιηθεί το Πατινάζ, γεγονός που απετράπη και πάλι μετά από μια σύνομη σύγκρουση. Αυτή τη φορά δεν είχαν έρθει τα ΜΑΤ, αλλά δημοτικοί εργάτες κήπων, τους οποίους η «αριστερή ηθική» είχε επιτάξει μετατρέποντάς τους σε «αγανακτισμένους πολίτες». Το έργο αποσύρθηκε λίγους μήνες μετά. Αλλά, δυστυχώς, όχι οριστικά.

Από το καλοκαίρι του 2018 οι σχεδιασμοί για τσιμεντοποίηση του Μπαρουτάδικου επανήλθαν. Η δημοτική αρχή επικαιροποίησε τα σχέδια για τον βρεφονηπιακό σταθμό εντός του Άλσους, στο χώρο του Πατινάζ, διπλασιάζοντας μάλιστα τον προϋπολογισμό του έργου από 1.2 εκ. σε 2.3 εκ. ευρώ. Τον Σεπτέμβρη το έργο εγκρίθηκε από την Περιφέρεια. Η πάγια θέση των αντιστεκόμενων στο έργο είναι «Ναι στο έργο, όχι μέσα στο Άλσος», και εντύπωση προκαλεί από τη μία το γεγονός πως παρά τον διπλασιασμό του προϋπολογισμού, θεωρείται δεδομένο πως δεν υπάρχει η δυνατότητα να βρεθεί άλλος χώρος μέσα στο Αιγάλεω εκτός του Άλσους, αλλά και η εμμονή, παρά τις αντιδράσεις, να χτιστεί ο χώρος του Πατινάζ. Ας σημειωθεί ότι ακριβώς δίπλα στον χώρο του Πατινάζ υπάρχουν δύο σχολεία που υπολειπονται, και θα μπορούσαν να αποτελέσουν μια έτοιμη σχεδόν λύση με αλλαγή της χρήσης τους. Επίσης, αποτελεί άσκηση ειρωνείας το γεγονός ότι όσο διαρκούν οι απόπειρες να τσιμεντοποιηθεί το Πατινάζ εν ονόματι της κατασκευής βρεφονηπιακού σταθμού, έχουν κλείσει 5 τέτοιοι λόγω αδυναμίας συντήρησης, αφού από 14 σταθμούς στο δήμο Αιγάλεω υπάρχουν πλέον μόνον 9. Επιπλέον, δεν αξίζει κανείς να σταθεί στον ισχυρισμό της δημο-

τικής αρχής για τον επικείμενο «βιοκλιματικό» χαρακτήρα του κτιρίου, λες και υπάρχει αρωματικό τσιμέντο που αφήνει τη θαμμένη γη να αναπνεύσει... Εντωμεταξύ, κόβονται από συνεργεία του δήμου και εργολάβους εκατοντάδες, κυριολεκτικά, δέντρα σε διάφορες συνοικίες της πόλης με διάφορα χυδαία προσχήματα, επιβαρύνοντας διαρκώς την ήδη ανυπόφορη περιβαλλοντική συνθήκη της περιοχής. Με αυτά τα δεδομένα, από το καλοκαίρι του 2018 η «συνέλευση αγώνα για την υπεράσπιση του Μπαρουτάδικου» έχει προχωρήσει σε μια σειρά παρεμβάσεων για την αναβαθμισμένη ενημέρωση της τοπικής κοινωνίας, αλλά και για να κάνει σαφές στη δημοτική αρχή πως σε οποιαδήποτε επιχείρηση τσιμεντοποίησης του Άλσους, θα βρεθεί απέναντι. Επίσης, τον Ιούνιο του 2018 κατατέθηκε προσφυγή κατά της μελέτης, που όμως απορρίφθηκε, όπως και κάθε σχετική νομική ενέργεια στην οποία έχουν προσφύγει οι κάτοικοι στο παρελθόν. Παράλληλα έγιναν πορείες και παρέμβαση στο δημοτικό συμβούλιο. Οι επιλογές των δημοτικών αρχών -και- στο συγκεκριμένο ζήτημα έχουν οδηγήσει σε μια οξυμένη συνθήκη με νεολαίους να συγκρούονται με security στο Μπαρουτάδικο, να σπάζονται αυτοκίνητα του δήμου, να «βάφεται» το δημαρχείο, να προπηλακίζεται ο δήμαρχος στη διάρκεια αγώνα στο γήπεδο του Αιγάλεω κ.ο.κ.

Βρισκόμαστε στο φθινόπωρο του 2019 με μια δεξιά πια διαχείριση της δημοτικής αρχής της πόλης, και τον νέο δήμαρχο πολιτικό μηχανικό, χαρακτηριστικά που προδιαθέτουν την επιθετικότητα της τοπικής εξουσίας προκειμένου να γίνει το επαίσχυντο αυτό έργο. Ενώ το Αιγάλεω ήταν ανέκαθεν μια υποβαθμισμένη από κάθε άποψη περιοχή, με αποτέλεσμα το βεβαρημένο του περιβάλλον, όπου το άλσος του Μπαρουτάδικου αποτελούσε και αποτελεί τα τελευταία χρόνια ανεκτίμητο και αναντικατάστατο πνεύμονα οξυγόνου, η κρίση των καιρών μας αποτελεί ουσία αλλά και πρόσχημα για την κεντρική και την τοπική εξουσία προκειμένου να προωθηθεί μια ανάπτυξη με στόχο τη λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος. Ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων χώρων και αποστείρωσή τους με περιφράξεις και αποκλεισμό της χρήσης τους με πρόσχημα την ασφάλεια, καθώς και «αξιοποίηση» των αστικών αλσών με μαγαζιά και αναψυκτήρια. Στο προκείμενο, η επιλογή του Πατινάζ θεωρείται μια εύκολη και φτηνή λύση με την τσιμεντοποίηση ενός ανοιχτού δημόσιου χώρου στο όνομα ενός έργου κοινής ωφέλειας. Το αυτονόητο αυτής της επιλογής, αλλά και η πρόκρισή της ως φτηνής λύσης για έργα κοινής ωφέλειας είναι χαρακτηριστικά μιας λογικής που έχει καταστρέψει ήδη το μισό Μπαρουτάδικο. Το «έως εδώ» το λένε οι αντιστεκόμενοι στην περιβαλλοντοκτόνα ανάπτυξη εδώ και 7 χρόνια, από την απαρχή των σχεδίων τσιμεντοποίησης του Πατινάζ. Αυτή τη φορά η σύγκρουση με τη δημοτική αρχή και τους εργολάβους θα είναι σφοδρή, και θα αποτρέψει και πάλι τόσο τις μπουλντόζες όσο και τα προσχήματά τους.

■/ Κ.Γ., μέλος της Συνέλευσης αγώνα για την υπεράσπιση του Μπαρουτάδικου

Μπάτσοι είστε και φαίνεστε!

Η, εικόνες από την οργάνωση των μαύρων πανθήρων στην Αμερική

Ανακοινώθηκε η νέα ομάδα της ελας η οποία θα έχει βασικό πεδίο δράσης τους σταθμούς του μετρό, τουριστικά και πολυσύχναστα μέρη της πόλης. Μαυροντυμένοι και πάνοπλοι, έχουν ως στόχο την παροχή αισθήματος ασφάλειας και την αποτροπή έκνομων ενεργειών. Ο λαμπρός εμπνευστής της, Μ. Χρυσοχοϊδης, με βαριά καριέρα καταστολής στην πλάτη του, ξεκινάει τον πόλεμο στους πορτοφολάδες. Αλλά η νέα αυτή επίλεκτη ομάδα κάνει διπλή δουλειά. Παράλληλα θα κοσμεύει τουριστικά σημεία, παρέχοντας ένα αίσθημα ασφάλειας (όπως μας έχει συνηθίσει η ελας) και δίνοντας στους τουρίστες μια γνώριμη εικόνα από την ιδιαίτερη πατρίδα τους.

Τώρα, οφείλονται κάποιες εξηγήσεις όσων αφορά το κακό αστείο της ονοματοδοσίας του νέου αυτού σώματος ασφάλειας. Οι νέοι αυτοί κομμάντο λοιπόν ονομάστηκαν μαύροι πάνθηρες, καθώς φοράνε μαύρα ρούχα (αν έχουν, καθώς στη Θεσσαλονίκη τους ντύνουν στα μπλε γιατί δεν πήγαν να ραφτούνε ακόμα). Καλό θα 'ταν όμως, άλλη φορά να διπλοτσεκάρονται που παραπέμπουν τα ονόματα που επιλέγονται. Για παράδειγμα, το όνομα μιας ένοπλης οργάνωσης, όπου μέλη της έχουν φυλακιστεί για φόνους μπάτσων, επιθέσεις σε ΑΤ και τράπεζες, μάλλον δεν αρμόζει σε μια ομάδα καταστολής.

Ποιοι ήταν όμως οι μαύροι πάνθηρες;

Το κόμμα των μαύρων πανθήρων για την αυτοάμυνα, υπήρξε μια επαναστατική ένοπλη οργάνωση που έδρασε από το 1966 έως το 1982. Ένα χρόνο μετά τη δολοφονία του Malcolm X, δημιουργήθηκε στο Oakland για να αποτρέψει την αστυνομική βία και τις ρατσιστικές δολοφονίες μαύρων. Αναγνωρίζοντας την καταπίεση που υφίστανται σε όλα τα επίπεδα της ζωής τους, από την εργασία, την εκπαίδευση, τη στέγαση, δημοσίευσαν ένα πρόγραμμα 10 σημείων με τις βασικές τους διεκδικήσεις. Προς αυτούς τους στόχους, δημιούργησαν τόσο κοινωνικά προγράμματα αλληλεγγύης* όσο και περιπολίες ενάντια στην αστυνομική βία.

Αναγνώριζαν την καταπίεση της μαύρης κοινότητας ως δομικό στοιχείο του καπιταλισμού. Σοσιαλιστές και αντιμπεριαλιστές οργανώθηκαν απέναντι στην ρατσιστική κυβέρνηση των ηπα, και οπλίστηκαν για να περιφρουρήσουν τα σώματά τους, όσο και των υπολοίπων καταπιεσμένων απέναντι στην αστυνομική βία. Καταπολεμήθηκαν έντονα με εξοντωτικές ποινές φυλάκισης και κρατικές δολοφονίες. Αργότερα, μετά από τις διαδοχικές επιθέσεις του COINTELPRO άρχισαν να αυτοδιαλύονται, ενώ παράλληλα λείαιναν τις θέσεις τους.

Στιγμές καθημερινού αγώνα

Κομμάτι του αγώνα τους ήταν όμως ακριβώς και η δική τους καθημερινότητα. Διεκδικούσαν την χειραφέτησή τους τόσο σε πρακτικό επίπεδο όσο και σε συμβολικό.

Πολλοί από αυτούς επέλεξαν να υιοθετήσουν άλλα ονόματα αφρικανικής προέλευσης, αποποιούμενοι τα ονόματα που τους είχαν «φορέσει» οι ιδιοκτήτες των σκλάβων-πρόγονων τους.

Μια περίοδο που ρατσιστικές επιθέσεις, δολοφονίες μαύρων, ξυλοδαρμοί από μπάτσους ήταν καθημερινό φαι-

νόμενο, εκμεταλλεύτηκαν το νόμο περί όπλων στις ηπα, όπου σε πολλές πολιτείες επιτρεπόταν η οπλοφορία εφόσον είναι σε εμφανές σημείο, και οργάνωναν ένοπλες περιπολίες στους δρόμους ακολουθώντας περιπολικά. Εάν οι μπάτσοι πραγματοποιούσαν κάποιο έλεγχο, τότε θα κατέβαιναν από το αυτοκίνητο με τα όπλα τους σε κοινή θέα, θα διατηρούσαν τη νόμιμη απόσταση ώστε να μην μπορούν να ισχυριστούν παρεμπόδιση, και θα επιτηρούσαν ώστε να μην χρησιμοποιηθεί βία.

Το όνομα μαύροι πάνθηρες επιλέχθηκε διότι όπως αναφέρουν «ο μαύρος πάνθηρας είναι ένα ζώο το οποίο όταν απειληθεί κινείται προς τα πίσω, και όταν στριμωχτεί, τότε θα επιτεθεί μαχόμενο για τη ζωή του. Νιώσαμε ότι μας στριμώχνουν πολύ καιρό, ήταν ώρα για τους μαύρους να αντεπιτεθούν».

Επιθέσεις και αντεπιθέσεις

Το COINTELPRO ήταν πρόγραμμα του FBI το οποίο στόχευε πολιτικές οργανώσεις. Στόχοι του ήταν η παρακολούθηση, η δυσφήμιση και τελικά η διάλυση τέτοιων οργανώσεων. Ανά καιρούς χρησιμοποίησε μαύρους κατηγορούμενους ως πληροφοριοδότες με αντάλλαγμα την απαλλαγή τους από τις κατηγορίες. Μεταξύ άλλων, οργάνωσε με την τοπική αστυνομία τη δολοφονία του Fred Hampton την ώρα που κοιμόταν, ενώ στην επιχείρηση αυτή δολοφονήθηκε και άλλος ένας μαύρος πάνθηρας, ο Mark Clark. Οι πληροφορίες είχαν προκύψει από το σωματοφύλακα του Fred Hampton και πληροφοριοδότη του FBI. Αργότερα και ενώ ήταν στο πρόγραμμα προστασίας μαρτύρων αυτοκτόνησε.

Το 1970 δημιουργήθηκε ο black liberation army. Αποτελούταν αποκλειστικά από μέλη των μαύρων πανθήρων και έδρασε έως το 1981. Κομμάτι του παράνομου μηχανισμού για την απελευθέρωση των μαύρων, πραγματοποιήσε επιθέσεις σε ΑΤ, δολοφονίες μπάτσων, απαλλοτριώσεις και αποδράσεις. Μέλη του τελούν ακόμα υπό κράτηση σε φυλακές στις ηπα ακόμα και μετά από 45 έτη εγκλεισμό.

Εν κατακλείδι, δεν είναι η πρώτη φορά που το κράτος ή τα παραπαίδια του προσπαθούν να οικειοποιηθούν και να ξαναγράψουν την ιστορία από την ανάποδη. Ξανά και ξανά, επιβάλλεται εκ των άνω η λήθη και η αντιστροφή των ιστορικών πεπραγμένων. Αυτό που μένει να θυμόμαστε είναι πως το όνομα της νέας ομάδας καταστολής της ελας, είτε προσδιορίστηκε από την ίδια είτε από τους δημοσιογράφους, είτε έγινε για λόγους τακτικής είτε όχι, είναι πως μαύροι πάνθηρες και σώματα ασφάλειας ιστορικά βρίσκονται σε αντίπαλα στρατόπεδα.

■/ **λαρουνε**

*Το πιο γνωστό ήταν το δωρεάν πρωινό για παιδιά. Πρόγραμμα που σύντομα διαδόθηκε και λειτουργούσε σε κάθε πόλη που είχε παράρτημα των μαύρων πανθήρων. Ακόμα είχαν δημιουργηθεί δωρεάν ιατρικές κλινικές, προγράμματα παροχής τροφίμων κλπ.

**Είναι σημαντικό να σημειώσουμε ότι το κόμμα των μαύρων πανθήρων δεν πρέπει να συγχέεται με το νέο κόμμα των μαύρων πανθήρων καθώς είναι ριζικά διαφορετικά.

Για τον Θάνο μας

Αδερφέ, φίλε, και σύντροφε Θάνο, είχες, και έχεις, έντονη παρουσία στις ζωές μας. Είναι δύσκολο για εμάς να χωρέσουμε μονάχα σε μερικές αράδες την έντονη προσωπικότητά σου. Έντονη με τα λόγια σου και έντονη με τα συναισθήματά σου. Είσαι παρών με την ευθύτητά σου, την ειλικρίνειά σου, τη γνησιότητά σου. Αυθεντικός. Πάντα χαμογελαστός και κοινωνικός, ακόμα και μέσα από τα συχνά σου πειράγματα, έθετες βαθιά πολιτικά ζητήματα. Επιδίωκες πάντα να ανταλλάσσεις απόψεις, και να μαθαίνεις εσύ, να μαθαίνουμε κι εμείς, μέσα από τις συζητήσεις μας. Δοτικός, με ανθρωπιά, και έντονα ανεπτυγμένο το αίσθημα του δικαίου, που αποδείκνυες έμπρακτα μέσα από τις καθημερινές σου επιλογές, σε προσωπικό, πολιτικό, και επαγγελματικό επίπεδο.

Εργάτης, αντιμετώπισες τη μοίρα σου χωρίς δισταγμό. Τασσόσουν πάντα στο πλευρό των αδύναμων και των καταπιεσμένων, όπως επέτασσε η πηγαία ταξική σου συνείδηση. Έγινες ένας κοινωνικός αναρχικός. Παρέμεινες προσηλωμένος στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση και τον ελευθεριακό κομμουνισμό. Πολιτικοποιήθηκες σε πολύ νεαρή ηλικία. Ενωτικό πνεύμα, μακριά από αφοριστικές λογικές, στήριζες πολύμορφους αγώνες. Είσαι στη γενιά που βρέθηκε στα φοιτητικά του 06 – 07 και στην εξέγερση του 08. Παρών σε κάθε ταξικό και κοινωνικό αγώνα τα χρόνια των μνημονίων: μεταξύ άλλων, στην Κερατέα· στην ΕΡΤ· στην πλατεία Συντάγματος· στη λαϊκή συνέλευση Γαλατσίου· στην απεργία της Χαλυβουργίας· στα κεντρικά και τοπικά αντιφασιστικά αναχώματα· στον αντικατασταλτικό αγώνα και στην αλληλεγγύη σε πολιτικά εγχειρήματα, και σε διωκόμενους και φυλακισμένους αγωνιστές· σε εργατικές κινητοποιήσεις, στις λευκές νύχτες, στην κυριακάτικη αργία.

Πάντα παρών με κάθε μέσο· μοιράσματα, αφισοκολλήσεις, πορείες, περιφρουρήσεις, περιπολίες· δυναμικός στη σύγκρουση με κράτος και παρακράτος, και τα τελευταία χρόνια, εκεί μπροστά, στον αγώνα ενάντια στη ναρκομαφία και τον κοινωνικό κανιβαλισμό. Πάντα παρών, και με τη μηχανή σου, να τη βάζεις όποτε χρειάζεται. Υπήρξες μέλος σωματείου βάσης, οργανώθηκες σε πολιτικές ομάδες, συμμετείχες σε στέκια και καταλήψεις, δραστηριοποιήθηκες σε συνελεύσεις. Ακόμη και μέσα από τη δουλειά σου, με ανήλικους/ες ασυνόδευτους/ες μετανάστες/ριες, ανέπτυξες διαπροσωπικές σχέσεις, βοηθώντας με όποιο τρόπο μπορούσες.

Αγαπημένο μας Θάνο υπήρξες συνοδοιπόρος μας στο Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό στέκι Γαλατσίου Στέγαστρο, από την αρχή του. Όσοι ήμασταν δίπλα σου, γνωρίζουμε ότι ήσουν ψύχραιμος και μετρημένος σε κρίσιμες και δύσκολες καταστάσεις. Γεμάτος ενέργεια, μας έσπρωχνες και μας παρότρυνες, αλλά ταυτόχρονα, παρέμενες προσγειωμένος και εγκρατής. Συνεπής στις συλλογικές μας αποφάσεις. Όλα αυτά τα χρόνια μάθαμε μαζί. Αναπτύξαμε την πολιτική μας θεώρηση και τα αντανakλαστικά μας. Κάναμε μαζί πλήθος παρεμβάσεων. Η προσοχή σου ήταν στραμμένη τόσο στα κοντινά, εδώ, στη γειτονιά σου, στο Γαλάτσι, όσο και στα μακρινά. Ήσουν διεθνιστής.

Αδερφέ, φίλε, και σύντροφέ μας Θάνο.

«Πόσο νωρίς φεύγει το φως από τη ζωή μας.»

Όσο μεγάλο είναι το αποτύπωμα που μας αφήνεις, άλλο τόσο μεγάλο είναι το κενό.

ΓΙΓΑΝΤΑ, ΜΕ ΤΗΝ ΤΡΥΦΕΡΗ ΣΟΥ ΚΑΡΔΙΑ.

Η θλίψη που ριζώνει μέσα μας γίνεται ευθύνη.

«Α, ρε σύντροφε, πόσο μας λείπεις.»

«Έτσι και λίγο φανείς μπόσικος πέρασες απέναντι.»

«Μη νοιάζεσαι όμως. Θα τα καταφέρουμε.»

ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ ΜΑΣ ΘΑΝΟ,

ΘΑ ΕΙΣΑΙ ΠΑΝΤΑ ΠΑΡΩΝ

ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΜΑΣ

ΘΑΝΟ ΖΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

■/ **Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Στέκι Γαλατσίου στέγ***

Οvit Α.Ε, Leroy Merlin, κρατικοί μηχανισμοί, όλα τα καθάρματα δουλεύουνε μαζί!

Την Παρασκευή 12/7/19, στο κατάστημα της Leroy Merlin στον Ρέντη μια απλή απόπειρα απαλλοτρίωσης εμπορευμάτων αξίας 180 ευρώ από 2 αναρχικούς συντρόφους λειτουργεί ως αφορμή ώστε η διοίκηση της Leroy Merlin, σε αγαστή συνεργασία με την εταιρεία security OVIT Α.Ε και τους κρατικούς μηχανισμούς να διαμορφώσουν ένα κακοστημένο σκηνικό με πολλαπλές στοχεύσεις:

- τη μεθοδευμένη στοχοποίηση του συντρόφου-εργαζομένου στο συγκεκριμένο κατάστημα Γιάννη Α, με αφορμή την ενεργή πολιτική-συνδικαλιστική δράση, ως «άμεσου συνεργού σε ληστρική κλοπή»
- την κακουργηματική δίωξη των 2 συντρόφων, Χρ. Κορτέση και Θύμιου Α. και την προφυλάκιση του πρώτου για «ληστρική κλοπή» με αφορμή την αφαίρεση εμπορευμάτων αξίας 180 ευρώ
- τη δίωξη 4 συντρόφων για την αλληλέγγυα στάση τους και την προσπάθειά τους να συνδράμουν οικονομικά τους 2 συντρόφους, και να καταγγείλουν την 3ωρη αιχμαλωσία τους από τους υπαλλήλους της OVIT και τον ιδιοκτήτη της, Κωσταντίνο Δρίβα.

Συνοπτικά, οι Χρ. Κορτέσης και Θύμιος Ε. υποδεικνύονται ως «ύποπτοι» και κατ' εντολή της Leroy Merlin οδηγούνται από την εταιρεία ασφάλειας OVIT Α.Ε στο «δωματιάκι ασφαλείας» για να διευθετηθεί το ζήτημα με την απόδοση του απαιτούμενου χρηματικού ποσού. Ενώ η διαφορά φαίνεται να επιλύεται και οι σύντροφοι δέχονται να αποδώσουν στο ακέραιο τα χρήματα, ειδοποιώντας και οικείους τους να τα προσκομίσουν, ο πρώην караβανάς και συν-ιδιοκτήτης της OVIT, Κ. Δρίβας, αρχίζει ν' απειλεί και να τους εκβιάζει με χρήση ψυχολογικής-σωματικής βίας ώστε να κατονομάσουν τον σύντροφο-εργαζόμενο Γ.Α. ως «συνεργό» τους, επιχειρώντας να σκηνοθετήσουν μια «αιτιολογημένη» απόλυση ή την εξώθηση σε παραίτηση ενός εργαζόμενου στοχοποιημένου από την εργοδοσία για την ενεργή πολιτική-συνδικαλιστική του δράση στο χώρο του εμπορίου και στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες. Οι 2 σύντροφοι αρνούνται να νομιμοποιήσουν την μεθόδευση των αφεντικών και ο Δρίβας τους απειλεί με την εμπλοκή της ΕΛ.ΑΣ., εκμεταλλεύμενος χυδαία το γεγονός της αναστολής ποινής του Χρ.Κορτέση για προηγούμενη καταδίκη του από ειδικό τρομοδικείο με την κατηγορία συμμετοχής στην οργάνωση «Επαναστατικός Αγώνας», και επιχειρεί με την βία την παρακράτησή τους στο χώρο. Οι 2 σύντροφοι έχοντας επιστρέψει τα προϊόντα, απαιτούν την αποδέσμευσή τους. 3 ώρες αργότερα, η παρουσία αλληλέγγυων συντρόφων που προσέτρεξαν για να σταθούν αλληλέγγυοι, επέφερε την αποδέσμευσή τους από την αυθαίρετη παρακράτηση. Η τρομοκρατία των αφεντικών γρήγορα δίνει πάσα στην εκδικητικότητα του κράτους. Την ίδια μέρα, η ΕΛ.ΑΣ διαβιβάζει στην Εισαγγελία Πειραιώς δικογραφία που αφορά σε 3 πλημμελήματα: κλοπή, παράνομη χρήση βίας, σωματικές βλάβες. Στις 13/7, ο σύντροφος Χρ. Κορτέσης συλλαμβάνεται στο κέντρο της Αθήνας, από μπάτσους που του φορούν κουκούλα και τον οδηγούν με περιπολικό όπου και τον ξυλοκοπούν κατά τη σύλληψή του μέχρι να καταλήξουν στην Ασφάλεια Πειραιά. Ταυτόχρονα, πραγματοποιείται μια τρομοκρατικού τύπου έρευνα στο σπίτι του με την παρουσία πολυπληθών αστυνομικών δυνάμεων και στήνεται μια ολόκληρη παράσταση διώξεων και καταστολής γύρω από κάποια ηλεκτρολογικά εργαλεία αξίας 180 ευρώ! Η αφορμή καταδεικνύει από μόνη της την φτήνια αυτής της φαρσοκωμωδίας που, όμως, δεν παύει να είναι επικίνδυνη σε μια πραγματικότητα γενικευμένης καταστολής.

«...ενόψει της οικονομικής αδυναμίας του για την αποκομιδή επαρκούς εισοδήματος βιοπορισμού του, προκύπτει δε σκοπός του για πορισμό παράνομου εισοδήματος και ροπή του προς διάπραξη εγκλημάτων κλοπής και ληστείας ως στοιχείο της προσωπικότητάς του...».

~ανακριτής Γ. Παντελίδης

«Οπότε σημασία δεν έχει τι κάνεις, αλλά το ποιος είσαι. Είσαι τοξικόεξαρτημένος και κατέχεις μικροποσότητες ναρκωτικών; Μέσα. Είσαι εφοπλιστής και μεταφέρεις τόνους ναρκωτικών; Έξω. Είσαι ο χάνεργος και χρωστάς λίγα ευρώ στο δημόσιο; Μέσα. Είσαι ο Αριστείδης Φλώρος στέλεχος επιχειρηματικού ομίλου και έχεις υπεξαιρέσει 256 εκατομμύρια ευρώ; Μα φυσικά Έξω. Είσαι αναρχικός και αμφισβητείς το σύστημα; Μέσα. Είσαι μπάτσος και εκτελείς δεκαπεντάχροτους αναρχικούς; Φυσικά Έξω. Είσαι γυναίκα και αντιστέκεται στον βιασμό σου; Μέσα. Είσαι επιχειρηματίας μέγας μαστροπός; Έξω. Και τα αντι-παραδείγματα δεν τελειώνουν.»

~αναρχικός Χρ.Κορτέσης

Η κρατική εκδικητικότητα παίρνει σάρκα και οστά μέσα από τους νόμους και τους λειτουργούς της ταξικής δικαιοσύνης. Η εισαγγελέας Μ. Αγγελούδη μετατρέπει την αρχική κατηγορία της κλοπής στο κακούργημα της «ληστρικής κλοπής» με σκοπό την άμεση προφυλάκισή Χρ. Κορτέση, η οποία και τελικά πραγματοποιείται στις 16/7. Η αιτιολόγηση της προφυλάκισής του στηρίζεται ουσιαστικά στην κρίση του ανακριτή Παντελίδη ότι η πολιτική διαδρομή του Χρ. Κορτέση και η δεινή οικονομική του κατάσταση τον καθιστούν ύποπτο για τέλεση νέων αξιόποινων πράξεων. Ξεκάθαρα ταξικό πρόσημο μιας δικαιοσύνης που, τις ίδιες ακριβώς ημέρες, αφήνει ελεύθερο τον Γάλλο επιχειρηματία Hugues Mulliez, μέλος της οικογένειας Mulliez, ιδιοκτή-

τριας των Leroy Merlin παγκοσμίως, με εγγύηση 50.000 ευρώ για τον θάνατο 2 ατόμων και τον βαρύ τραυματισμό ενός τρίτου, και την εγκατάλειψη τους, με το ιδιόκτητο σκάφος του στο Πόρτο Χέλι. Στην ουσία, η κλοπή από έναν προλετάριο αναλώσιμων αντικειμένων αξίας μερικών δεκάδων ευρώ αποτιμάται ως πράξη άξια εγκάθειρξης, σε αντιδιαστολή με την αφαίρεση δύο ζώων από έναν μεγαλομέτοχο, που αποτιμάται ως άξια εξαγοράς και απεριόριστης ελευθερίας. Και η ειδική διαχείριση του συντρόφου Χρ. Κορτέση δεν οφείλεται μόνο στην ταξική του θέση, την οποία δυσχεραίνει και η αδυναμία εύρεσης εργασίας λόγω της δέσμευσης του τραπεζικού του λογαριασμού ως άλλο ένα από τα πολλά μέτρα οικονομικής εξόντωσης που επιβάλλονται σε όσους έχουν κατηγορηθεί ως μέλη ένοπλων οργανώσεων. Η δίωξη του Χ.Κ έχει ξεκάθαρα φρονηματικό χαρακτήρα αφού επιχειρείται να τιμωρηθεί παραδειγματικά και να εξοντωθεί το πείσμα του αγώνα, η μακροχρόνια πολιτική και κοινωνική δράση ως αναρχικός αγωνιστής.

Παράλληλα, η εισαγγελέας Αγγελούδη ασκεί δίωξεις σε άλλα 5 άτομα. Για να δέσει και το γνωστό εισαγγελικό τρομοσενάριο, ανασύρεται και η συνήθης καταδοτική πρακτική του «ανώνυμου τηλεφωνήματος», ώστε να ταυτοποιηθεί και ο αναρχικός σύντροφος Παύλος Χ. για την συμμετοχή του στο περιστατικό ενώ η (ψευδο)μαρτυρική κατάθεση του Δρίβα αποτελεί ικανή ένδειξη ώστε και ο σύντροφος-εργαζόμενος στη Leroy Merlin να βρεθεί στη θέση του κατηγορούμενου με την κακουργηματική κατηγορία της «άμεσης συνέργειας σε ληστρική κλοπή». Συνοπτικότερα, η παρουσία των υπόλοιπων 3 διωκόμενων συντρόφων (Θύμιου Ε, Γιάννη Α, Παύλου Χ.) μπροστά στον ανακριτή Παντελίδη και η υπεράσπιση της πολιτικής τους δράσης, έριξαν το απαραίτητο φως στις μεθοδεύσεις των Leroy Merlin-OVIT Α.Ε και όρθωσαν ανάχωμα απέναντι στα στημένα κατηγορητήρια των δικτικών-εισαγγελικών μηχανισμών (στον Θύμιο Α. Επιβλήθηκαν εριοριστικοί όροι παρουσίας στο ΑΤ ενώ οι άλλοι 2 αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς περιοριστικούς όρους).

Η ασφάλεια, της ασφάλειας, την ασφάλεια, ω! Ιδιοκτησία!

Στο σκεπτικό της προφυλάκισης του Χρ. Κορτέση διαφαίνεται η έντονη προσπάθεια των δικαστικών μηχανισμών να ποινικοποιήσουν την αλληλεγγύη, τις φιλικές/συντροφικές 2 -σχέσεις και να εγκληματοποιήσουν κινήσεις αλληλεγγύης μεταξύ ανθρώπων εγκοινωνώντας τις σεδήθεν «οργανωμένες συμμορίες» και «δίκτυα υπόθαλψης εγκληματιών». Για άλλη μια φορά, το καθεστώς χρησιμοποιεί συγκεκριμένες υποθέσεις ως δοκιμαστικούς σωλήνες για τη διεύρυνση της εφαρμογής του τρομονόμου 187 και της στοιχειοθέτησης της εγκληματικής οργάνωσης (προτροπή, ηθική αυτοργία, συνέργεια κ.α) ώστε ν' αναμετρηθεί με τους δηλωμένους αντιπάλους του βασισμένου στα τρομοσενάρια και τα ιδεολογήματά του. Σε σενάρια που βαφτίζουν την αλληλεγγύη «υπόθαλψη εγκληματία», τις συντροφικές σχέσεις «συμμορίες», την αντίσταση στον

► βασανισμό «παράνομη βία», την απόπειρα κλοπής «ληστρική επιδρομή από κοινού».

Οι εταιρείες security και το ευρύτερο σύμπλεγμα εταιρειών που εμπορεύονται το λεγόμενο «αγαθό της ασφάλειας» αποτελούν έναν ιδιωτικό στρατό ρουφιάνων και εντολοδόχων των απανταχού αφεντικών με σαφή ταξικό προσανατολισμό. Δεν περιφρουρούν απλά τις περιουσίες και τα κέρδη των αφεντικών αλλά ρουφιανεύουν και όσους εργαζόμενους-ες μπαίνουν στο μάτι των αφεντικών.

Αυτά τα χαρακτηριστικά τους, τους καθιστούν αναπόσπαστο συμπλήρωμα και σύμμαχο της κρατικής καταστολής και των μηχανισμών της. Γι' αυτό και η κατάθεση του Δρίβα (πρώην λοχαγού του ελληνικού στρατού, εκπαιδευμένο στον τομέα της άντλησης και διαχείρισης στρατιωτικών πληροφοριών κατά τα πρότυπα του ΝΑΤΟ) είναι αρκετή ώστε να συγκροτηθεί το ευφάνταστο εισαγγελικό σενάριο. Η πρόσφατη τοποθέτηση εξάλλου του πρώην επικεφαλής της πολυεθνικής εταιρείας security G4S Π. Κοντολέων ως διευθυντή της ΕΥΠ, είναι δηλωτική όλων αυτών που περιγράφονται. Η Leroy Merlin και κάθε αφεντικό, φροντίζουν να πληρώνουν για την προστασία των κερδών τους γιατί έχουν άλλωστε χιλιάδες λόγους να φοβούνται για αυτήν. Η απαλλοτρίωση από supermarket/πολυκαταστήματα αποτελούσε και αποτελεί μια ευρέως διαδεδομένη κοινωνική πρακτική κάλυψης καθημερινών αναγκών με προϊόντα που οικειοποιούνται χωρίς την πληρωμή του απαιτούμενου αντιτίμου. Ως αναρχικοί/ες, αντιλαμβανόμαστε την απαλλοτρίωση ως ένα ευρύτερο πολιτικό πρόταγμα στην κατεύθυνση της κατάργησης της ιδιοκτησίας και κάθε εκμεταλλευόμενης σχέσης.

Και σ' αυτόν τον πόλεμο ζωής και θανάτου, δεν θα βάλουμε τα κέρδη των αφεντικών πάνω από τις ζωές και τις ανάγκες μας, πάνω την ελευθερία μας. Η γαλλική πολυεθνική εταιρεία Leroy Merlin ανήκει στην κλίκα των πλουσίων αυτού του κόσμου και ο κατάλογος των «βέλτιστων εργοδοτικών πρακτικών» είναι μακρύς: τα δεκάδες εργατικά ατυχήματα που συμβαίνουν καθημερινά στα καταστήματά της και κοστίζουν ανυπολόγιστα στη σωματική και ψυχολογική ακεραιότητα εκατοντάδων εργαζομένων

σ' αυτήν. Ο πρωταγωνιστικός ρόλος που έχει μαζί με άλλα επιχειρηματικά συμφέροντα στην κατάργηση της κυριακτικής αργίας, η επιβολή 9ωρου εργασίας, η απόλυση εργαζόμενης που πάσχει από σκλήρυνση κατά πλάκας για «μειωμένη απόδοση», η συνεργασία της με δουλεμπορικές εταιρίες π.χ. Man Power η εκμετάλλευση δεκάδων ενοικιαζόμενων μισθωτών σκλάβων στα κάτεργά της. Ας μιλήσουμε με τους όρους τους λοιπόν.

Αυτό που γνωρίζουμε είναι ότι τα αφεντικά, το κράτος και οι αστυνομικοί-διωκτικοί του μηχανισμού έχουν αναπτύξει μια σταθερή, περιφρουρημένη και σφιχτή δομή με πρόθεση να τελούν επανειλημμένα τη βίαιη και ληστρική επιδρομή σε βάρος των εκμεταλλευόμενων αυτής της κοινωνίας με τρόπο συστηματικό και μεθοδικό μέσω της φορολογίας, της μισθωτής σκλαβιάς, της λεηλασίας της φύσης κ.α και διαθέτουν ένα πλέριο δίκτυο διαθέσιμων δραστών που συμμετέχουν ή στηρίζουν συνειδητά και κατά συρροή το διαχρονικό αυτό έγκλημα. Ας ψάξουν, λοιπόν, για συμμορίες στον καθρέφτη τους!

**Ενάντια στο δόγμα «τάξη-ανάπτυξη-ασφάλεια»
των κυρίαρχων,
η αλληλεγγύη θα τους τσακίσει!**

Η στοχοποίηση του πολύμορφου αναρχικού κινήματος, η προσπάθεια εγκληματοποίησης των κοινωνικών-ταξικών αγώνων, η στοχοποίηση και απόπειρα εξόντωσης αγωνιστών-ριών, το τσάκισμα κάθε έκφανσης αυτοοργανωμένου και ακηδεμόνευτου αγώνα, η τρομοκρατία και ο αφοπλισμός των κινήματων βρίσκονται στον πυρήνα του δόγματος «τάξη-ανάπτυξη-ασφάλεια» που υπηρετεί εδώ και χρόνια το πολιτικό προσωπικό του ελληνικού κράτους εν μέσω συστημικής καπιταλιστικής κρίσης. Από τις κραυγές για πάταξη της ανομίας και το καθάρισμα των «σκουπιδιών» από τα Εξάρχεια, τις πρόσφατες επιχειρήσεις-υπερπαραγωγές εκκένωσης προσφυγικών καταλήψεων και αυτοοργανωμένων δομών, τον εξοστρακισμό εκατοντάδων μεταναστ(ρι)ών στη «φιλοξενία» των στρατοπέδων συγκέντρωσης, την απαγωγή του αναρχικού Δημήτρη Χ.,

την καταστολή των κινητοποιήσεων ενάντια στην εγκατάσταση αιολικής βιομηχανίας στην Καρδίτσα και τα Άγραφα, την τρομοκρατία των τοπικών αντιστάσεων (χτύπημα της πορείας γειτονιάς στο Κουκάκι ενάντια στο AirBnB και την τουριστική ανάπλαση) ως την ποινικοποίηση της απεργίας, την κατάργηση του ασύλου, την φρονηματική δίωξη με κριτήριο την πολιτική τους ταυτότητα 20 πρώην και νυν πολιτικών κρατουμένων για λόγους δημόσιας έκφρασης της αλληλεγγύης σε αγώνες εντός της φυλακής, το κράτος και τα αφεντικά οικοδομούν το σύγχρονο ολοκληρωτικό πλαίσιο αντιμετώπισης κάθε κοινωνικής εστίας αμφισβήτησης και αγώνα.

Οι πολύμορφοι και αυτοοργανωμένοι κοινωνικοί-ταξικοί αγώνες είναι οι δικές μας συλλογικές ανάσες. Ανάσες ανυποταξίας και συντροφικότητας, ανάσες ανταρσίας και αλληλεγγύης των εκμεταλλευόμενων και καταπιεσμένων αυτού του κόσμου απέναντι στην συνθήκη ασφυξίας που επιβάλλει η κυριαρχία κράτους και αφεντικών πάνω στις ζωές μας. Είμαστε συλλογικά παρόντες και παρούσες στο μέτωπο του κοινωνικού – ταξικού πολέμου. Δεν αφήνουμε κανέναν σύντροφο μόνο του απέναντι στις κατασταλτικές μεθοδεύσεις, καμία αγωνιζόμενη ανυπεράσπιστα απέναντι στο κράτος, τα αφεντικά και τα τσιράκια τους, απέναντι σε αυτούς που διαπράττουν την μεγαλύτερη και διαρκή ληστεία σε βάρος της ίδιας της ζωής μας.

**Ενάντια στις κατασταλτικές μεθοδεύσεις τους,
καμία πρόκληση δεν θα μείνει αναπάντητη.**

**Να τσακίσουμε την τρομοκρατία
κράτους και αφεντικών.**

**ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ ΧΡ. ΚΟΡΤΕΣΗ**

**ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ**

■/ **Συνέλευση αναρχικών συλλογικοτήτων,
συντρόφων, συντροφισσών και αλληλέγγυων**

ΚΑΡΙΕΡΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΣ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΑ!

ΜΑΡΙΑ ΑΓΓΕΛΟΥΔΗ:

Εισαγγελέας στον Πειραιά
Μεταπτυχιακή φοιτήτρια στη
Νομική στο τομέα του Ποινικού
Δικαίου

Υπόλογη για προφυλάκιση
αναρχικού για 180 ευρώ

❖ Κοινό κείμενο συλληφθεισών/έντων του 9.84

Ζούμε στην εποχή της νέας κανονικότητας, τόσο στρεβλής που μπορεί να εμπεριέχει την εικόνα των ξεσπιτωμένων παιδιών από τις μεταναστευτικές καταλήψεις σαν αποκατάσταση της ομαλότητας και της τάξης. Τόσο αποκρουστικής που ενσωματώνει τους καμένους ανθρώπους στην Μόρια, σαν αποδειξη στην ιδεολογική επιχειρηματολογία του «δεν χωράνε άλλοι».

Την Τρίτη 01/10, κατά τη διάρκεια παρέμβασης στον δημοτικό ραδιοφωνικό σταθμό ΑΘΗΝΑ 9.84, δεχτήκαμε επίθεση από αστυνομικές μονάδες των ΟΠΚΕ και ΔΙΑΣ. Αυτή η επίθεση είχε και σαν αποτέλεσμα την προσαγωγή και εν τέλει τη σύλληψή μας. Αυτό είναι το τίμημα για μια ελάχιστη απάντηση στην κατασταλτική επιχείρηση που λαμβάνει χώρα στα Εξάρχεια και στην πλατεία Βάθης, στις γειτονιές και τα σπίτια μας.

Αντικείμενο της παρέμβασης που έγινε κατά τη διάρκεια της εκπομπής «Αθήνα, μ'α-κους», ήταν να διαβαστεί ένα κείμενο αλληλεγγύης στους συλληφθέντες και σε όσους έχουν πληγεί από τις τελευταίες κατασταλτικές επιχειρήσεις. Σκοπός της παρέμβασης ήταν το σπάσιμο του μονοπωλίου της ενημέρωσης που έχει επιβληθεί από αυτούς που έχουν την οικονομική δυνατότητα και την πολιτική θέληση να εξαγοράσουν σχεδόν το σύνολο της εγχώριας δημοσιογραφίας. Από την κεντρική εξουσία που θέλει ακόμα και το ΑΠΕ, την πρωταρχική πηγή δηλαδή των ειδήσεων, να ελέγχεται κατ' ευθείαν από το πρωθυπουργικό γραφείο προκειμένου να λογοκρίνονται, να διαστρεβλώνονται και να εξαφανίζονται όσες ειδήσεις ή πληροφορίες μπορούν να διαταράξουν την κοινωνική ισορροπία.

Για του λόγου το αληθές, σχετικά με την σχέση της εξουσίας με την αλήθεια, η σύλληψη μας πραγματοποιήθηκε μετά από μήνυση που κατέθεσε άνθρωπος του Μπακογιάννη και στην οποία καταθέτει ότι απειλήσαμε ότι θα βάλουμε φωτιά στον σταθμό εξαναγκάζοντας έτσι το προσωπικό του σταθμού να ικανοποιήσει το αίτημά μας. Βέ-

βαια ο διευθυντής του σταθμού δέχτηκε να γίνει η παρέμβαση στον αέρα με μόνη του απαίτηση απλά να ακούσει πρώτα το ηχητικό (η οποία δεν εισακούστηκε) και δεν χρειάστηκε καμία απολύτως πίεση για να συμφωνήσει ενώ ο παρουσιαστής της εκπομπής δήλωσε δημόσια ότι δεν ασκήθηκε καμία απολύτως βία.

Με τη σύλληψή μας θεμελιώνεται λίγο ακόμα το ιδεολογικό οικοδόμημα που τοποθετεί μια νεφελώδη νομιμότητα, σαν ιερή αγελάδα στο βάθρο της. Μια έννοια τόσο άνευ ουσίας που θεωρεί ηθικό και δίκαιο ένας μαφίοζος-επιχειρηματίας να αγοράζει πέντε κανάλια και δέκα εφημερίδες και να τις βάζει να λένε τα ίδια πράγματα αλλά παράνομη μια τέτοια δεκάλεπτη παρέμβαση, που θεωρεί ηθικό και δίκαιο να αφήνεις ένα σπίτι να σαπίζει άδειο, αλλά παράνομο να μείνει μέσα σε αυτό ο άστεγος που κοιμάται ακριβώς απ'έξω.

Εμείς οι συλληφθείσες/έντες του 9.84, σαν μέλη της συνέλευσης καταλήψεων, συλλογικοτήτων, μεταναστών/-τριών, διεθνιστών/-τριών και αλληλεγγυών, έχουμε πάρει θέση στην κοινωνική σύγκρουση που λαμβάνει χώρα. Κόντρα στη ναρκισσιστική αντίληψη των νεο-ακροδεξιών που βρίσκονται αυτή τη στιγμή στην εξουσία, τίποτα δεν έχει τελειώσει. Υπάρχουν ακόμα γειτονιές που δεν είναι όλα τα σπίτια airbnb, υπάρχουν ακόμα πλατείες που δεν είναι γεμάτες τραπεζοκαθίσματα, υπάρχουν ακόμα κατειλημμένοι χώροι, και φυσικά θα υπάρχουν όσο εκφράζουν κοινωνικές ανάγκες. Αυτή είναι η ουσία του πράγματος: για αυτό ήρθαν οι μπάτσοι στα Εξάρχεια, στον 98.4, στην Βάθης, για να επιβάλλουν την πλήρη εμπορευματοποίηση της καθημερινότητας – την ομαλή κυκλοφορία του χρήματος, αυτό σημαίνει η αποκατάσταση της τάξης στα Εξάρχεια και αυτό ακριβώς αντιμαχόμαστε.

✚/ Οι συλληφθείσες/έντες από την παρέμβαση στον Αθήνα 9.84

❖ Ενημέρωση/Καταγγελία για τη σύλληψή μου ως μαθήτρια/ανήλικη απο την παρέμβαση στον ραδιοφωνικό σταθμό Αθήνα 9.84

Γνωστοποιώ και καταγγέλλω αυτό το περιστατικό σε σχέση με την βία και γενικότε-ρα την κακομεταχείριση που δέχτηκα ως μαθήτρια για να θυμίσω την σύνηθες και επαναλαμβανόμενη συμπεριφορά της ελληνικής αστυνομίας στον/ην κάθε αντιστεκόμενο/η. Μιλάω ως αγωνιζόμενη και ταυτόχρονα μαθήτρια και απευθύνομαι στον/ην κάθε μαθητή/ρια που αντιστέκεται στο κράτος, αγωνίζεται ενάντια σε αυτό, φυλακίζεται, χάνει το σχολείο του και την γειτονιά του επειδή είναι μετανάστης/ρια. Η κακομεταχείριση που δέχτηκα έχει να κάνει άμεσα με το ότι οι μπάτσοι είχαν το ελεύθερο να με διαχωρίζουν και να με έχουν μόνη μου από τους υπόλοιπους λόγω της ηλικίας μου.

Την Τρίτη 1 Οκτώβρη μαζί με ένα σώμα περίπου 25 ατόμων πραγματοποιήσαμε μια παρέμβαση αντιπληροφόρησης στον δημοτικό σταθμό «Αθήνα 9,84» στο Γκάζι και σε συνεννόηση μαζί τους χωρίς κάποιον διαπληκτισμό, παίξαμε ένα κείμενο σε σχέση με τις εκκενώσεις καταλήψεων, το μεταναστευτικό και την εναντίωση μας με την κρατική καταστολή. Μετά το κείμενο που έπαιξε στον «αέρα» με το που βγήκαμε έξω δεχθήκαμε επίθεση πολλών μπάτσων που κατέληξε σε 8 προσαγωγές.

Ο μπάτσος που έπιασε εμένα έκανε την κλασσική βίαιη επίδειξη της ελληνικής αστυνομίας επάνω μου, μου βάλανε χειροπέδες και με μεταφέρανε κάνοντας χαβαλέ με υβριστικά και σεξιστικά σχόλια στο πρόσωπο μου. Μέσα στο μπατσικό δέχθηκα ενώ ήμουν με χειροπέδες σεξουαλική παρενόχληση με αρκετά χυδαία σεξιστικά σχόλια. Ο ένας από τους 2 έβαζε το χέρι του πίσω στο πόδι μου προσπαθώντας να με χαϊδέψει κατά την διάρκεια που το αμάξι έτρεχε άπιστευτα πολύ οπότε η επικινδυνότητα με εμένα να προσπαθώ να αντισταθώ ήταν υψηλή.

Στη ΓΑΔΑ κρατηθήκαμε ένα 4ωρο περίπου χωρίς να μας ενημερώνουν για το τι συμβαίνει και τι θα γίνει με τις προσαγωγές μας. Ρώτησα αν είχαν ενημερωθεί οι γονείς μου και οι ίδιοι ισχυρίστηκαν ότι τους έχουν ενημερώσει πολύ ώρα τώρα αλλά στην πραγματικότητα δεν είχαν δεχθεί κανένα τηλεφώνημα. Ύστερα από 4 ώρες που κρατηθήκαμε, χρεωθήκαμε σύλληψη όλοι εκτός από την μία ανήλικη που αφέθηκε. Η προσαγωγή έγινε σύλληψη επειδή μία δημοτική σύμβουλος μας έκανε μήνυση με μία ολοκληρωτικά ψευδής κατηγορία ισχυριζόμενη ότι υπήρξε απειλή από εμάς κατά την παρέμβαση λέγοντας τους ότι θα τους κάψουμε αν δεν παίξουν το στικάκι, μέσω αυτή της μήνυσης διαμορφώθηκε η δεύτερη κατασκευασμένη κατηγορία μας.

Όλο το αστυνομικό τμήμα μου επιβεβαίωνε αρκετές ώρες μέχρι να έρθει η υπερά-σπιση μου ότι θα αφεθώ το βράδυ λόγω το ότι είμαι ανήλικη. Η μεταχείριση μου και ο

διαχωρισμός μου από τους/τις υπόλοιπους/ους ήταν ξεκάθαρα για να προσπαθούν να με κάνουν να μην αντιδράω και να δέχομαι ότι μου λένε για να με ανακρίνουν εύκολα χωρίς την παρουσία δικηγόρου. Στη συνέχεια αρνήθηκα να δώσω δαχτυλικά αποτυπώ-ματα που σε σχέση με αυτό έκαναν μεγάλο θέμα πιέζοντας με να δώσω πριν επικοινωνήσω με δικηγόρο. Βρήκαν όμως τον τρόπο, αφού ύστερα ανακοινώθηκε στην μητέρα μου ότι αν δώσω δαχτυλικά αποτυπώματα θα αφεθώ το βράδυ να μείνω σπίτι μου. Αναγκασμένη πια αφού δεν μπορούσα να αποφασίζω γενικότερα για τον εαυτό μου, έδωσα. Μετά από λίγο επιβεβαιώθηκε ότι ήταν ακόμη ένα ψέμα και αυτό, αφού μας ανακοινώθηκε ότι τελικά θα κρατηθώ κι εγώ κανονικά.

Το βράδυ συνεχίστηκε με εμένα να τους πιέζω να μείνω στο κελί μαζί με τις υπόλοι-πες κοπέλες και όχι μόνη μου στο κρατητήριο των ανηλίκων (έτσι ισχυρίστηκαν αυτοί ότι είναι ανηλίκων) που φυσικά δεν έγινε δεκτό. Μου επιβεβαίωσαν ότι δεν πρόκειται να μείνω σε κελί και ότι δεν λειτουργεί έτσι στον ανηλίκων. Με το που ήρθε το φαγητό που έστειλαν οι αλληλέγγυοι από κάτω με κατέβασαν κατευθείαν στον ανηλίκων δί-χως να με αφήσουν να φάω και να μιλήσω με τους υπόλοιπους. Προφανώς με βάλανε σε κελί τελικά και πριν φύγει ο μπάτσος που με έβαλε μέσα, μου είπε αν χρειαστώ κάτι να φωνάξω. Λίγο αργότερα άρχισα να φωνάζω αρκετή ώρα και κανείς δεν ήρθε ποτέ, δηλαδή οτιδήποτε αν μου συνέβαινε δεν θα αντιμετωπιζόταν ποτέ και κανείς δεν θα με άκουγε.

Η υπόθεση μου δόθηκε στον εισαγγελέα ανηλίκων και δικάζομαι σε έναν χρόνο από τώρα με 2 πλημμελήματα: διατάραξη οικιακής ειρήνης από κοινού και απειλή από κοινού. Τις ίδιες κατηγορίες έχουν και τα υπόλοιπα 6 άτομα απλά διαφορετικές ημερο-μηνίες και εισαγγελία.

Η κατάσταση που περάσαμε οι 7 συλληφθέντες/ισσες είναι ένα δείγμα ότι η κατα-στολή όλο και μεγαλώνει, αυτό που θέλουν είναι να μας τρομοκρατήσουν αλλά εμείς δεν πρόκειται να φοβηθούμε κανένα μπάτσο και κανένα κράτος.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ/ΣΤΗΝ ΚΑΘΕ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΟ/Η
ΠΟΥ ΔΙΩΚΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

✚/ Συνέλευση καταλήψεων, συλλογικοτήτων, μεταναστών/-ριων,
διεθνιστών/-ριων, αλληλεγγυών

■ Οι καταλήψεις στο επίκεντρο της καταστολής

το παράδειγμα των Ιωαννίνων

Παρά το μικρό τους μέγεθος, τα Ιωάννινα έχουν γνωρίσει έντονη και πολύχρωμη αναρχική δραστηριότητα, με τη πρακτική της κατάληψης να κυριαρχεί τη τελευταία δεκαετία. Η αμφισβήτηση της ατομικής ιδιοκτησίας ως επιβαλλόμενο μέσο για τη δημιουργία ταξικών διαχωρισμών και η απελευθέρωση δημοσίων και ιδιωτικών εγκαταλελειμμένων κτιρίων για τη κάλυψη πολιτικών και βιολογικών αναγκών, ήταν πάντα επίκαιρο και βασικό αίτημα των ελευθεριακών κινήματων. Ακριβώς λοιπόν επειδή η δράση των αναρχικών καταλήψεων είναι η εδαφικοποίηση της αμφισβήτησης του εξουσιαστικού κόσμου, το κράτος απαντά με αντίδραση, εκκενώσεις, συλλήψεις, κατεδαφίσεις. Ακολουθούν παραδείγματα αυτής της κρατικής αντίδρασης που έλαβαν χώρα το τελευταίο διάστημα στη πόλη και αξίζει να αναφερθούν.

Κατάληψη Αντιβίωση

Το 2017 ιδρύεται η πολυτεχνική σχολή του πανεπιστημίου Ιωαννίνων που επιφέρει αλλαγές σε τέσσερις σχολές θετικών επιστημών εκ των οποίων η μία είναι το μέχρι πρότινος υποστελεχωμένο τμήμα της αρχιτεκτονικής Ιωαννίνων. Η διόγκωση του τμήματος με προπτυχιακούς φοιτητές τη τελευταία διετία σε συνδυασμό με την έλλειψη κτιριακών υποδομών για να στεγαστούν οδηγούν τους τοπικούς θεσμικούς διαχειριστές στην απόφαση μετεγκατάστασης της σχολής σε κτίριο στο κέντρο της πόλης, το οποίο όμως λειτουργεί ως νηπιαγωγείο, ο οποίος με τη σειρά του πρέπει να μετατοπιστεί. Το μέρος που ορίζεται ως κατάλληλο για τη μεταφορά του 1ου Νηπιαγωγείου Ιωαννίνων είναι το παλιό νοσοκομειακό σύμπλεγμα Χατζηκώστα και μάλιστα σε λυόμενα(!), μέσα στο οποίο βρίσκεται εδώ και 10 χρόνια η κατάληψη Αντιβίωση. Παρά τη πίεση που δέχτηκε ο διοικητής του νοσοκομείου αποκαλύπτοντας πως η κατάληψη δεν αποτελεί κομμάτι του πολεοδομικού σχεδιασμού, οι δημοσιογράφοι των τοπικών καθεστωτικών εφημερίδων κάνουν λόγο για έλλειψη χώρου και απελευθέρωση μεγαλύτερων εκτάσεων φωτογραφίζοντας έτσι το κτίριο Αξίζει να αναφερθεί ότι η κατάληψη Αντιβίωση έχει εκκενωθεί ήδη μια φορά στις 29 Ιουλίου του 2013, στα πλαίσια της πανελλαδικής επιχείρησης «σκούπα» του υπουργού Προ.Πο. Νίκου Δένδια, σε ένα κεντρικό πολιτικό σκηνικό που μοιάζει επίκαιρο.

Υπόθεση Acta et Verba

Το Σάββατο 7 Μάρτη 2015 δημιουργείται η κατάληψη Acta et Verba. Ένα μήνα μετά στις 6 Απριλίου εκκενώνεται από τις δυνάμεις της αστυνομίας, συλλαμβάνοντας και ορίζοντας δικάσιμο έναν εκ των τριών κατοίκων, μόνο για να ανακαταληφθεί 4 μέρες μετά. Στη δίκη που πραγματοποιήθηκε τρεις μήνες αργότερα, στις 20 Σεπτεμβρίου του 2018 η εισαγγελία αθώνει τον καταληψία με την αιτιολογία ότι δεν λειτούργησε με δόλο αφού αποδείχτηκε ότι το κτίριο ήταν παρατημένο για 15 χρόνια, δημιουργώντας για πρώτη φορά δεδικασμένο αθώωσης στη κατηγορία για διατάραξη οικιακής ειρήνης σε περίπτωση κατάληψης! Η υπόθεση αποκτά ενδιαφέρον όταν ο σύντροφος ξανακαλείται σε δίκη

για τις 14 Νοεμβρίου του 2019 αφού ο εισαγγελέας αμφισβητεί την απόφαση του δικαστηρίου και με την αιτιολόγηση ότι τελικώς αναγνωρίζονται τα πολιτικά του κίνητρα, συνεπώς η μη δόλια διαγωγή δεν αποτελεί τεκμήριο αθώωσης. Προφανώς η κίνηση αυτή αποτελεί μία τακτική αναδίπλωσης στη γκάφα της εισαγγελίας να δημιουργήσει δεδικασμένο το οποίο θα μπορεί να χρησιμοποιηθεί ανά πάσα στιγμή από κάθε καταληψία. Αλλά ακόμα και να ενοχοποιηθεί ο κάτοικος της Acta et Verba θα έχει αναγνωρισθεί και θεσμικά μια πολύ σημαντική παρακαταθήκη που το αλληλέγγυο κίνημα προσπαθεί να δημιουργήσει εδώ και χρόνια στις δικαστικές αίθουσες: ότι οι δίκες αγωνιστών και αγωνιστριών είναι πολιτικές δίκες.

Κατάληψη Μπρούκλυν

Το Μάιο του 2016 δημιουργείται η κατάληψη Μπρούκλυν, ξανανοίγοντας τις πόρτες του εγκαταλελειμμένου κτιρίου μετά από μια δεκαετία. Τρία χρόνια μετά, οι 17(!) ιδιοκτήτες που ποτέ δεν έζησαν σε αυτό, μιας και τους κληροδοτήθηκε ποσοστό επί αυτού μετά το θάνατο του άκληρου ηλικιωμένου ζευγαριού που έμενε εκεί, αποφασίζουν να βγάλουν λεφτά γκρεμίζοντας ένα σπίτι που κατοικείται και ορθώνοντας στη θέση του μια πολυκατοικία. Η γνωστοποίηση της επικείμενης εκκένωσης και κατεδάφισης της κατάληψης οδηγεί συντρόφους καταληψίες της πόλης και αλληλέγγυους σε ένα κύμα παρεμβάσεων με αποτέλεσμα ο εργολάβος που είχε αναλάβει αρχικά το έργο να αποσυρθεί από την υπόθεση. Στις 6 Μαΐου του 2019 εγκρίνεται η άδεια κατεδάφισης από τη πολεοδομία και η επιμονή του ιδιοκτήτη με το μεγαλύτερο ποσοστό επί του ακινήτου βρίσκει νέο πολιτικό μηχανικό που θα υλοποιήσει τα άπληστα σχέδια του. Τελικά τη Δευτέρα 15 Ιουλίου πραγματοποιείται τα ξημερώματα επιχείρηση εκκένωσης και κατεδάφισης της κατάληψης Μπρούκλυν. Δύο εκ των τριών καταληψιών αρνούνται να αποχωρήσουν από το σημείο θέλοντας να αναλάβουν τη πολιτική ευθύνη για την επιλογή τους, με αποτέλεσμα να προσαχθούν στο αστυνομικό τμήμα απ' όπου εν τέλει αφέθηκαν ελεύθεροι.

Αυτό που προηγήθηκε είναι ένα σύντομο ιστορικό καταστολής στη πόλη των Ιωαννίνων που έρχεται να συνδεθεί με την επικαιρότητα πανελλαδικά, συνεχίζεται με την εκκένωση της κατάληψης Acta et Verba επί της αριστερής διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και κορυφώνεται με τη κατεδάφιση της κατάληψης Μπρούκλυν, τη πρώτη εκκένωση που πραγματοποιήθηκε από τη δεξιά κυβέρνηση του Κυριάκου Μητσοτάκη, αποδεικνύοντας για μια ακόμα φορά ότι τα πρόσωπα της εξουσίας αλλάζουν αλλά το κράτος παραμένει ίδιο· και έχει συνέχεια.

■/ συντακτική ομάδα Ιωαννίνων

Το Άλσος πάρκο θα μείνει

Παραμονές των πρόσφατων δημοτικών εκλογών ο νέος μας δήμαρχος Μ. Ελισάφ έδωσε στη δημοσιότητα το προεκλογικό πρόγραμμα της παράταξής του «Γιάννενα Νέα Εποχή». Στη σελίδα 19 αναπτύσσεται το σχέδιο της παράταξης για την «αναβάθμιση» του Άλσους, που -εκτός από την αγωνία για την ασφάλεια και τη φύλαξη, στα πλαίσια της εμπέδωσης του δόγματος Νόμος & Τάξη- περιλαμβάνει τη δημιουργία υπόγειου πάρκινγκ, ως μέσο επίλυσης των κυκλοφοριακών θεμάτων που αντιμετωπίζει το κέντρο της πόλης. Για το σκοπό αυτό παραχώρησε συνέντευξη τύπου στις 23 Απριλίου 2019, το βίντεο της οποίας ανέβηκε στην επίσημη σελίδα της παράταξης και φυσικά καλύφθηκε από το σύνολο του τοπικού τύπου. Δείτε χαρακτηριστικά το άρθρο του Ηπειρωτικού Αγώνα

<https://www.agon.gr/epikairo/14673/paremvaseis-sta-litharitsia-ypogeio-parkingk-sto-alsos/>

ή το βίντεο της παράταξης από το λεπτό 2,15 και ύστερα

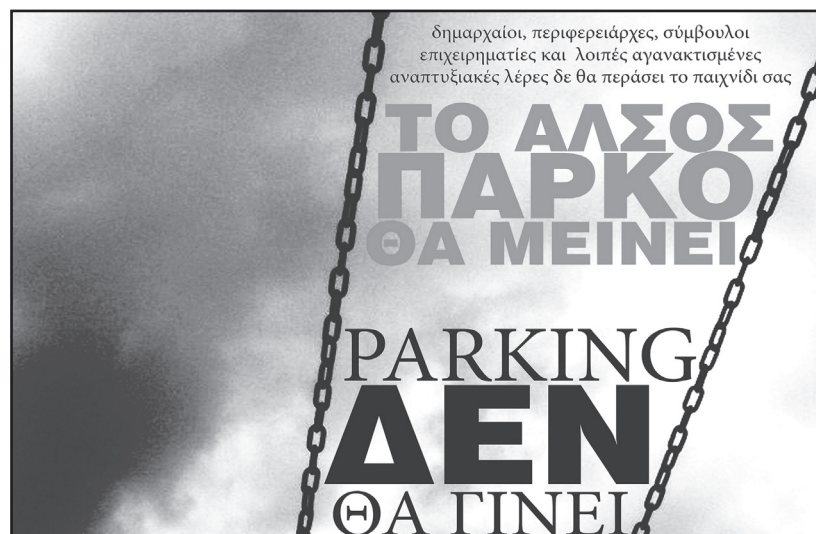
<http://elisaf.gr/index.php/el/media-elisaf/videos/392-anavathmisi-gia-ta-litharitsia-kai-to-alsos>

Διαβάζουμε ειδικά πως η φυσική υψομετρική διαφορά μεταξύ του ξενοδοχείου στην Πουκεβίλ και του κατηχητικού στη Βαλαωρίτου βοηθάνε στη δημιουργία πάρκινγκ. Δυστυχώς ο δήμαρχος ξέχασε να μας πει πόσους ορόφους οραματίζεται στο νέο του πάρκινγκ! Για να χρυσώσει το χάπι στους περίοικους, πρόσθεσε μια αποπροσανατολιστική φράση στο τέλος, ώστε να μας διαβεβαιώσει -τάχατες- πως δε θα πειραχτεί το πράσινο. Η ελάχιστη εμπειρία από την κατασκευή τεχνικών έργων αποδεικνύει πως σε κάθε εργοτάξιο τα δέντρα και το πράσινο ξηλώνονται από τη ρίζα. Η ιστορία της πόλης έχει αποδείξει και στον πλέον καλόπιστο πως η μοίρα του πρασίνου στις «αναπλάσεις» και στις «αναβαθμίσεις» είναι προδιαγεγραμμένη. Ας θυμίσουμε εδώ το πάρκινγκ στην κεντρική πλατεία και την δια της επιβολής των ΜΑΤ κατασκευή του το 2006, που δικαίως στην κοινή συνείδηση της πόλης καταχωρήθηκε ως η «ταράτσα του Γκόντα». Καλά θυμάστε! Πρόκειται

για τον πολιτικό ανήρ της δεξιάς με τον οποίο ο Ελισάφ συνεργάστηκε προσφάτως για τη δημιουργία πλειοψηφίας στο δημοτικό συμβούλιο!

Γνωρίζουμε πως το επόμενο διάστημα θα χρειαστεί να μπούμε σε έναν αγώνα υπεράσπισης του Άλσους από τα αδηφάγα σχέδια που έχουν οι αναπτυξιακές λέρες και οι τοπικοί άρχοντες. Με την εμπειρία των αγώνων για την κεντρική πλατεία και το Ξενία θα δώσουμε κι αυτή τη μάχη. Αυτή τη φορά, νικηφόρα!

■/ Κατάληψη στέγης Σαχίνη 3

Κάμερες ασφαλείας και κλειστό κύκλωμα παρακολούθησης (CCTV)

Οι κάμερες κυκλοφορίας, τοποθετημένες συνήθως σε ψηλές τσιμεντένιες ή μεταλλικές κολώνες σε κεντρικούς δρόμους.

Κάμερες σε καταστήματα, εσωτερικά ή εξωτερικά. Τις συναντάμε τόσο στον εμπορικό δρόμο της ερμού, όσο και στο συνοικιακό μίνι μάρκετ. Έχει γίνει σχεδόν ολοκληρωτικά ο κανόνας στα καταστήματα να υπάρχει κάποια κάμερα.

Επίσης, σε πολλά σπίτια υπάρχουν κάμερες ασφαλείας. Συνήθως καταγράφουν εισόδους πολυκατοικιών ή/και γκαράζ. Παρόλα αυτά πολλές φορές καταγράφουν και τον δρόμο μπροστά τους. Κάτι επίσης, αρκετά συνηθισμένο, είναι οι κάμερες στα θυροτηλέφωνα, οι οποίες μπορούν να αποθηκεύουν ό,τι καταγράφουν.

Φυσικά, υπάρχουν και οι μικρο-κάμερες, οι οποίες μπορεί να είναι τοποθετημένες οπουδήποτε (σε μικρές οπές, σε αυτοκίνητα κοκ).

Συνθήκες βιντεοσκόπησης:

Οι κάμερες μπορούν να βιντεοσκοπούν σε συνθήκες μέρας ή νύχτας, με φως ή χωρίς, με φωτοκύτταρο που τραβάν μόνο όταν εντοπίζουν κίνηση σε κάποιον χώρο, με πάτημα κουμπιού κα.

Καταγραφικό:

Το υλικό που τραβάει η κάθε κάμερα, μπορεί να αποθηκευτεί ή να το βλέπεις σε πραγματικό χρόνο σε μία οθόνη (ακόμη και κινητό απομακρυσμένα). Το συνηθισμένο είναι να υπάρχει το καταγραφικό, μία συσκευή που αποθηκεύεται εκεί το βιντεοληπτικό υλικό. Αυτές οι συσκευές συνήθως μετά την πάροδο μίας περιόδου, αντικαθιστούν το παλιότερο υλικό με το πιο πρόσφατο.

Αποφυγή, κάλυψη και γιατί:

Όταν κάνουμε κάτι, δεν είναι απαραίτητο ότι θέλουμε να μας βλέπουν. Οι κάμερες έχουν αυτόν τον σκοπό, να βλέπουν τα πάντα σε μόνιμη βάση. Άρα δεν θέλουμε να μας δούνε κάπου, εμάς ή τις φίλες μας, και να αναγνωριστούμε από μπάτσους ή οτιδήποτε άλλο.

Καταλήγουμε λοιπόν σε κάποια μέτρα προστασίας: για παράδειγμα, φοράμε καπέλο ή σκούφο, κουβαλάμε ένα φουλάρι ή ένα κασκόλ, έχουμε μαζί μας ένα half face ή ένα full face, χρησιμοποιούμε γυαλιά ηλίου ή ομπρέλα, δεν βγάζουμε το κράνος μας.

Φυσικά, εφαρμόζουμε και συνδυασμούς των παραπάνω ή και μεθόδους που εμάς μας διαφεύγουν.

Δακτυλικά αποτυπώματα

Τα δακτυλικά αποτυπώματα είναι ένα μοναδικό σημάδι για κάθε άνθρωπο. Το αφήνουμε πίσω μας πιάνοντας κάτι, κινητό ή σταθερό αντικείμενο, ανεξαρτήτως

μεγέθους. Εντοπίζονται με διάφορες τεχνικές από ειδικά τμήματα των μπάτσων και χρησιμοποιούνται για την ταυτοποίηση «υπόπτων». Τα αποτυπώματα σε κάποια υλικά καταγράφονται πολύ λιγότερο.

Τα αποτυπώματα είναι από τα πιο σημαντικά εργαλεία στα χέρια των μπάτσων και των δικαστών. Πέρα από την επιστημονική ακρίβεια που μπορεί και να έχουν, πρόκειται για αρκετά διαδεδομένο εργαλείο και κοινωνικά, καθώς αποτελεί εδώ και χρόνια το βασικό τεκμήριο «αθώτητας» ή «ενοχής».

Πως μπορούμε εμείς να προστατευτούμε;

Η πιο καλή και αποδοτική προστασία μας είναι να φοράμε γάντια συγκεκριμένου τύπου. Να έχουν δηλαδή ένα παχύ στρώμα υφάσματος εσωτερικά που να μας προστατεύει. Τα χειρουργικά γάντια δεν είναι 100% αποδοτικά.

Άλλες πρακτικές που δεν προτείνονται, αλλά παρέχουν διακριτικότητα μεγαλύτερη της ασφάλειας που παρέχουν, είναι το σελοτέιπ ή το χανζαπλάστ στα ακροδάχτυλα. Αυτή η μέθοδος δεν είναι ασφαλής και λόγω μικρής και λάθους κάλυψης, αλλά και λόγω του παλμικού αποτυπώματος που δεν καλύπτεται καθόλου.

Τέλος, αντάρτες πόλης της 17 Νοέμβρη, χρησιμοποιούσαν λευκά χοντρά υφασμάτινα γάντια, βουτηγμένα σε χαμομήλι για να παίρνουν χρώμα κοντά στο ανθρώπινο δέρμα.

Γιατί είναι σημαντικό να προσέχουμε;

Η απάντηση είναι ότι τα αποτυπώματα χρησιμοποιούνται κατά κόρον στα δικαστήρια και όπως είπαμε αποτελούν πολύ

ισχυρές αποδείξεις. Αυτό σημαίνει ότι η καλύτερη μας προστασία είναι να μην υπάρχουν αποτυπώματά μας σε ένα αντικείμενο ή σημείο. Επίσης, σημαντικό είναι τα αποτυπώματά μας να μην είναι σε λίστες των δικωτικών αρχών, ώστε να μην είναι εύκολο ή γρήγορο να ταυτοποιηθούν.

Καθαριότητα:

Εάν θέλουμε να καθαρίσουμε κάτι επιμελώς και χωρίς να αφήσουμε πίσω ίχνη από τα αποτυπώματά μας, υπάρχει σίγουρα ένας τρόπος και είναι με τη χρήση της χλωρίνης.

Κυβερνοασφάλεια:

Το ίντερνετ αποτελεί επίσης πεδίο ελέγχου και καταστολής. Είναι βέβαια τόσο μεγάλο που αν και δίνει την αίσθηση του χαοτικού, υπακούει κάποιους βασικούς κανόνες. Δεν θα το πιάσουμε στην ολότητά του, αλλά μερικώς.

Στο ίντερνετ μπορεί να σε παρακολουθούν -και το κάνουν- ποικιλοτρόπως. Μέσω του παρόχου επικοινωνίας (οτέ, βόνταφον, κοκ), μέσω χάκινγκ, μέσω κρυφής παρακολούθησης, μέσω της ίδιας της δομής και λειτουργίας κάποιων συσκευών.

Όλα αυτά δεν είναι τόσο στη φαντασία κάποιων. Έχουν δημοσιευθεί ανά περιόδους έρευνες και ντοκουμέντα που ουδέποτε δεν αμφισβητήθηκαν, περί μαζικών, αλλά και στοχευμένων παρακολουθήσεων «πολιτών» και όχι μόνο.

Ακόμη, και στον ψηφιακό κόσμο υπάρχει κάτι σαν αποτύπωμα. Είναι το πως κουνάμε το ποντίκι, τι μέγεθος οθόνης έχουμε, τι χρόνο αφήνουμε ανάμεσα σε δύο γράμ-

ματα στο πληκτρολόγιο και άλλες τέτοιες αθώες συνήθειες μας.

Τέλος, τα κινητά τηλέφωνα, οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές, τα σταθερά τηλέφωνα είναι πολύ εύκολο να παρακολουθούνται με ελάχιστο κόπο από τις αρχές.

Παρόλα αυτά υπάρχουν εργαλεία για την ανωνυμία μας στο διαδίκτυο. Τίποτα δεν πρέπει να θεωρείται δεδομένο και ασφαλές όταν μιλάμε για την τεχνολογία. Μπορεί ανά πάσα στιγμή να υπάρχουν εργαλεία που δεν τα γνωρίζουμε και μπορεί να έχουμε πρόβλημα από αυτά!

Ένα βασικό εργαλείο που χρησιμοποιούν διάφοροι άνθρωποι παγκοσμίως για την ασφάλειά τους, είναι το λογισμικό τέλινς. Το βασικό πλεονέκτημα του, χωρίς να αναφερθούμε σε κουραστικές και άγνωστες τεχνικές λεπτομέρειες, είναι μία ενεργή κοινότητα χρηστών και προγραμματιστών που το ελέγχουν συνεχώς. Σχετικές πληροφορίες μπορούν να βρεθούν στο tails.boum.org.

Φυσικά υπάρχουν και στα mainstream κινητά κτλ, εφαρμογές ασφαλούς επικοινωνίας, όπως το signal. Παρόλα αυτά, η χρήση ενός κρυπτογραφημένου καναλιού μέσα σε ένα «ποτάμι» παρακολούθησης έχει σίγουρα μικρή δυναμική!

Φαίνεται ότι η προσοχή μας στο διαδίκτυο, όλο και πιο πολύ συνδέεται με την προσοχή μας έξω από αυτό. Η κρυπτογράφηση των αρχείων μας, η ασφαλής επικοινωνία, το ανώνυμο ψάξιμο και σερφάρισμα είναι κάποια από τα εργαλεία που έχουμε.

Η απουσία ηλεκτρονικών συσκευών τέτοιου τύπου από τις βόλτες μας, τις κουβέντες μας και ό,τι άλλο, είναι ένα πρώτο βήμα!

DNA

Το γενετικό αποτύπωμα είναι ένα αρκετά περίπλοκο ζήτημα που εξελίσσεται μέρα με τη μέρα. Είναι σίγουρο πάντως ότι, εάν αγγίξουμε κάτι, εάν περάσουμε κοντά από κάτι και πέσει ιδρώτας ή σάλιο, εάν ματώσουμε κάπου κτλ, θα αφήσουμε πίσω μας το dna μας.

Το dna δεν είναι σαν το δακτυλικό αποτύπωμα. Ακόμη και η αστική δικαιοσύνη δεν του δίνει την ίδια βαρύτητα (τουλάχιστον στα χαρτιά, γιατί στην πράξη συμβαίνει αυτό που βολεύει το δικαστήριο). Είναι πιο πολύπλοκη η 100% ταυτοποίηση του, η συλλογή και διατήρησή του, η καθαρότητά του κα.

Και πάλι εδώ έχουμε να κάνουμε με κάτι ακόμη που πρέπει να προσέχουμε. Μακριά ρούχα, ρούχα με λάστιχα, μαζεμένα μαλλιά, γάντια, σκούφοι κτλ φαίνονται απαραίτητα εάν μιλάμε για αποφυγή λήψης του dna.

Τέλος, για την καθαριότητα, φαίνεται ξανά να λειτουργεί η χλωρίνη που περιέχει Υποχλωριώδες Νάτριο, τουλάχιστον όσον αφορά στην εργαστηριακή ανάλυση ενός δείγματος.

When the city is burning...

Ζωγράφου: Επίθεση με μπιγιές στην KSM Human Resources

Στις 25 Ιούλη επιτεθήκαμε με μπιγιές και σπρέυ στο σύγχρονο δουλεμπορικό γραφείο ευρέσεως εργασίας KSM Human Resources, στην περιοχή του Ζωγράφου. Οι Εταιρείες Προσωρινής Απασχόλησης (Ε.Π.Α.) είναι οι εταιρείες οι οποίες έχουν ως αντικείμενο δραστηριότητας την παροχή εργασίας από μισθωτούς, σε άλλον εργοδότη (έμμεσο εργοδότη) με τη μορφή της προσωρινής απασχόλησης. Ως προσωρινή απασχόληση νοείται η εργασία, η οποία παρέχεται σε άλλον εργοδότη (έμμεσος εργοδότης) για περιορισμένο χρονικό διάστημα από μισθωτό, ο οποίος συνδέεται με τον εργοδότη του (άμεσος εργοδότης) με σύμβαση ή σχέση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου ή αορίστου χρόνου, και επιτρέπεται μόνο υπό τους όρους και προϋποθέσεις των διατάξεων του παρόντος. Η παραχώρηση μισθωτού σε έμμεσο εργοδότη επιτρέπεται βάσει των νόμων τους, μόνο για συγκεκριμένους λόγους που δικαιολογούνται από έκτακτες, πρόσκαιρες ή εποχιακές ανάγκες.

Από τη δική μας σκοπιά δεν υπάρχει καλύτερη ή χειρότερη γαλέρα. Οποιοσδήποτε παρασitaire πάνω στις σάρκες μας εκμεταλλεζόμενος τις βασικές ανάγκες μας, είναι χωρίς καμία υποσημείωση εχθρός μας. Για αυτό τον λόγο, επιλέξαμε να μην αναφερθούμε πιο συγκεκριμένα στις συμβάσεις που υπογράφονται στην εταιρεία KSM human resources, που επιλέξαμε να παρέμβουμε. Η ύπαρξη του θεσμού των εν λόγω εταιρειών και η φυσική τους παρουσία μέσα στις γειτονιές μας αποτελεί από μόνη της πρόκληση. Ταυτόχρονα αποτελεί και μια ακόμα υπενθύμιση του κοινωνικού πολέμου που βιώνουμε, και στον οποίο οι εκμεταλλευτές και οι εξουσιαστές αποτελούν τους φυσικούς εχθρούς μας.

Σκοπός μας είναι να κινούμαστε ενάντια σε οποιαδήποτε εταιρεία ή εξουσιαστικό μηχανισμό υπονομεύει τη ζωή μας. Το μίσος μας εξάλλου για κάθε εξουσιαστή σε κάθε έκφανση της ζωής μας είναι δεδομένο και διαπραγματεύτο. Στις κοινωνικές συνθήκες που επικρατεί η άγνοια, η εθελοδοουλία, και ο ωχαδερφισμός εμείς θα επιλέγουμε πάντα την οργή.

KAMIA ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ, KAMIA ΑΝΟΧΗ ΣΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΙΟ

**Αναρχική Ομάδα Ζωγράφου
«Βραχυκύκλωμα»**

Πάτρα: Ξύλο σε φασίστα

Το απόγευμα της Δευτέρας 29 Ιούλη, τύπος με εθνικιστικά ταττού στο σώμα του (μαϊάνδρους στο δεξί μπράτσο, κι έναν ήλιο της Βεργίνας στον αριστερό ώμο) έγινε αντιληπτός να ψωνίζει σε μάρκετ στο κέντρο της Πάτρας, στην οδό Κορίνθου. Μόλις τον

αντιληφθήκαμε, κάποιες συντρόφισσες και σύντροφοι κατευθυνθήκαμε έξω απ' το κατάστημα, για να τον αντιμετωπίσουμε... Ο φασίστας έφυγε με εμφανή καρούμπαλα και μελανιές, παίρνοντας ένα επιτόπιο μάθημα μαχητικού αντιφασισμού.

Αναρχικοί/Αναρχικές

Εξάρχεια: Εμπρησμός υποδομής και μηχανήματος του ομίλου ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ

Την Κυριακή 04 Αυγούστου κάψαμε ένα μηχανήμα που χρησιμοποιείται για την εγκατάσταση οπτικών ινών, όπως και ένα ολόκληρο καρούλι με καλώδιο οπτικής ίνας που βρίσκονταν στα Εξάρχεια. Με την κίνησή μας αυτή καταστρέψαμε εξοπλισμό ενός ομίλου από τους πιο ισχυρούς του ελληνικού κεφαλαίου, παίρνοντας ξεκάθαρη θέση τόσο απέναντι στην εθνική ανάπτυξη που ο συγκεκριμένος όμιλος υπερήφανα προμοτάρει, όσο και στην τοπική ανάπτυξη που κράτος και αφεντικά ονειρεύονται.

Είναι από τους ομίλους αυτούς που είναι στην προμετωπίδα της αναπτυξιακής πολιτικής της χώρας, τόσο με έργα ανάπτυξης στο εσωτερικό, αλλά και στο εξωτερικό. Αναλαμβάνει φαραωνικά έργα, όπως αυτοκινητόδρομους (Ολυμπία, Νέα και Κεντρική οδός), βιομηχανικές ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (ονομάζοντάς τις και καθαρή ενέργεια), την κατασκευή και ενίσχυση τμημάτων γραμμών ΜΕΤΡΟ (σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη), εξορύξεις στο Μαντούδι, αεροδρόμια (όπως το Καστέλλι Ηρακλείου), καθώς και το ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος. Επίσης, επεκτείνεται επιχειρηματικά σε παραχωρήσεις αυτοκινητόδρομων, αλλά και σε σταθμούς πάρκινγκ (όπως κάποιοι σταθμοί POLIS PARK). Όσον αφορά τους αυτοκινητόδρομους, μιλάμε για εκατομμύρια επιπλέον εσόδων στα ταμεία της κατασκευαστικής σε καθημερινή βάση.

**ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΕΡΓΑΤΕΣ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΙ
ΑΝΑΠΛΑΣΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ
ΦΤΩΧΟΙ ΕΚΤΟΠΙΣΜΕΝΟΙ
ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ,
ΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

ΥΓ. Τις ημέρες αυτές, ο αναρχικός σύντροφος Χριστόφορος Κορτέσης βρέθηκε στο επίκεντρο της δεξιάς κατασταλτικής διαχείρισης, όταν μία «απλή απόπειρα κλοπής» μετατράπηκε στο κακούργημα της «ληστρικής κλοπής κατά συναυτουργία», που οδήγησε στην προφυλάκισή του, έπειτα από τη συνεργασία της διεύθυνσης της εταιρίας Leroy Merlin, της εταιρίας security OVIT AE (κυρίως μέσω του ιδιοκτήτη-παλιού караβανά Κωνσταντίνου Δρίβα), και των διωκτικών μηχανισμών.

**ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΡΤΕΣΗ**

αναρχικοί/αναρχικές

Χαλάνδρι: Επίθεση στο εστιατόριο του Μποτρίνι

Λίγες μέρες πριν, βγήκε στη δημοσιότητα μία καταγγελία ενός πρακτικά ασκούμενου στο εστιατόριο "Etrusco" στην Κέρκυρα, στην οποία πέρα από τις άθλιες συνθήκες εργασίας στο συγκεκριμένο μαγαζί, αναφέρει και τον

βασανισμό του από τον προϊστάμενο. Πιο συγκεκριμένα καταγγέλλει ότι σε καθημερινή βάση του ασκούσε λεκτική και σωματική βία, πετώντας του καυτό λάδι και σβήνοντας πάνω του πυρακτωμένες σπάτουλες, ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές που ο εργαζόμενος δέχθηκε κλωτσιές και χαστούκια. Επίσης αναφέρει πως οι προϊστάμενοι δεν αφήνουν τους υπαλλήλους να πιουν νερό, παρά το γεγονός ότι δουλεύουν 13ωρα όρθιοι και σε υψηλές θερμοκρασίες, και πως υποσιτίζονταν, αφού η εργοδοσία παρείχε μόνο ένα γεύμα την μέρα.

Οι βαριές βιομηχανίες της Ελλάδας, τουρισμός και επισιτισμός/εστίαση, είναι σύγχρονα κάτεργα για τους εργαζόμενους και χρυσορυχεία για τα μεγάλα αφεντικά. Το κράτος είναι εκεί να βάλει πλάτη στο κεφάλαιο. Η νέα κυβέρνηση δέκα μόλις μέρες μετά την εκλογή της είχε ως μέλημα να καταργήσει την αυτονομία του ΣΔΟΕ και του ΣΕΙΠΕ με προεδρικό διάταγμα, τα οποία πλέον υπάγονται στο υπουργείο. Το μέλλον τα επόμενα χρόνια είναι ήδη γραμμένο. Από τη μία το κράτος με όλο και περισσότερες δυνάμεις βρίσκεται στις υπηρεσίες του διεθνούς και ντόπιου μεγάλου κεφαλαίου, ξεπουλώντας δημόσια περιουσία, περνώντας αντεργατικούς νόμους και καταστέλλοντας τις όποιες φωνές αντίστασης. Από την άλλη το κεφάλαιο κάνει τη δουλειά του συσσωρεύοντας όλο και περισσότερο πλούτο στα χέρια του, στις πλάτες κυρίως των εργατών και γενικότερα των μικρομεσαίων. Μονόδρομος για την τάξη μας είναι η μαχητική αντιπολίτευση στον δρόμο και η οργάνωση σε πρωτοβάθμια σωματεία.

**ΑΦΕΝΤΙΚΑ
ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙΤΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΑΣ**

Αναρχική Συλλογικότητα Ρουβίκωνας

Θεσσαλονίκη: Επίθεση σε τοπική της ΝΔ

27 Αυγούστου, έγινε επίθεση με σφυριά στα γραφεία της τοπικής οργάνωσης Σταυρούπολης της Νέας Δημοκρατίας, ως ένδειξη αλληλεγγύης στις καταλήψεις που δέχθηκαν επίθεση από το κράτος.

Αναρχικοί/ές

Πάτρα: Παρέμβαση στα γραφεία της ΝΔ

Στις 28 Αυγούστου, ως άμεση απάντηση στις εκκενώσεις των καταλήψεων τη Δευτέρα το πρωί στα Εξάρχεια, πραγματοποιήσαμε παρέμβαση με μπιγιές και σπρέι στα γραφεία του βουλευτή της ΝΔ Κατσανιώτη. Είναι διακηρυγμένη η πρόθεση της κυβέρνησης για σαρωτική επίθεση απέναντι σε όσους αγωνίζονται. Απέναντι στην κρατική καταστολή η κοινωνική αυτοοργάνωση, η ταξική αλληλεγγύη και η μαχητική αντίσταση.

**ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ, ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΤΑΓΗ
ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΘΑ ΤΣΑΚΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ
ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ**

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

αναρχικοί-ές

Κέρκυρα: Χρώματα και μπιγιές σε χώρους της ΝΔ

Τα ξημερώματα της 1ης Σεπτεμβρίου του

2019 γράψαμε συνθήματα στα γραφεία της ΝΟΔΕ (Νομαρχική Διοικούσα Επιτροπή) Νέας Δημοκρατίας, και αχρηστέψαμε το κουδούνι της εισόδου τους. Έπειτα λούσαμε με φωτεινά χρώματα την είσοδο του πολιτικού γραφείου της ΝΔ που ανήκει στον Στέφανο Γκίγκα, όπου και γράφτηκαν ανάλογα συνθήματα. Η δράση μας αυτή είχε ως σκοπό την ένδειξη αλληλεγγύης προς τις εκκενωμένες καταλήψεις των Εξαρχείων, και την εναντίωση στην πάντα αναίτια μπατσοκρατία η οποία βρίσκεται σε έξαρση.

Άμεσα ο ίδιος βουλευτής και τα τοπικά μέσα μίλησαν για «αναπαραγωγή μίσους, βίαιες και ακραίες συμπεριφορές που πλήττουν τη δημοκρατία». Ακόμα και το Συριζοκαθίκι, Αλέκος Αυλωνίτης, -τοπικός παράγοντας- ξεστόμισε πανομοιότυπα λόγια.

Έχουμε να απαντήσουμε και στους δύο ατάλαντους πολιτικάντηδες της κακιάς ώρας και τους υποστηρικτές τους ότι:

-Βία είναι το ξεσπίτωμα 140 καταπιεσμένων προσφύγων και μεταναστών, οι οποίοι από τα δικά σας σχέδια -με τη συμμετοχή στο ΝΑΤΟ, την υποστήριξη και διαιώνιση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, τη συμμετοχή στην ΕΕ και την ύπαρξη κρατικού στρατού (του οποίου τη θητεία θέλετε να αυξήσετε για την εξυπηρέτηση των δικών σας οικονομικών, γεωπολιτικών κτλ συμφερόντων)- βρέθηκαν στη θέση αυτή.

-Βία είναι η σύλληψη συντρόφων, η έφοδος στα σπίτια τους και η απαγωγή και ο βασανισμός ενός συντρόφου.

-Βία είναι η επιδρομή στο Κ*ΒΟΞ και η χρησιμοποίηση χημικών στο εσωτερικού του χώρου, που ήταν γεμάτο κόσμο, και είχε ως αποτέλεσμα τον τραυματισμό συντρόφου στο κεφάλι (άλλωστε ποτέ δεν σημαδεύουνε στα πόδια) και η μεταφορά του στο νοσοκομείο, η παρουσίαση επιληπτικού επεισόδια συντρόφισσας.

-Βία είναι η επίθεση των ΜΑΤ στην πλατεία Εξαρχείων κατά τη διάρκεια εκδήλωσης ενάντια στις ναρκομαφίες, και η επίθεση με δακρυγόνα σε συναυλία στην πλατεία. Έπειτα, ακολούθησε ανθρωποκνηνηγό και σωματικοί έλεγχοι.

-Βία είναι ο καθημερινός λεκτικός και σωματικός τραμπουκισμός που δέχονται τα «σκουπίδια των Εξαρχείων» όπως αναφέρουν μάρτυρες.

Αξίζει να τονισθεί ότι τα προαναφερθέντα γεγονότα είναι η επικαιρότητα των τελευταίων 5 ημερών. Στα παραπάνω δεν έχουμε προσθέσει την εργοδοτική βία, την έμφυλη βία, και τη λεηλάτηση της φύσης. Κάπως έτσι αφήνουμε στην κρίση των συμπολιτών μας το «τί είναι βία;» τελικά.

Βεβαίως τη βία αυτή επιλέγετε να την ασκήσετε στον κόσμο του αγώνα. Σε αυτούς/ές που αμφισβητούν καθημερινώς τον κρατικό θεσμό μέσω της αυτοοργάνωσης, των συλλεξεύσεων, των ανιεράρχητων δομών, των σχέσεων αλληλεγγύης και πολλών άλλων διαδικασιών οργάνωσης που αποδεικνύουν την ανικανότητα να λειτουργήσει.

Η ενέργειά μας, λοιπόν, ήταν μια προσπάθεια να αποδώσουμε λίγο χρώμα στη μίζερη και άψυχη κοσμοθεωρία σας.

Σύντροφοι/-ισσες

Θεσσαλονίκη: Επίθεση στην οικία της Προξένου της Ινδίας

Την Τετάρτη 4 Σεπτέμβρη, 3 μέρες πριν τα εγκαίνια της ΔΕΘ, και εν όψει του ερχομού διπλωματικής αντιπροσωπίας και ξένων βι-ομηχάνων στη Θεσσαλονίκη, επιτεθήκαμε στην οικία της Προξένου της Ινδίας, στην οδό Αλ. Σβώλου 27.

Η αλλαγή διακυβέρνησης αυτή τη στιγμή έχει σημάνει ένα νέο κύκλο επίθεσης στα συμφέροντα των εκμεταλλεζόμενων. Νέα νομοσχέδια έκτακτης ανάγκης εντείνουν την ταξική εκμετάλλευση, κατοχυρωμένες προσωπικές και πολιτικές ελευθερίες (π.χ. άσυλο, νέος ποινικός κώδικας) θυσιάζονται στον βωμό των πολιτικοοικονομικών συμφερόντων, πρόσωπα και δομές του ευρύτερου αγώνα ενάντια στην εξουσία δέχονται συστηματική επίθεση (εκκενώσεις και επιθέσεις σε καταλήψεις, στοχοποιήσεις, συλλήψεις και προφυλακίσεις αγωνιστών - υπόθεση Χρ. Κορτέση), ενώ ολόκληρες κοινότητες μεταναστών και μεταναστριών δαιμονοποιούνται για ακόμη μια φορά με εκκενώσεις αυτοοργανωμένων δομών στέγασης, συλλήψεις και εγκλεισμό. Απέναντι στην επίθεση που βιώνουμε όλες και όλοι απαντάμε με το ίδιο νόμισμα. Θα σας χτυπάμε εκεί που σας πονάει.

Επίθεση στην καπιτα-λυστρική ανάπτυξη χτυπώντας τα διπλωματικά συμφέροντα του ελληνικού κράτους.

Αλληλεγγύη σε όσες και όσους αγωνίζονται μέσα και έξω από τις φυλακές ακόμα και για τα αυτονόητα, σε κάθε γωνιά της γη

Αναρχικές -οί

Εξάρχεια: Κατάληψη παντού! Εκκένωση σε airbnb!

Στις αρχές Σεπτέμβρη ένα βράδυ, εν μέσω της εντατικοποιημένης αστυνομικής εισβολής και πολιορκίας της γειτονιάς των Εξαρχείων που επιχειρεί το κράτος τις τελευταίες 2 βδομάδες, αναρχικοί σύντροφοι μπήκαμε σε πολυκατοικίες όπου υπάρχουν πολυτελή διαμερίσματα airbnb, για να αφήσουμε ένα μήνυμα. Καταστρέψαμε τις κλειδαριές των εισόδων και βάψαμε τους τοίχους με σπρέι.

Γείτονες, μη σιωπάτε. Μάθετε ποια διαμερίσματα στις πολυκατοικίες σας έχουν μετατραπεί σε airbnb, μοιραστείτε τις πληροφορίες και δράστε ενάντια στους κανίβαλους ιδιοκτήτες που κερδοσκοπούν από την αυξανόμενη φτωχοποίηση του εκτοπισμένου πληθυσμού των εξαρχείων.

Τουρίστες του instagram, οι μπάτσοι δεν θα σας σώσουν! Δεν είστε ευπρόσδεκτοι εδώ, ούτε ασφαλείς. Ιδιοκτήτες, έρχεται η ώρα σας.

η Αμμοθύελλα

Αθήνα: Μπαράζ επιθέσεων σε τοπικές ΝΔ και τράπεζες

Την Κυριακή 15/09/2019 επιτεθήκαμε συντονισμένα με πέτρες και σφυριά στις τοπικές της Νέας Δημοκρατίας σε: Ζωγράφου οδός Αφών Πιεράκου, Αγ.Ελευθέριος οδός Πετρί-

δου, Άνω Γλυφάδα οδός Αθανάτου, Ηλιούπολη οδός Μαρίνου Αντύπα, Μπραχάμι οδός Αγ.Δημητρίου, Δάφνη οδός Βουλιαγμένης, Άλιμο οδός Θουκυδίδου

στα υποκαταστήματα τραπεζών: Εθνική στο Χαλάνδρι οδός Ζήνωνος, Εθνική στο Βύρωνα οδός Φορμίωνος, Εθνική στον Άλιμο οδός Θουκυδίδου, Εθνική στη Γλυφάδα οδός Βουλιαγμένης, Πειραιώς στη Κυψέλη οδός Κερκύρας

Όσο οι νέοι διαχειριστές της εξουσίας, τα μιντιακά παπαγαλάκια τους, οι μπατσο-συνδικαλιστές μηρυκάζουν το αφήγημα του «άβα-του των Εξαρχείων» και της «ανομίας», εμείς δεν αντιλαμβανόμαστε παρά έναν συμβολισμό της επιδίωξης για καθολική επιβολή του δόγματος «νόμος και τάξη».

Περισσότεροι μπάτσοι, λιγότερα δικαιώματα, λιγότερες φωνές που θα διεκδικούν και θα φωνάζουν, εξαφάνιση οτιδήποτε και οποιουδήποτε χαλάει τη βιτρίνα του τουρισμού, των «επενδύσεων», του νεοφιλελεύθερου οράματος της απρόσκοπτης κυκλοφορίας του εμπορεύματος. Και αυτό που συμβολίζουν τα Εξάρχεια, οι στιγμές εξέγερσης μέσα στην πόλη τα τελευταία 11 χρόνια (αν και θα μπορούσαμε να πάμε και πιο πίσω) δεν είναι καθόλου καλό για τις business, δεν χωράνε στην air bnb μητρόπολη που επιδιώκουν.

σύντροφοι/συντρόφισσες για τη διάχυση των Εξαρχείων

Ζωγράφου: Επίθεση στο ΑΤ

Ένα απ' αυτά τα φρούρια, το Α.Τ. Ζωγράφου, επιλέξαμε να στοχοποιήσουμε και να του επιτεθούμε εμπρηστικά τα ξημερώματα εκείνης της 14ης Σεπτέμβρη.

Αντιλαμβανόμαστε ως ξεκάθαρα κλισέ τις εξαγγελίες της κυβέρνησης Ν.Δ. για εφαρμογή του δόγματος «νόμος και τάξη», «ασφάλεια για τους πολίτες», «τέλος τα άβαρα», «ανάπτυξη κι ευημερία». Μέσω της στρατηγικής της έντασης δύναται μοναχά να επιτύχει την εντονότερη ανάδειξη των εγγενών αντιφάσεων του κεφαλαίου, και την όξυνση της κοινωνικής πόλωσης. Κόκκινα χαλιά για επενδύσεις και «ανάπτυξη», μπατσοκρατία και στρατιωτικοποίηση ολόκληρων γειτονιών, αντεργατικά νομοσχέδια, ρατσιστικές πολιτικές υποτίμησης και απαξίωσης των μεταναστ(ρι)ών, εξευγενισμός και βίαιη τουριστικοποίηση περιοχών στον βωμό της αισχροκέρδειας, κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, επιθέσεις στα κινήματα, εκκενώσεις καταλήψεων, συλλήψεις και διώξεις αγωνιστ(ρι)ών, στρατόπεδα συγκέντρωσης και απελάσεις για τον μεταναστευτικό «πλεονάζοντα» πληθυσμό: η επιθετικότητα της δεξιάς κλιμακώνεται σε όλες τις εκφάνσεις του κοινωνικού πολέμου.

Οφείλουμε να δώσουμε ηχηρό και αιχμηρό παρόν στις μάχες που έπονται. Μονάχα οι πράξεις μας αποδεικνύουν αυτό που θελήσαμε. ΚΑΙ ΤΑ ΘΕΛΗΣΑΜΕ ΟΛΑ, ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Στέλνουμε την αμέριστη αλληλεγγύη μας στους αιχμάλωτους συντρόφους Ντίνο Γιατζόγλου, Πάννη Δημητράκη και Κώστα Σακ-

κά, όπως επίσης και στους 3 απ' το Παγκάκι του Πάρκου στη Γερμανία

Δεν ξεχνάμε τους πεσόντες του κοινωνικού πολέμου, δεν ξεχνάμε τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και του Ζακ Κωστόπουλου / της Zackie Oh

**Αναρχικές Συμμορίες
Μητροπολιτικής Ταραχής**

Εξάρχεια: Επίθεση στον Π. Λαφαζάνη

09-10-2019 στην οδό Στουρνάρη περπατούσε ο γνωστός αρχιρουφιάνος του κράτους και του κεφαλαίου, Π. Λαφαζάνης. Στα όσα ισχυρίζονται συνελήψεις του αγώνα για το κόμμα του:

Μιλάμε για το κόμμα που πρωτοκλασάτα στελέχη του συμμετείχαν το '15 στην κυβέρνηση και τη διαχείριση των στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταναστών/ριών. Για το κόμμα που ο επί σειρά ετών αρχηγός του ήταν ο υπουργός και ο πολιτικά υπεύθυνος για τη δολοφονία των 4 εργατών στο κάτεργο-διωλιστήριο του Λάτση το '15. Για το κόμμα που στήριξε ηθικά και πολιτικά τα εθνικιστικά συλλαλητήρια το '17-'18 του κράτους (μέρους του, όχι όλου), της εκκλησίας και των φασιστών, τα οποία οδήγησαν σε επιθέσεις σε καταλήψεις.

Να προσθέσουμε και την φασιστική στοχοποίηση του τουρκικής μειονότητας από τη φυλλάδα του iskra.gr, τον Απρίλη του 2017, την ίδια στιγμή δηλαδή που οι σλαβομακεδόνες προλετάριοι της νότιας μακεδονίας δέχονταν τη βία ή την απειλή βίας σύσσωμου του εθνικού κορμού.

Απολογίζουμε ως λάθος μας, που η επίθεσή μας περιορίστηκε σε φτυσιές, σπρωξίματα και λεκτική αντιβία. Δίνουμε όρκο στον κόσμο του αγώνα ότι την επόμενη θα φύγει με φορείο.

Αλληλεγγύη στους μετανάστες/ριες και τις καταλήψεις

Αλληλεγγύη στη σλαβομακεδονική μειονότητα που το ελληνικό κράτος της απαγορεύει τόσο ωμά να μιλάει τη γλώσσα της

Να επιτεθούμε σε όλους τους καριόληδες που καταστέλλουν το σωματείο «Αδελφότητα Ντόπιων Σερραίων Κύριλλος & Μεθόδιος» και έχουν όνομα και επίθετο

αναρχικ@

Βόλος: Παρέμβαση με μπογιές στο δημαρχείο ενάντια στην καύση σκουπιδιών

9/10/2019 πραγματοποιήσαμε παρέμβαση με μπογιές στο δημαρχείο Βόλου ενάντια στην καύση σκουπιδιών. Εδώ και μια τετραετία στην πόλη του Βόλου συντελείται ένα από τα πιο αδιανόητα εγκλήματα σε βάρος της δημόσιας υγείας και του περιβάλλοντος. Η τσιμεντοβιομηχανία ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ (της γαλλοελβετικής πολυεθνικής Lafarge-Holcim), που βρίσκεται μόλις λίγα μέτρα έξω από την πόλη, κατάφερε να λάβει άδεια για την καύση 200.000 τόνων σκουπιδιών ετησίως (RDF), ενώ σε αυτά έρχονται να προστεθούν ιατρικά απόβλητα. Φυσικά, αυτά θα αξιοποιηθούν ως καύσιμο στα πλαίσια της υποτιθέμενης «ανάπτυξης», που δεν είναι τίποτα άλλο πέρα από

τη συσσώρευση υπερκέρδους στα χέρια της πολυεθνικής. Είναι γνωστό πως από μόνη της η καύση σκουπιδιών αποτελεί μια επιβλαβή διαδικασία, ακόμη και αν χρησιμοποιούνται τα πιο σύγχρονα μέσα. Η ΑΓΕΤ, όμως, δεν μπήκε στον κόπο να χρησιμοποιεί «τα πιο σύγχρονα μέσα»: πραγματοποιεί την καύση σε μια απαρχαιωμένη μονάδα. Σαν να μην έφτανε αυτό, τις βραδινές ώρες αφαιρούνται τα φίλτρα από τις καμινάδες, με αποτέλεσμα η πλειοψηφία των σπιτιών να μυρίζει κυριολεκτικά «πλαστικό», ενώ όταν έχει έστω και λίγα μποφόρ, τότε κομμάτια καμένου πλαστικού «συναντώνται» με τους κατοίκους στα μπαλκόνια τους. Τα καμένα σκουπίδια και απόβλητα περιέχουν RDF και SRF, η καύση των οποίων εκλύει ουσίες, η εισπνοή των οποίων μπορεί να προκαλέσει σοβαρές ασθένειες (όπως καρκίνος, γενετικές μεταλλάξεις κλ).

**ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΥΣΗ ΣΚΟΥΠΙΔΙΩΝ
ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ ΠΟΥ ΜΟΙΡΑΖΕΙ Η ΑΓΕΤ**

**ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΜΕ
ΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ,
ΠΡΙΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΙ ΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ**

**Ελευθεριακή Πρωτοβουλία Θεσσαλονίκης
μέλος της Αναρχικής Ομοσπονδίας**

Εξάρχεια: Ανάληψη ευθύνης για την κυκλωτική επίθεση στα ΜΑΤ της οδού Καλλιδروμίου

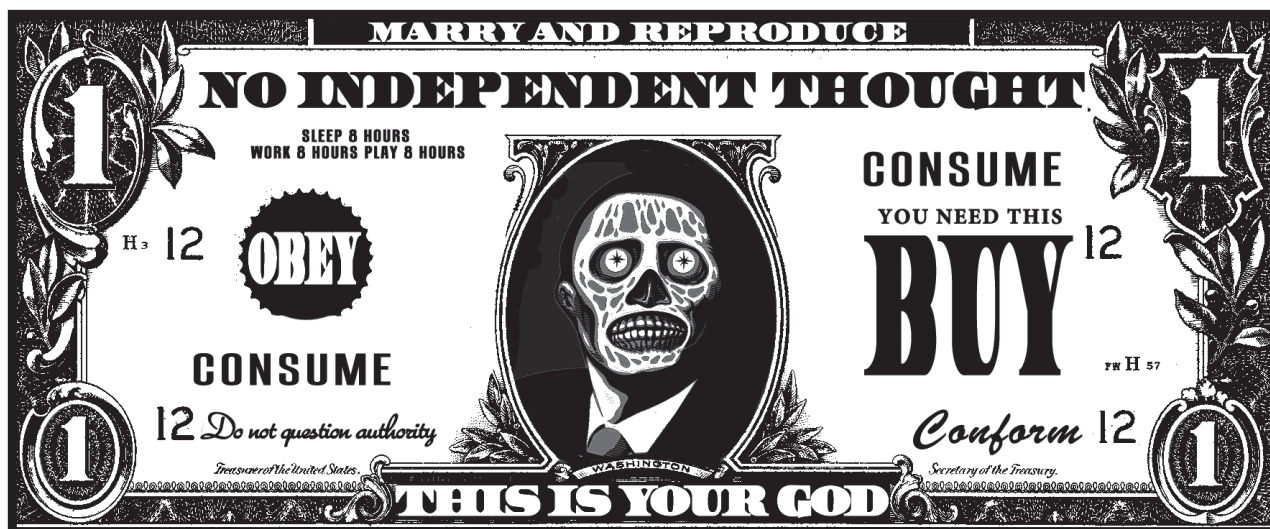
Την Πέμπτη 10 Οκτώβρη 2019, επιτεθήκαμε σε μια από τις πολλαπλές διμοιρίες που στρατοπεδεύουν στα Εξάρχεια. Επιτεθήκαμε με την αποφασιστικότητα που δίνει το δικίο του αγώνα, και με την οργάνωση και τον σχεδιασμό που επιβάλλει η υπευθυνότητα απέναντι σε αυτόν τον αγώνα, υπευθυνότητα τόσο απέναντι στην ασφάλεια των συντρόφων/συντροφισσών όσο και των τυχαίων περαστικών

**Δεν έχει περάσει ούτε μια βδομάδα από τις γεμάτες έπαρση δηλώσεις του Υπ. Προπο για μετατροπή των Εξαρχείων σε μία «κανονική γειτονιά». Τη γνωρίζουμε από πρώτο χέρι την κανονικότητα των πλούσιων και ισχυρών. Είναι η καθημερινότητα του αστυνομικού τσαμπουκά, των διμοιριών -στρατιωτικών σημείων ελέγχου- που τραμπουκίζουν με ασυλία. Είναι η καθημερινότητα του διάχυτου ναρκεμπορίου, του νόμου της ζούγκλας και του ισχυρού, του ένοπλου κουτσαβακισμού. Είναι η καθημερινότητα των λουσάτων AirBnB, των απληρσίαστων ενοικίων, των απλήρωτων ενσήμων. Αυτή την «κανονική γειτονιά» ονειρεύονται οι κυβερνητικοί κάθε χρώματος. Ένα άνευρο και άχρωμο ξενοχτάδικο. Μια ανοιχτή γκαλερί παρελθοντικών αφοπλισμένων αγώνων. Ένα παζάρι οριενταλιστικών εμπειριών για ξαναμμένα τουριστάκια. Πόσο γελασμένοι είναι. Η ιστορία και οι αγώνες μας θα τους διαψεύσουν.

Ας γνωρίζει ο αστυνομικός στρατός κατοχής ότι η μητρόπολη είναι για αυτούς ένα εχθρικό πεδίο.

Στον αγώνα βρίσκεται η ελπίδα!

σύντροφοι/συντρόφισσες

Εργοδοτική τρομοκρατία; Υπάρχει Documento

Με προκλητικό και χυδαίο τρόπο ο εκδότης της εφημερίδας Documento, Κώστας Βαξεβάνης, επιχειρεί να θολώσει τα νερά και να καλλιεργήσει ψεύτικες εντυπώσεις σε σχέση με τις απολύσεις που πραγματοποιεί αυτές τις μέρες στην εφημερίδα. Τέσσερις εργαζόμενοι είδαν μέσα σε μία εβδομάδα την πόρτα της εξόδου, ενώ μετά την αποχώρησή τους ο εκδότης επιδόθηκε σε ένα χυδαίο ρεσιτάλ απαξίωσης της δουλειάς και της προσωπικότητάς τους. Αυτή τη στιγμή και μετά από τις απολύσεις έχει ξηλωθεί σχεδόν ολόκληρο το Διεθνές και το Οικονομικό τμήμα της εφημερίδας, με αποτέλεσμα οι συνάδελφοι που έχουν απομείνει να έχουν διπλάσιο και τριπλάσιο όγκο δουλειάς για να ανταποκριθούν στις καθημερινές απαιτήσεις. Εξαιτίας της αφόρητης πίεσης που έχει δημιουργηθεί, η διευθύντρια της εφημερίδας υπέβαλε την παραίτησή της, ενώ άλλη μία συνάδελφος έφυγε αηδιασμένη από την κατάσταση που επικρατεί στην εφημερίδα. Το προηγούμενο διάστημα υπήρξαν άλλες τρεις παραίτησεις.

Στο τέλος του Σεπτεμβρίου, ο εκδότης Κώστας Βαξεβάνης ανακοίνωσε στους εργαζόμενους ότι η εφημερίδα θα κυκλοφορήσει για πρώτη φορά στα τρία χρόνια λειτουργίας της χωρίς καμία διαφημιστική καταχώρηση. Ο λόγος που επικαλέστηκε ήταν οι πιέσεις και οι εκβιασμοί του πρωθυπουργού, Κυριάκου Μητσοτάκη, προς συγκεκριμένους επιχειρηματίες, που είχαν σαν αποτέλεσμα την απόσυρση των διαφημίσεων και την ακύρωση συμφωνιών που είχαν ήδη «κλειδώσει» το προηγούμενο διάστημα. Παράλληλα, ανακοίνωσε στους εργαζόμενους ότι δεν μπορεί να εγγραφεί την ομαλή ροή της μισθοδοσίας, ούτε καν να τους διαβεβαιώσει για την ύπαρξη της εφημερίδας στο μέλλον, από τη στιγμή που δεν θα υπήρχαν διαφημίσεις. Στο φύλλο που κυκλοφόρησε εκείνη την Κυριακή έκανε λόγο για απόπειρα φήμωσης και στραγγαλισμού της εφημερίδας από κυβερνητικούς κύκλους σε μία ενορχηστρωμένη προσπάθεια της Νέας Δημοκρατίας να τον βγάλει από το παιχνίδι. Στη συνέχεια, ζήτησε επιτακτικά στήριξη από τους εργαζόμενους, καθώς επίσης και χρόνο, έτσι ώστε να προσπαθήσει να βγάλει την εφημερίδα από το οικονομικό αδιέξοδο.

Δεν είναι όμως η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό. Επανελημμένα, κάθε φορά που ο εκδότης βρίσκεται σε μία συνθήκη πίεσης, απαιτεί ανακοινώσεις στήριξης από τους εργαζόμενους. Πρόκειται για μία απροκάλυπτη προσπάθεια παρέμβασης και καθοδήγησης του σώματος της συνέλευσης εργαζομένων μέσω των πιέσεών του.

Σε αυτή τη δύσκολη και ασφυκτική συνθήκη, ο εκδότης έβαλε τους «δικούς» του ανθρώπους να καλέσουν μία παράτυπη γενική συνέλευση, αγνοώντας επιδεικτικά τον νόμιμο εκλεγμένο συνδικαλιστικό εκπρόσωπο. Ετσι προέκυψε ένα θολό κάλεσμα σε συνέλευση μέσω Facebook, μέσα στο Σαββατοκύριακο, χωρίς να υπάρχει η οποιαδήποτε συλλογική απόφαση.

Στην «παρασυνέλευση» που ακολούθησε, συνάδελφοι εξέφρασαν τις ενστάσεις τους σχετικά με ένα κείμενο στήριξης στον εκδότη, και μάλιστα με πολιτικό φορτίο. Αρνήθηκαν να πάρουν στην πλάτη τους την υπεράσπιση του εργοδότη, σηκώνοντας έτσι ένα βάρος που δεν τους αντιστοιχεί.

Τελικά, επέλεξαν να απευθυνθούν στο Σωματείο τους αποστέλλοντας στην ΕΣΗΕΑ ανακοίνωση για να τονίσουν ότι όταν μία εφημερίδα στερείται για πολιτικούς λόγους διαφημιστικά έσοδα θίγεται η ελευθερία του Τύπου.

Η συγκεκριμένη ανακοίνωση όμως, δεν άρεσε καθόλου στον εκδότη. Επιπλέον κάποιοι, μάλιστα, έσπευσαν να του ρουφιανέψουν με κάθε λεπτομέρεια όλα όσα ειπώθηκαν στη γενική συνέλευση. Ακολούθησε δεύτερη γενική συνέλευση με σκοπό να «διορθωθούν» τα σημεία που δεν ήταν της αρεσκείας του. Την ίδια στιγμή ο εκδότης προχωρούσε στην απόλυση μιας συναδέλφου από το πολιτιστικό τμήμα, την οποία όμως ανακάλεσε στη συνέχεια μετά τις έντονες αντιδράσεις.

Μπαράζ εργοδοτικού ρεβανσισμού

Τις επόμενες μέρες, ακολούθησε ένα ρεσιτάλ τρομοκρατίας και πίεσης προς τους εργαζόμενους, που καλούνταν να βάλουν «πλάτη» στις απολύσεις των συναδέλφων τους, για να συνεχίσουν να εργάζονται στην εφημερίδα ή στο εναλλακτικό μικρό σχήμα που θα προκύψει αν «ναυαγήσει η έντυπη έκδοση».

Πάνω σε αυτή τη βάση, δημιουργήθηκε ένα τεχνητός και διαλυτικός διαχωρισμός ανάμεσα σε δήθεν «εργατικούς» και δήθεν «τεμπέληδες», ανάμεσα σε αυτούς που στηρίζουν και σε αυτούς που υπονομεύουν την εφημερίδα, ανάμεσα σε αυτούς που μένουν «υπάκουοι», και σε αυτούς που συνδικαλίζονται υποκινούμενοι από εξωτερικούς εχθρούς. Μετά την ολιγοήμερη απουσία του εκδότη από την εφημερίδα (υποτίθεται ότι προσπαθούσε να βρει λύσεις για το ζήτημα της διαφήμισης) ξεκίνησαν οι απολύσεις. Μία συνάδελφος από το οικονομικό τμήμα της εφημερίδας απολύθηκε μετά από απροκάλυπτο ρουφιανιλίκι του νέου διευθυντή του documentonews.gr. Ο εκδότης ισχυρίστηκε ότι προχώρησε στις απολύσεις για οικονομικούς λόγους, αλλά πριν από λίγες μέρες προσέλαβε αυτόν τον ρουφιάνο σε κομβική θέση (ο οποίος είχε αντίστοιχη δράση στον ΔΟΛ) για να κάνει τη βρώμικη δουλειά, να καρφώνει συναδέλφους και να προκαλεί τεχνητές κρίσεις. Η συγκεκριμένη συνάδελφος βρισκόταν σε ρεπορτάζ για την εφημερίδα και της ζητήθηκε τηλεφωνικά να γράψει ένα θέμα για την ιστοσελίδα. Όταν επέστρεψε στο γραφείο για να γράψει το ρεπορτάζ της, της ανακοινώθηκε τελικά και η απόλυσή της, με αφορμή ένα σχόλιο που έκανε για τις καθυστερήσεις μισθών που υπήρχαν εκείνη την περίοδο στην εφημερίδα. Ο λόγος που επικαλέστηκε η διοίκηση; Άρνηση εργασίας!

Την επόμενη μέρα, απολύθηκε ακόμη ένας συνάδελφος

(αρχισυντάκτης στο Διεθνές τμήμα της εφημερίδας) ο οποίος στην πρώτη γενική συνέλευση είχε εκφράσει δημόσια τη γνώμη του σε σχέση με το περιεχόμενο της καταγγελίας που θα έστελναν οι εργαζόμενοι στην ΕΣΗΕΑ. Ο συνάδελφος «τόλμησε» να διατυπώσει τη σκέψη ότι αφού ο ίδιος ο εκδότης δεν είχε δημοσιεύσει με δική του πρωτοβουλία τις αποδείξεις για τη συρρίκνωση της διαφήμισης, η καταγγελία αυτή δεν αποτελούσε επαρκή βάση για τον αναγνώστη και το σωματείο. Στην ανακοίνωση της απόλυσης, ο εκδότης Κώστας Βαξεβάνης παραδέχτηκε ότι δεν είχε κανένα πρόβλημα με την εργασία του συναδέλφου, αλλά γνωστοποίησε ότι η συνεργασία τους δεν θα μπορούσε να συνεχιστεί για άλλους λόγους. Η εργοδοτική σφαγή συνεχίστηκε με άλλες δύο απολύσεις τις επόμενες μέρες, οι οποίες πλαισιώθηκαν με αντίστοιχες φτηνές δικαιολογίες και προφάσεις. Στον τελευταίο συνάδελφο (ο οποίος εργαζόταν τρία χρόνια στην εφημερίδα) ζητήθηκε να διακόψει την άδειά του και να στείλει θέματα για να καλύψει την «τρύπα» που δημιουργήθηκε από τις απολύσεις. Όταν επέστρεψε στο γραφείο του, απολύθηκε από την υπεύθυνη του λογιστηρίου (και όχι από τον εκδότη ή από κάποιον διευθυντή) τη μέρα, μάλιστα, που είχε καλεστεί γενική συνέλευση εργαζομένων για τις απολύσεις, παρουσία μελών της ΕΣΗΕΑ. Παράλληλα, εξανάγκασε σε παραίτηση συντάκτρια του Πολιτικού τμήματος και τη διευθύντρια της εφημερίδας.

Ο Κώστας Βαξεβάνης φρόντισε να διασύρει και να επιχειρήσει να ξεφτίσει δημόσια τους απολυμένους, χαρακτηρίζοντας τους τεμπέληδες, χαραμοφάηδες και «πράκτορες» που προσπαθούν να του κλείσουν το μαγαζί.

Ο Βαξεβάνης απολύει, αλλά δεν φταίει;

Η ΕΣΗΕΑ με τα γνωστά προβληματικά και αδύναμα αντανakλαστικά, κάλεσε με μεγάλη καθυστέρηση τον εκδότη να απολογηθεί για τις απολύσεις, ωστόσο ο ίδιος το απέφυγε και επικαλέστηκε δικαστικές υποχρεώσεις. Στη συνέχεια, πραγματοποιήθηκε μία συνέλευση - παρωδία στα γραφεία της εφημερίδας παρουσία 3 μόλις μελών της ΕΣΗΕΑ, στην οποία ο εκδότης ξαμόλησε όλα τα λυσσασμένα εργοδοτικά σκυλιά για να θολώσουν και να αποπροσανατολίσουν την κουβέντα, και τελικά να την απομακρύνουν από την ουσία, δηλαδή από τον εκδικητικό και στοχευμένο χαρακτήρα των απολύσεων.

Ο Κώστας Βαξεβάνης προσπαθεί να χτίσει ένα έωλο και αβάσιμο αφήγημα σύμφωνα με το οποίο για τις απολύσεις ευθύνεται μόνο ο Κυριακός Μητσοτάκης. Και για να ξεκαθαρίσουμε κάτι, για εμάς είναι δεδομένο πως ο ίδιος ο Μητσοτάκης, η κυβέρνησή του και το κόμμα του, θα χτυπήσει όποιον και όποια αντιστέκεται και θα επιβάλει μία νεοφιλελεύθερη κανονικότητα και ατζέντα. Αυτό όμως δεν δικαιολογεί καμία απόλυση, καμία αντεργατική συμπεριφορά, καμία απόπειρα φήμωσης της συνδικαλιστικής δράσης των εργαζομένων, εκ μέρους του συγκεκριμένου (αριστερού) εργοδότη.

Τη στιγμή που ο Κώστας Βαξεβάνης «κλαίγεται» δημόσια και στεναχωριέται για τις απολύσεις που αναγκάζεται να κάνει, φροντίζει να προσβάλει τους απολυμένους μπροστά στους συναδέλφους τους, τονίζοντας σε κάθε τόνο ότι σε αυτή τη εφημερίδα θα δουλέψουν μόνο όσοι το κάνουν «με τον τρόπο που θέλει αυτός». Ξεχνώντας δηλαδή ότι είναι εργαζόμενοι δημοσιογράφοι και όχι «συνέταιροι», «συμμέτοχοι» και «συνεργάτες» που δεν μοιράζονται ούτε το κέρδος, ούτε τη δόξα, ούτε την υπεραξία.

Χυδαία κάλυψη στην εργοδοτική αυθαιρεσία

Ο Κώστας Βαξεβάνης (ή κάποιο τσιράκι του) φρόντισε να διαρρεύσει πρώτος με το δικό του αφήγημα το θέμα των απολύσεων σε ιστοσελίδες όπως το e-tetradio. Ο διαχειριστής της σελίδας δεν δίστασε να προσφέρει πλήρη εργοδοτική κάλυψη, κάνοντας πλάτες στον εργοδότη, χωρίς να έχει επικοινωνήσει με κανέναν εργαζόμενο/η μέσα στην

εφημερίδα για να μάθει την πραγματική κατάσταση που επικρατεί. Τον επιβραβεύει μάλιστα που βάζει τον μισθό στην ώρα του, θεωρώντας «ηθικό πλεονέκτημα» την αδιπραγμάτευτη και νόμιμη υποχρέωσή του να πληρώνει με συνέπεια τους εργαζόμενους.

Ο Κώστας Βαξεβάνης κάνει ό,τι μπορεί για να εκφοβίσει και να αναγκάσει τους συναδέλφους που ασφυκτιούν να κλείσουν το στόμα τους, προκειμένου να έχει άλλοθι για να καμαρώνει ως αριστερός δημοσιογράφος που τα βάζει με τα μεγάλα συμφέροντα, τη στιγμή που ως εργοδότης δεν κρατάει ούτε τα προσχήματα. Αυτό που φοβάται περισσότερο απ' όλα και αυτό που προσπαθεί να φρενάρει είναι η συνδικαλιστική δράση και οργάνωση μέσα στην εφημερίδα. Για όσους μείνουν πίσω, η άνευ όρων στήριξη στον εκδότη και τις επιλογές του, η υποδούλωση στις εργοδοτικές πρακτικές και η απώλεια της αξιοπρέπειας σε ένα ασφυκτικό εργοδοτικό περιβάλλον θα είναι μονόδρομος. Ο εκδότης μπορεί να φοράει και να εναλλάσσει με άνεση πότε την ταυτότητα του μαχητικού δημοσιογράφου, και πότε του εργοδότη.

Οι εργαζόμενοι όμως έχουν να προτάξουν μόνο τη συναδελφική αλληλεγγύη, την οργάνωση μέσα στον χώρο δουλειάς, την αντίσταση και την αξιοπρέπειά τους.

Να σταματήσει η εργοδοτική τρομοκρατία

Ανάκληση απολύσεων

Όχι άλλες απολύσεις

✎ **Συνέλευση εργαζομένων, ανέργων, φοιτητών στα ΜΜΕ-«ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΣΗΕΑ»**
<http://katalipsiesiea.blogspot.com>

Εργατικά νέα

Επαναφροσλήφθηκαν οι δύο διανομείς στα Goody's στην Αθήνα, και συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις για τον απολυμένο στα Γιάννινα. Η εργοδοσία στα Goody's, μετά την επιτυχημένη απεργία των ντελιβεράδων σε Αθήνα και Γιάννινα, προχώρησε σε τρεις απολύσεις συνδικαλιστών, δυο στην πρωτεύουσα κι έναν στα Γιάννινα. Το καλοκαίρι ήταν καυτό για αυτούς με συνεχείς παρεμβάσεις έξω από καταστήματα στις δυο πόλεις. Τελικά υποχώρησαν για τις περιπτώσεις της Αθήνας, παίρνοντας πίσω στη δουλειά τους εργαζόμενους. Στα Γιάννινα όμως, το αφεντικό που έχει μάλιστα και το κατάστημα με franchise, το έχει πάρει κάπως πατριωτικά κι επιμένει. Πίσω όμως από την γκλαμουράτη βιτρίνα του, είναι γνωστό πως πρόκειται για εργασιακό κάτεργο.

Στις 5/10 πραγματοποιήθηκε μια ακόμη παρέμβαση από το Σωματείο βάσης των ντελιβεράδων-διανομέων των Ιωαννίνων, με παρουσία της ΛΑΝΤΖΑ και της ΕΣΕ, διεκδικώντας την επαναπρόσληψη και την καταβολή των δεδουλευμένων.

Δύο «γενικές» απεργίες κηρύχτηκαν στις 24/9 και 2/10 ύστερα από πρωτοβουλία του ΠΑΜΕ ενάντια στο αναπτυξιακό πολυνομοσχέδιο που θα πάει για ψήφιση στην βουλή. Η ΓΣΕΕ έλαμψε δια της απουσίας της κατηγορώντας το ΠΑΜΕ ότι εξαιτίας των επεισοδίων που είχε κάνει στο συνέδριό της στη Ρόδο δεν κατάφερε να εκλέξει

Διοικητικό Συμβούλιο στερώντας της το δικαίωμα στην κήρυξη απεργίας. Το ΠΑΜΕ από την άλλη κατηγορήσε τη ΓΣΕΕ ότι δεν κάνει τίποτα αυτές τις κρίσιμες ώρες κάνοντας πλάτες σε κυβέρνηση και κεφάλαιο. Τουλάχιστον υπήρξαν εργαζόμενοι και σωματεία που κινήθηκαν μακριά από τις εν λόγω μικροπολιτικές και βγήκαν δυναμικά στον δρόμο. Κατά τα άλλα, πάρτο αυγό και κούρευτο...

Στην οργάνωση νέας διακλαδικής απεργίας από τα κάτω καλούν πρωτοβάθμια σωματεία χωρίς τη μεσολάβηση συνδικαλιστικών ηγεσιών και της ΓΣΕΕ, για της αρχές της άνοιξης του 2020, με αιχμές την υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, τα εργατικά ατυχήματα, τον αγώνα ενάντια στην αδήλωτη εργασία και την εργοδοτική τρομοκρατία, «για να συνδέσουμε τις αντιστάσεις μας στους κλάδους και τους χώρους δουλειάς μας και να ισχυροποιήσουμε τη θέση όλων μας απέναντι στους εργοδότες μας και τους κυβερνώντες (όποιοι και να είναι αυτοί κάθε περίοδο), απέναντι συνολικά στον κοινό ταξικό εχθρό μας».

Σε καλοκαιρινές κινητοποιήσεις βρέθηκε το Σωματείο Σερβιτόρων Μαγείρων στα Γιάννινα. Δύο εργαζόμενες και μέλη του σωματείου απολύθηκαν, η πρώτη από τον παιδότοπο ΤΡΑΝΖΙΣΤΟΡ, εξαιτίας διεκδίκησης των δεδουλευμένων της και η δεύτερη από το μεζεδοτεχνείο (τρομάρα τους) Ζαΐρε επειδή αρνήθηκε να υπογράψει χρήματα τα οποία δεν είχε πάρει και θα καλούταν να επιστρέψει.

Εφιάλτης στην κουζίνα... για κάθε εργάτη και εργάτρια

Υπάρχει περίπτωση στο εστιατόριο ενός βραβευμένου σεφ, με διεθνή καταξίωση στον κλάδο του και χρόνια παρουσία στην τηλεόραση, να γίνονται βασανιστήρια και καψώνια σε εργαζομένους του; Έτσι αποδυνκνείται μετά από καταγγελία σπουδαστή εργαζόμενου στο χλιδάτο εστιατόριο ιδιοκτησίας του Έκτορα Μποτρίνι στην Κέρκυρα. Πιο συγκεκριμένα ο εργαζόμενος κατήγγειλε ότι ο υπεύθυνος κουζίνας τού ασκούσε συστηματικά σωματική και λεκτική βία, με αποκορύφωμα συνεχή περιστατικά την τελευταία εβδομάδα του Ιουλίου.

Ο τηλεμαϊντάνος Μποτρίνι, σε απάντησή του για τα γεγονότα, βγήκε φωτογραφία με κάποιους εργαζομένους του και έγραψε: «Ενα ψέμα όταν το πει μονάχα ένας παραμένει ψέμα... όταν το αναπαραγάγουν χιλιάδες γίνεται αλήθεια».

Δεν είναι ανάγκη να έχει δουλέψει κανείς στο εν λόγω μαγαζί ή να μελετήσει ενδελεχώς τις ιατροδικαστικές εξετάσεις, που όλες επιβεβαίωσαν τους ισχυρισμούς του εργαζόμενου, για να καταλάβει τι συμβαίνει, αρκεί μόνο να κάτσει να παρακολουθήσει για 5 λεπτά τις εκπομπές «μαγειρικής» που προβάλλονται καθημερινά. Όταν πληρώνεσαι για να ξεφτιλίζεις κόσμο, και να του λες πόσο

σκατά είναι το φαγητό του, και πως δεν αξίζει να δώσει κανείς ούτε 1 ευρώ για τα πιάτα που σερβίρουν, όταν ουρλιάζεις και βρίζεις εργαζομένους σε μικρομάγαζα που πληρώνονται με μισθούς πείνας και υποασφαλιζόμενοι, λέγοντάς τους ότι δεν είναι αυτή εικόνα, συμπεριφορά και εξυπηρέτηση εργαζόμενου, και τέλος όταν γυρνάς σόου βάζοντας κόσμο ο οποίος ονειρεύεται να δουλέψει στο μαγαζί σου και του δηλώνεις ότι εδώ θα σου φέρομαι σαν σκουπίδι και αν σου αρέσει, τότε καταλαβαίνεις εύκολα ότι αυτή η κατάσταση δεν διαφέρει και πάρα πολύ από το τι γίνεται μέσα από την κουζίνα όταν σταματήσει να φιλμάρει η κάμερα.

Ο συγκεκριμένος εργαζόμενος είχε το θάρρος να βγει δημόσια και να καταγγείλει τα σκηνικά, παρά τις απειλές ότι δεν θα ξαναβρεί δουλειά σε κανένα μαγαζί. Αφεντικά όπως ο Μποτρίνι οφείλουν να ξέρουν ότι την έχουμε χεσμένη την καριέρα στην γαλέρα του επισιτισμού. Την χαρίζουμε απλόχερα στους ρουφιάνους και τα τσιράκια τους.

Χέρι που απλώνεται σε εργάτη - εργάτρια θα κόβεται.

Τέλος!

✎ **Τραμπάκουλας**

Εργατικά Ατυχήματα

Ιούλιος

Δύο θανατηφόρα εργατικά ατυχήματα έγιναν στις 12 και 31 Ιούλη στα μεταλλουργεία ΛΑΡΚΟ και ΓΙΟΥΛΑ, αντίστοιχα. Ο 36χρονος Άρης Δάρρας, εργαζόμενος στη ΛΑΡΚΟ, που έχασε τη ζωή του στη γερανογέφυρα 90 τόνων της αίθουσας της χαλυβουργίας του εργοστασίου, και η Κ. εργαζόμενη στο εργοστάσιο Β.Α. Υαλουργία Ελλάδας (ΓΙΟΥΛΑ) στο Αιγάλεω, έρχονται να προστεθούν στην τεράστια λίστα των θανατηφόρων εργατικών ατυχημάτων στον βωμό της κερδοφορίας.

Αύγουστος

4/8 Ένας 25χρονος εργάτης έχασε τη ζωή του στο Βιομηχανικό Πάρκο Προσοτσάνης στη Δράμα, όταν ένας μαρμαρίνος όγκος τον καταπλάκωσε. Το περιστατικό έγινε σε εργοστάσιο επεξεργασίας μαρμάρου της εταιρείας «ΓΙΑΝΝΑΚΗ».

18/8 Τραγικό θάνατο βρήκε εργάτης-χειριστής μηχανήματος Ικρέιντερ στο δρόμον Πλατιάνα - Νέδα - Φιγαλεία στην Πελοπόννησο. Το τροχοφόρο μηχάνημα που εκτελούσε εργασίες στην περιοχή εξετράπη της πορείας του και έπεσε σε χαράδρα, με τον χειριστή του να βρίσκεται ακαριαίο θάνατο.

19/8 Εργατικό ατύχημα σημειώθηκε σε χώρο οικοδομής στο Γάζι Ηρακλείου. Ένας εργάτης τραυματίστηκε όταν επιχείρησε να ρίξει μπετόν και παρασύρθηκε από το όχημα τύ-

που μικρού φορτωτή.

30/8 Την τελευταία του πνοή άφησε ο 62χρονος οικοδόμος Δημήτρης Γεωργίου, ο οποίος έπεσε από ύψος δέκα μέτρων, ενώ εργαζόταν σε σκαλωσιά του τέταρτου ορόφου υπό ανέγερσης οικοδομής, στην περιοχή Λινόπετρας, στη Λεμεσό. Σύμφωνα με τα υπό εξέταση στοιχεία, γύρω στις 13.40 το μεσημέρι, ενώ ο 62χρονος εργαζόταν σε υπό ανέγερση οικοδομή, στην περιοχή Γερμασόγειας, κάτω από συνθήκες που διερευνώνται, έπεσε από μεταλλική πλατφόρμα στην οποία βρισκόταν, σε ύψος 10 μέτρων από το έδαφος.

Σεπτέμβρης

Δύο νέα εργατικά ατυχήματα κατήγγειλε το Σωματείο Εργαζομένων Δήμου Ηλιούπολης στην καθαριότητα στις αρχές του μήνα, τα οποία έγιναν κατά την ώρα αποκομιδής. Η μία εργαζόμενη τραυματίστηκε στο χέρι και της έκαναν ράμματα, και άλλη μία έπαθε διάστρεμμα στο πόδι. Όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι τα «ατυχήματα είναι αποτέλεσμα της εντατικοποίησης της εργασίας και της έλλειψης προσωπικού», ενώ «παραβλέπονται οι αντίδοες συνθήκες εργασίας, και καταστρατηγούνται τα μέτρα ασφάλειας που πρέπει να τηρούνται».

12/9 Σοβαρός τραυματισμός διανομέα στη Λαμία. Ο εργαζόμενος συγκρούστηκε με αυτοκίνητο το οποίο προσπάθησε να κάνει αναστροφή, τραυματίζοντάς τον στα πόδια. Και η λίστα σταματημό δεν έχει...

■ Τρέξε εργάτη τρέξε... εξάλλου δεν θα προλάβεις ποτέ

Οι ντελιβεράδες «αλλιώς» στην Ευρώπη, και ο νέος εργασιακός μετασχηματισμός

Συνέντευξη με μέλη της αυτοοργανωμένης ομάδας εργαζομένων στις ταχυμεταφορές της Μπολόνια, Ιταλία

Μερικά εισαγωγικά στοιχεία:

- Στην ομάδα συμμετέχουν εργαζόμενοι σε διάφορες εταιρίες ταχυμεταφορών όπως οι Deliveroo και Foodora. Συνήθως ασχολούνται με μεταφορές παραγγελιών φαγητού, και σπανιότερα άλλων προϊόντων καθημερινής χρήσης.
- Ομάδες εργαζομένων που προσπαθούν οριζόντια και αδιαμεσολάβητα να οργανώσουν τις αντιστάσεις τους, σαν αυτή στη Μπολόνια, υπάρχουν και σε άλλες πόλεις της Ιταλίας.
- Οι μεταφορείς συνήθως χρησιμοποιούν ποδήλατο και σπανιότερα μηχανάκι καθώς είναι οικονομικότερο για τους ίδιους. Βέβαια είτε με πεταλιές είτε με το μηχανοκίνητο, πολλές φορές χρειάζεται να δουλεύουν ατελείωτες ώρες και υπό οποιεσδήποτε συνθήκες
- Από την άλλη, το ποδήλατο, ως βιωσιμότερος τρόπος μετακίνησης του μηχανικού μέσου (μοτο-ποδηλάτου), πλασάρεται από τις εταιρίες ως «πράσινη» προσφορά στη μάχη για τον περιορισμό των αέριων ρύπων.
- Οι εργαζόμενοι υπογράφουν συμβάσεις ως «εξωτερικοί συνεργάτες», ενώ η καθημερινή επικοινωνία με τα αφεντικά γίνεται μέσω εφαρμογής στο κινητό.
- Μέσω της εφαρμογής επικοινωνίας με την εταιρία, και της αντίστοιχης εφαρμογής για τους πελάτες, είναι δυνατό να ξέρουν πελάτες και αφεντικά ανά πάσα στιγμή πού είναι ο εργαζόμενος. Αυτό έχει συμβεί ακόμα και όταν η εταιρία διατείνεται ότι ο εργαζόμενος έχει την επιλογή να μπορεί να κλείσει τη λειτουργία εντοπισμού.

Στο κομμάτι της συνέντευξης οι σύντροφοι θα αναφέρονται ως «Β» και «Γ»:

Άπατρις: Γεια σας σύντροφοι. Ας αρχίσουμε από κάποια βασικά. Υπάρχουν στην περιοχή ή γενικότερα στην Ιταλία πρωτοβάθμια σωματεία. Πώς έχουν οργανωθεί εδώ οι εργάτες - εφόσον υφίσταται αυτό;

Β: Στην Ιταλία δεν έχουμε πρωτοβάθμια σωματεία όπως για παράδειγμα η ΣΒΕΟΔ στην Ελλάδα. Σε επίπεδο πιο ριζοσπαστικό υπάρχουν ιεραρχικής δομής σωματεία που θα μπορούσα να τα αποκαλέσω σταλινικού τύπου, και κυρίως σε αυτά οργανώνονται εργάτες εργοστασίων, λιγότερο δάσκαλοι και καθηγητές, αλλά και μετανάστες με χαρτιά. Στη Μπολόνια, παρόλο που έχουμε περιφερειακά της πόλης εργοστάσια, δεν γνωρίζω να υπάρχουν ενεργά, πόσο μάλλον μαχητικά, σωματεία επί του παρόντος. Γενικά υπάρχουν γραφειοκρατικά σωματεία που και εγώ έχω απευθυνθεί στο παρελθόν αλλά δεν είναι κατ' ουσία ενεργά. Δεν οργανώνουν απεργίες ή κινητοποιήσεις.

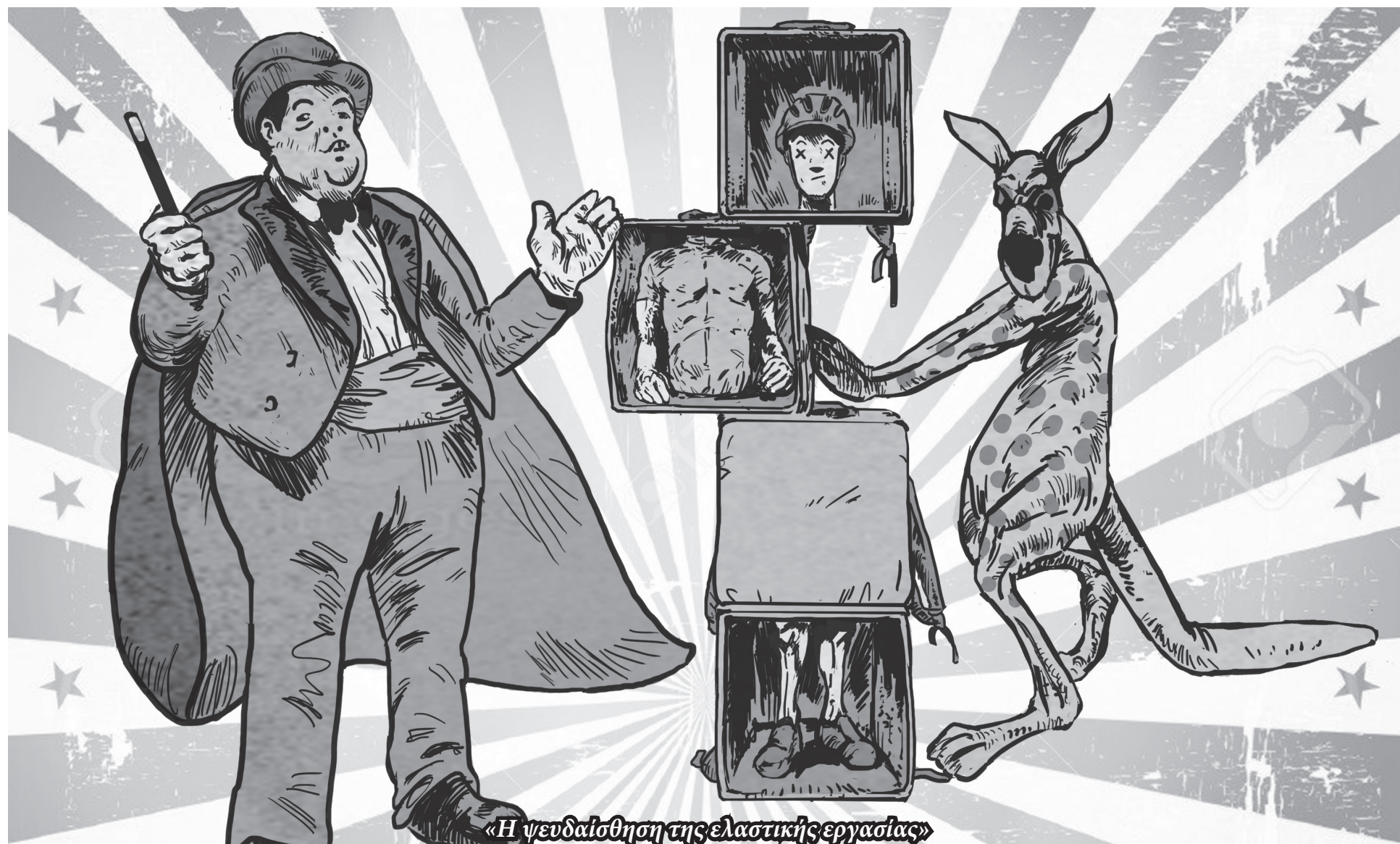
Γ: Για παράδειγμα όταν απευθύνθηκα παλαιότερα στο θεσπισμένο σωματείο μου για να διεκδικήσω δεδουλευμένα, τους είχα δείξει τη σύμβαση που είχα τότε με τη Deliveroo ως ταχυμεταφορέας, δεν είχαν ξαναδεί τέτοια σύμβαση, δεν ήξεραν καν πώς να τη διαχειριστούν.

Β: Το ίδιο περίπου συνέβη και σε μένα, όταν επισκέφτηκα τον σχετικό κρατικό οργανισμό για εργαζομένους, όπου έπρεπε να καταγραφώ, και στη δική μου περίπτωση δεν ήξεραν καν πώς να καταχωρήσουν τη σύμβασή μου, καθώς είναι ένα «τηλεφωνικό συμβόλαιο», όχι ένα πραγματικό. Οι εταιρίες αυτές (Deliveroo, Umber, foodora κ.α.) επιβιώνουν καθώς υπάρχουν και αναπτύσσονται σε μια γκρίζα περιοχή νομιμότητας.

Γ: Είναι κατά βάση μαύρη εργασία αλλά η εταιρία υπάρχει γιατί επιβιώνει σε αυτό το γκρίζο νομικό πλαίσιο. Οπότε τα σωματεία δεν μπορούν ουσιαστικά να σε βοηθήσουν. Έχεις ένα συμβόλαιο μεν, χωρίς να έχει καμία ισχύ πραγματική.

Άπατρις: Θα μπορούσατε να σκιαγραφήσετε σύντομα τα εργασιακά στην Ιταλία, ειδικά αφότου ενισχύθηκε η ακροδεξιά και στο κοινοβουλευτικό πεδίο;

Β: Δεν μπορώ να σκεφτώ καμία ουσιαστική διαφοροποίηση, τα προβλήματα υπήρχαν ήδη και με τις αριστερές πολιτικές. Ο νεοφιλελευθερισμός στην Ιταλία είναι παρόν για 30 χρόνια τώρα. Για παράδειγμα ο πατέρας μου είναι εργάτης σε εργοστάσιο για πολλά χρόνια, ουσιαστικά διαφοροποίηση προς το χειρότερο στις συμβάσεις του είδε προ μιας δεκαετίας

Η οικονομία gig παίρνει το όνομά της από κάθε κομμάτι της εργασίας που μοιάζει με ατομικό «gig» ή αλλιώς «οικονομία κοινής χρήσης» ή «συνεργατική οικονομία». Μια άλλη τέτοια είναι και το γνωστό σε όλους Airbnb. Μια νέα εκτονωτική προς το υπάρχον κοινωνικοοικονομικό σύστημα τακτική που φαίνεται να δουλεύει γιατί φαινομενικά δουλεύει για όλους... στην αρχή. Στο τέλος όμως αυτοί που τερματίζουν είναι τα αφεντικά, αυτοί δηλαδή που δεν είναι ελαστικοί.

■/ Σωματείο Σερβιτόρων Μαγείρων

■ λίγο ξέπλυμα, κάτι ψύχουλα και πόθοι

«Ο οίκτος τους βρίσκεται στην ασπλαχνιά τους,
η δύναμή τους στην ελαφρότητά τους,
η ελπίδα τους στην ανυπαρξία ελπίδας».

~Πιερ Πάολο Παζολίνι

2019 και τα έμφυλα ζητήματα έχουν μπει σε πρώτο πλάνο τα τελευταία χρόνια, ωθούμενα αρχικά από τα αναβλύζοντα κινήματα και ενίοτε φτάνοντας – σε πολύ μικρότερο ποσοστό – στον δημόσιο λόγο των δικαιωματικών πολιτικών. Με παρακαταθήκη τους αγώνες του προηγούμενου αιώνα, και πολιτικοποιώντας τις κοινές εμπειρίες των ατόμων εντός της πατριαρχίας εκ νέου στο σήμερα, το φεμινιστικό και λοατκία+ κίνημα δημιουργεί ρωγμές τόσο στις στερεοτυπικές αντιλήψεις και προκαταλήψεις για τα φύλα και τους ρόλους τους, όσο στους κυριαρχικούς πυλώνες που στέκεται η κοινωνία και οι θεσμοί της. Όλα αυτά διότι η πρώτη ιεράρχηση στις κοινωνίες βρίσκεται στη δομή της οικογένειας και τους ρόλους που πρέπει να έχει το κάθε άτομο μέσα σε αυτήν. Αμφισβητώντας αυτούς τους ρόλους, αμφισβητείς στην ουσία τα θεμέλια αυτού του οικοδομήματος.

Παρόλα αυτά, η αιχμή αυτών των κινήματων έχει χαθεί ουκ ολίγες φορές μέσα στην ιστορία και τα παραδείγματα είναι πολλά. Από το κίνημα των σουφραζετών, μέχρι την

εξέγερση του stonewall, όλα βρεθήκαν αντιμέτωπα αρχικά με την καταστολή και σύντομα με την αφομοίωση. Στον ελλαδικό χώρο μπορούμε να δούμε πώς η κάποια επαναστατικότητα των λοατκία+ ατόμων την εποχή της μεταπολίτευσης, σύντομα μετατράπηκε στο lifestyle των '90's για να καταλήξει σε μία υποτυπώδη θεσμική υπόσταση και εκπροσώπηση μέσα σε 2 δεκαετίες. Την ίδια στιγμή όμως, η θέση της γυναίκας είχε ελάχιστα βελτιωθεί και τα λοατκία+ άτομα παρέμεναν στο περιθώριο στα μάτια της κοινωνίας. Τα ξεροκόμματα δικαιωμάτων από το αστικό κράτος αποδεικνύεται άλλη μία φορά ότι αποτελούν ίσως την καλύτερη πολιτική καταστολής των κινήματων λειτουργώντας ως βαλβίδα αποσυμπίεσης, ενώ η πολυπόθητη ορατότητα για την οποία δοθήκαν τόσες μάχες, εντός του καπιταλισμού μεταφράζεται σε καινούργιο αγοραστικό κοινό. Στις επετείους έμφυλων και ταξικών αγώνων παρελαύνουν εταιρείες, χρυσοί χορηγοί και πολιτικάντηδες που ζητιανεύουν ψήφους, ενώ τα μαγαζιά γεμίζουν χρωματιστά προϊόντα για την «ευαισθητοποίηση» των καταναλωτών. Ο καρκίνος του μαστού χρησιμοποιείται ως η καλύτερη διαφήμιση ροζ προϊόντων περιποίησης και η βουλή και οι πρεσβείες γεμίζουν με χρώματα του ουράνιου τόξου μπας και ξεπλύνουν τα εγκλήματά τους. Με λίγα λόγια, η προσπάθεια αποπολιτικοποίησης ενός κινήματος είναι ολοφάνερη.

Κατά πόσο όμως οι αγώνες για το έμφυλο ζήτημα δίνονται για την κατάρρευση αυτού του συστήματος, όπου η ανισότητα και η εκμετάλλευση αποτελούν θεμέλια για την επιβίωσή του; Ο Martin Duberman, στο βιβλίο του «Has the gay movement failed?» (Απέτυχε το γκέι κίνημα;) (2018) θέτει καίρια ερωτήματα για τις δικαιωματικές διεκδικήσεις του λοατκία+ κινήματος και το κατά πόσον οι πολιτικές ένταξης και κανονικοποίησης αφαιρούν από την ριζοσπαστικότητά του. Κι ενώ αυτό επ' ουδενί δεν σημαίνει ότι οι αγώνες για την ζωή και αξιοπρέπεια σε μια αδηφάγα κοινωνία είναι περιττοί – αν μη τι άλλο αναγκαίοι –, η ανάλυση των προνομίων εντός της πατριαρχίας φέρει πολύ πιο συχνά το ατομικό στοιχείο, έναντι του συλλογι-

κού. Η χρήση του προνομίου περιορίζεται περισσότερο ως μέσο επίθεσης, παρά ανάλυσης των κοινωνικών συσχετισμών, ενδυνάμωσης στα πιο καταπιεσμένα κομμάτια της κοινωνίας ή αλληλεγγύης μεταξύ τους. Είναι εν τέλει η κατάργηση των προνομίων που αποζητείται ή η απόλαυση περισσότερων από κάποια ομάδα πληθυσμού; Η φεμινίστρια Françoise d'Eaubonne απαντά, σε μία συνέλευση του FHAR (Ομοφυλοφιλικό μέτωπο επαναστατικής δράσης), με την εξής φράση: "Λέτε ότι η κοινωνία θα πρέπει να ενσωματώσει τους ομοφυλόφιλους, εγώ λέω ότι οι ομοφυλόφιλοι πρέπει να αποσυνθέσουν την κοινωνία".

Η ίδια η έννοια του δικαιώματος δεν είναι άχρονη, ούτε πανανθρώπινη μέσα στην ιστορία. Εμφανίζεται σε συγκεκριμένα χρονικά και χωρικά σημεία και εκφράζει συγκεκριμένες δυναμικές. Δίνεται και παίρνεται αναλόγως και πάντα κρύβει μέσα στην ασάφειά της ένα πρόσωπο: το άτομο το οποίο ζητάει κάτι να του δοθεί. Το άτομο το οποίο απευθείας ιεραρχεί τον εαυτό του κάτω από τον εγγυητή των ελευθεριών του και πάνω από όποιον δεν τις έχει. Μία έννοια εν ολίγοις που παραμένει τόσο λίγη απέναντι σ' αυτό που πολεμάμε και τόσο ποταπή μπροστά στην χειραφέτηση και την ελευθερία που αποζητάμε. Κατά την Σιμόν Βέιλ: «η έννοια του δικαιώματος τοποθετημένη στο κέντρο των κοινωνικών συγκρούσεων, καθιστά πέρα ως πέρα αδύνατο κάθε ψήγμα αγάπης. [...] Μία κοπέλα που την βάζουν με το ζόρι σε πορνείο δεν θα μιλήσει για τα δικαιώματά της. Σε μία τέτοια περίπτωση, αυτή η λέξη είναι τόσο ανεπαρκής που φαίνεται γελοία». Τα δικαιώματα εν τέλει μπορεί να είναι ανάσες ελευθερίας για τις οποίες αγωνιζόμαστε, αλλά χωρίς την σύγκρουση για την κατάργηση των κυριαρχικών σχέσεων και συστημάτων, χωρίς φροντίδα συντροφικότητας και αλληλεγγύης, αυτός ο κόσμος θα συνεχίσει να μην μας εμπερικλείει όλα. Πώς λοιπόν ενωμένες οι κραυγές μας μπορούν να συμπράξουν;

Ας βρεθούμε ξανά στους δρόμους

eretmo

■ Νέα πατριαρχικής πραγματικότητας

Από τα μέσα του Οκτώβρη συνεχίζονται οι συγκρούσεις στη Χιλή και παρατηρείται για άλλη μία φορά πως η έμφυλη βία χρησιμοποιείται από το κράτος και την αστυνομία. Οι οργανώσεις καταγγέλλουν ήδη 17 περιστατικά όπου άνθρωποι υποβλήθηκαν σε βασανιστήρια και σεξουαλική βία, ενώ το κίνημα ενσωμάτωσης και απελευθέρωσης των ομοφυλόφιλων (Movilh) κατήγγειλε δύο περιπτώσεις κακοποίησης και ομοφοβικών βασανιστηρίων σε αστυνομικά τμήματα προαστίων του Σαντιάγο. Μία από τις δύο αυτές περιπτώσεις, η οποία έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις, αφορά έναν φοιτητή της ιατρικής ο οποίος υποβλήθηκε σε ξυλοδαρμό και σεξουαλική κακοποίηση με γκλομπ από καραμπινιέρους. Στη Χιλή τον τελευταίο

μήνα έχουν σκοτωθεί 20 άνθρωποι, ενώ εκατοντάδες έχουν τραυματιστεί από πυρά.

Η τελευταία κρατική δολοφονία αφορά την καλλιτέχνη δρόμου Ντανιέλα Καρασκό, γνωστή με το παρατσούκλι της «La Mimo», η οποία βρέθηκε απαγχονισμένη και δεμένη με χειροπέδες σε φράχτη της κοινότητας Πέδρο Αγκίρε Σέρκα, στα νότια του Σαντιάγο. Τελευταία φορά που μάρτυρες την είδαν ζωντανή ήταν στις 19 Οκτώβρη, μέρα μεγάλων κινητοποιήσεων, όπου караμπινιέροι την συλλάβανε. Το κράτος του Πινιέρα και η αστυνομία μιλάν για «αυτοκτονία», με την αυτοψία να δείχνει ότι ο θάνατός της οφείλεται σε ασφυξία, αλλά σε ανακοίνωσή της η φεμινιστική ομάδα NiUnaMenos αναφέρει ότι «την προπηλάκισαν, την βα-

σάνισαν και την δολοφόνησαν». Την ίδια στιγμή το Συνδικάτο των Ηθοποιών της Χιλής- Sidarte ζητά να διεξαχθεί έρευνα, αφού οι συνθήκες της δολοφονίας της παραμένουν άγνωστες. Μία τέτοια δολοφονία, δεν γίνεται παρά να θυμίζει τις εποχές επί δικτατορίας του Πινοσέτ. Σε ένα καθεστώς όπου οι απαγωγές, οι βασανισμοί, οι βιασμοί και οι δολοφονίες ήταν συνεχείς, η τακτική να υπονοείται, ή πολλές φορές να είναι ξεκάθαρη η σύνδεση με τη αστυνομία, χρησιμοποιούνταν επί τούτου και συνεχίζει να χρησιμοποιείται ως μέσο επίδειξης εξουσίας, καταστολής και τρομοκράτησης.

■ Μία γενοκτονία που βαφτίστηκε μεμονωμένο περιστατικό

Την 1η του Σεπτέμβρη, το πτώμα της 21χρονης Salomé βρίσκεται σε έναν σωρό σκουπιδιών, στην νότια Γαλλία. Η Σαλώμη ήταν η 100η γυναικοκτονία το 2019 στην Γαλλία, ενώ το 2017 καταγράφηκαν 87.000 γυναικοκτονίες παγκοσμίως. Πλέον μπορούμε να μιλάμε για μία γενοκτονία που αφορά τον μισό πληθυσμό της γης. Με τον όρο γυναικοκτονία αναφερόμαστε σε δολοφονίες γυναικών από συντρόφους (πρώην ή νυν) ή μέλη της οικογένειας επειδή είναι γυναίκες και παραμένει η πρώτη αιτία θανάτου γυναικών στην Ευρώπη. Με παγιωμένες τις στερεοτυπικές αντιλήψεις για τον ρόλο των γυναικών μέσα ή έξω από το σπίτι, η γυναικοκτονία έχει τα θεμέλιά της στην αντίληψη ότι οι γυναίκες είναι κατώτερες και υποτελείς στην ανδρική εξουσία και αποτελούν ιδιοκτησία της. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να θεωρείται ότι δυνητικά μπορούν να τιμωρηθούν, να ελεγχθούν ή να σωφρονιστούν μέσω της έμφυλης βίας. Ενώ όμως η ενδοοικογενειακή και η έμφυλη βία είναι καθημερινά φαινόμενα, παραμένουν αόρατα και ουδέν λόγος δεν γίνεται περί αυτών. Όταν όμως αυτά πάρουν την χειρότερη μορφή τους, σε γυναικοκτονίες όπως της Ελένης Τοπαλούδη ή της Σούζαν Ιτον, «συνταράσσεται» η κοινωνία με το στυγερό έγκλημα την ίδια στιγμή που προσπαθεί, με την βοήθεια των ΜΜΕ, να ρίξει το φταίξιμο πάλι στις γυναίκες, να προσδώσει Ψ θέματα στους δολοφόνους και φυσικά να μιλήσει για μεμονωμένα περιστατικά. Η αυτόνομη γυναικεία ομάδα Wild Cat, με αφίσα της στους δρόμους της Πάτρας, μας υπενθυμίζει ότι μόνο μεμονωμένα δεν είναι.

■ eretmo

52 καταγεγραμμένοι βιασμοί, ξυλοδαρμοί, δολοφονίες γυναικών στην Ελλάδα (και αυτά μόνο το περασμένο καλοκαίρι)

Σάββατο 1 Ιούνη, Αθήνα

Η Μ.Τ. αιμόφυρτη καταγγέλλει τον πρώην σύντροφό της Μ. Παπαμακάριο (πρώην διεθνή μπάσκετμπολίστα) για ξυλοδαρμό και επίθεση με μαχαίρι, μεταξύ άλλων, με αφορμή το γεγονός ότι αυτή του ζήτησε να χωρίσουν. Πρόκειται για μια ακόμα από τις επανειλημμένες επιθέσεις του εναντίον της.

Τρίτη 4 Ιούνη, Θεσσαλονίκη

Το τμήμα καταπολέμησης εμπορίας ανθρώπων της ασφάλειας Θεσσαλονίκης συνέλαβε διακινητή, ο οποίος κρατούσε φυλακισμένη 33χρονη μετανάστρια την οποία βίαζε συστηματικά. Μαζί με τη γυναίκα, ο βιαστής κρατούσε αιχμάλωτα και τα παιδιά της.

Τετάρτη 5 Ιούνη, Χαλκίδα

26χρονη καταγγέλλει ότι την ώρα που περπατούσε σε μια οδό της Χαλκίδας, 62χρονος άνδρας την πλησίασε και με την βία την έσυρε μέσα σε μια εγκαταλελειμμένη οικοδομή, όπου την έδεσε με σχοινί, της έκλεισε το στόμα με ταινία και στη συνέχεια, αφού της έβγαλε τα ρούχα, τη βίασε με ένα μπουκάλι.

Πέμπτη 13 Ιούνη, Χαλκίδα

Προφυλακίστηκε ο 42χρονος πατριός που ασέληγσε στην 16χρονη θετή κόρη του. Την καταγγελία έκανε η 42χρονη σύζυγος του και μητέρα της κοπέλας, ύστερα και από σχετικό υλικό σε κρυφή κάμερα που τοποθέτησε η ίδια στο σαλόνι του σπιτιού της. Ο 42χρονος δεν αρκέστηκε στο αρνηθεί την κατηγορία, αλλά κατηγορεί και την 16χρονη για μυθομανία.

Τετάρτη 19 Ιούνη, Κουβαράς Αιτωλοακαρνανίας

Συνελήφθη 57χρονος για κακοποίηση της 57χρονης συζύ-

γου του. Ο 57χρονος χτύπησε τη γυναίκα στο κεφάλι και στην πλάτη, ενώ παράλληλα την τρομοκρατούσε απειλώντας την. Το σχετικό δημοσίευμα κάνει λόγο για «απλή» σωματική βλάβη.

Πέμπτη 20 Ιούνη, Βόλος

Μάνα και γιος στο Βόλο κακοποιούσαν 15χρονη, η οποία είχε σχέση με το γιο πριν 3 χρόνια. Η 15χρονη που ήταν έγκυος απέβαλε μετά από χτύπημα με πέτρα στην κοιλιά από τη μάνα του συντρόφου της.

Σάββατο 20 Ιούλη, Πετρούπολη

Έγκυος γυναίκα που προσπαθούσε να διαφύγει από τον κακοποιητικό της σύντροφο, κατέφυγε στο Α.Τ. Πετρούπολης προκειμένου να κάνει καταγγελία. Κατά την είσοδο της, οι αστυνομικοί της έκοψαν κλήση για παραβίαση του ΚΟΚ και της αφαίρεσαν τις πινακίδες. Η γυναίκα παρόλα αυτά επέμεινε και κατέθεσε τελικά μήνυση κατά του συντρόφου της, οι αστυνομικοί όμως, αρνήθηκαν να της διαγράψουν την κλήση.

Παρασκευή 26 Ιούλη, Άλιμος

Μία 27χρονη τουρίστρια από την Αυστραλία κατήγγειλε πως έπεσε θύμα βιασμού τη νύχτα στη Λεωφόρο Ποσειδώνος, στον Άλιμο. Η 27χρονη επέστρεφε περπατώντας στο ξενοδοχείο όπου μένει, μαζί με φίλη της και στην πορεία τις πλησίασε ένα άγνωστος άντρας και με ταχύτητα άρπαξε το κινητό της. Στη συνέχεια ο δράστης ζήτησε από την κοπέλα να κάνουν σεξ με αντάλλαγμα το να της επιστρέψει το κινητό της. Όταν η κοπέλα αρνήθηκε, εκείνος την έριξε στο έδαφος και την βίασε. Η φίλη της φώναζε καλώντας σε βοήθεια. Ο δράστης μετέπειτα εξαφανίστηκε μαζί με το κινητό.

Κυριακή 28 Ιούλη, Φολέγανδρος

26χρονη βιάστηκε από τον πρώην της και έναν φίλο του, επειδή του ζήτησε να χωρίσουν.

Πέμπτη 1 Αυγούστου, Αγρίνιο

52χρονος εξέδιδε την 13χρονη κόρη του σε ιδιοκτήτη γνωστού φούρνου της περιοχής. Ύστερα από καταγγελία της, ο πατέρας προφυλακίστηκε ενώ ο βιαστής αφέθηκε ελεύθερος μέχρι τη δίκη. Άλλη μια φορά που ο πελάτης τη βγάζει λάδι.

Δευτέρα 12 Αυγούστου, Κίμωλος

Ξημερώματα 60χρονος μπάρμαν άρχισε να χουφτώνει δύο κοπέλες που κάθονταν στο μπαρ και τις πιέζει να τις φιλήσει κάθε φορά μάλιστα που μία από τις δύο πήγαινε στο wc. Οι κοπέλες κατάφεραν να τον απωθήσουν και έφυγαν. Στις 17/8 έγινε παρέμβαση στο μαγαζί στην οποία φυσικά ο τύπος δεν είχε ιδέα για τι μιλούσαν.

Δευτέρα 12 Αυγούστου, Αθήνα

Συνελήφθησαν 6 άντρες μέλη κυκλώματος οι οποίοι εξαπατούσαν γυναίκες από την Αν. Ευρώπη μέσω ιντερνετικών αγγελιών για δουλειά. Τις έφερναν στην Ελλάδα και μέσω απειλών τις ανάγκαζαν να εκδίδονται.

Πέμπτη 15 Αυγούστου, Ηράκλειο Κρήτης

Άντρας προσπάθησε να βιάσει δύο γυναίκες σε παραλία αλλά εκείνες άρχισαν να φωνάζουν. Εργαζόμενοι από κοντινό μπαρ πήγαν και τον ακινητοποίησαν. Το site που το διαβάσαμε τον περιγράφει ως «ασυγκράτητο άντρα σε υπερδιέγερση που δεν είχε άλλο τρόπο να αντιμετωπίσει τις ορμές του», ενώ είναι μία ακόμα πράξη επιβολής ενός άντρα πάνω στα γυναικεία σώματα.

Κυριακή 18 Αυγούστου, Κρήτη

49χρονος άντρας προσπάθησε να βιάσει 21χρονη γυναίκα

σε παραλία στα Φαλάσαρνα. Η γυναίκα κατάφερε να τον απωθήσει. Ο 49χρονος συνελήφθη και αφέθηκε ελεύθερος λίγο μετά.

Πέμπτη 29 Αυγούστου, Κυπαρισσία

Άντρας πυροβόλησε την γυναίκα του στο μέτωπο και ύστερα αυτοκτόνησε. Η γυναίκα νοσηλεύεται σοβαρά.

Σάββατο 7 Σεπτέμβρη Θεσσαλονίκη

Η Γ.Ζ. κατήγγειλε την απόπειρα βιασμού στη 1 το βράδυ έξω από την πολυκατοικία της. Ενώ περπάταγε προς το σπίτι της ένα άγνωστος την ακολούθησε, την ακινητοποίησε και προσπάθησε να τη βιάσει. Χτυπώντας τον κατάφερε να ξεφύγει. Όταν απευθύνθηκε στους μπάτσους προσπαθώντας να κάνει καταγγείλει απόπειρα βιασμού, εκείνοι την υποτιμούσαν. Τελικά αρνήθηκαν να την δεχτούν λέγοντας πως η μόνη κατηγορία που μπορούν να του προσάψουν είναι της προσβολής της γενετήσιας αξιοπρέπειας.

Δευτέρα 9 Σεπτέμβρη, Γιαννιτσά

Η μητέρα της Λίνας Κοεμτζή που σκοτώθηκε «πέφτοντας» από τις φοιτητικές εστίες της Θεσσαλονίκης πριν 3 χρόνια, κατήγγειλε ότι απειλήθηκε από άντρες σε τζίπ έξω από το νεκροταφείο που βρίσκεται θαμμένη η κόρη της. Τη απείλησαν ότι αν συνεχίσει τις έρευνες για το θάνατο της κόρης της θα της κόψουν το λαρύγγι. Απειλές δέχονται και η μικρή αδερφή και η ξαδέρφη της Λίνας.

Κυριακή 13 Σεπτέμβρη, Θεσσαλονίκη

Ξημερώματα στη Γούναρη με Αρμενοπούλου άντρας με την παρέα του αφού ενόχλησε αρκετές περαστικές λεκτικά σταμάτησε γυναίκα πιάνοντας της κουβέντα και όταν αυτή προσπάθησε να μπει στην πολυκατοικία της για να τον αποφύγει αυτός έβαλε το πόδι στην πόρτα. Οι φίλοι του γέλαγαν. Κάποια άτομα που το είδαν την βοήθησαν και αυτός έφυγε.

Τρίτη 24 Σεπτεμβρίου, Κέρκυρα

29χρονη κατήγγειλε απόπειρα βιασμού από συνάδελφο της ενώ δούλευε σεζόν σε εστιατόριο ως σερβιτόρα. Ενώ γύρναγαν στα δωμάτια που τους είχε παραχωρήσει το αφεντικό τους, ο άντρας την περίμενε, άρχισε να την τραβάει και να την θωπεύει μεθυσμένος. Δύο μέρες μετά ο ίδιος εισέβαλε από το παράθυρο στο δωμάτιο 19χρονης σερβιτόρας στην οποία επιτέθηκε (κρατώντας μαχαίρι) σεξουαλικά την ώρα που κοιμόταν. Εκείνη κατάφερε να ξεφύγει. Ο άντρας εξαφανίστηκε την επόμενη μέρα και ενώ οι δύο γυναίκες κατήγγειλαν τις επιθέσεις, το αφεντικό προσπάθησε να το κουκουλώσει... απολύοντας την 29χρονη.

Τρίτη 24 Σεπτέμβρη

Συνελήφθησαν 15 άτομα μέλη κυκλώματος καταναγκαστικής πορνείας τα οποία εξαπατούσαν γυναίκες κυρίως από τη Μολδαβία και στη συνέχεια τις φυλάκιζαν και τις εξέδιδαν. Το συγκεκριμένο κύκλωμα φυλάκιζε τις κοπέλες σε διάφορα διαμερίσματα στην Αθήνα ενώ τις ανάγκαζε να πηγαίνουν με πάνω από 40 πελάτες τη μέρα με αποτέλεσμα πολλές κοπέλες να αρρωσταίνουν με αυτά που βίωναν.

Τετάρτη 25 Σεπτέμβρη, Ζάκυνθος

Δύο (άγνωστοι) άντρες έριξαν χάπι στο ποτό μιας 22χρονης τουρίστριας ενώ διασκέδαζε με φίλες της σε μπαρ. Ευτυχώς οι φίλες της το είδαν (και το κατέγραψαν σε κάμερα) και δεν την άφησαν να το πιει.

Τετάρτη 25 Σεπτέμβρη, Φθιώτιδα

Αποκαλύφθηκε πως 71χρονος δικηγόρος από την Αθήνα απειλούσε και κακοποιούσε σεξουαλικά (για χρόνια) τη σύζυγο και την 11χρονη κόρη ενός υπαλλήλου που δούλευε στο εξοχικό του δικηγόρου στη Φθιώτιδα.

Σημείο μηδέν;

Εάν υποθέσουμε ότι η παρουσία των αναρχικών και των αντιεξουσιαστριών στους δρόμους, σε διάφορα κοινωνικά πεδία τα τελευταία 15 χρόνια, είναι συνεπής και με συγκεκριμένο τρόπο δομημένη κινηματικά, αξίζει να ασχοληθούμε με την καταστολή που δέχονται, για αρχή στη γειτονιά των εξαρχειών;

Η απάντηση είναι θετική, αλλά αλλάζοντας το κέντρο βάρους της ερώτησης. Γιατί εάν αξίζει να ασχοληθούμε με αυτή τη φάση της καταστολής, δεν μπορούμε να μην δούμε τη σημασία του οράματος ενός ολικού ελέγχου κάθε κινηματικής έκφανσης.

Παρουσία αναρχικών/αντιεξουσιαστών στον κοινωνικό ανταγωνισμό

Η κυκλοφορία των αγώνων, η διαλεκτική μέσων και σκοπών, η εγκαθίδρυση -μέχρι ενός σημείου- της βίας ως μέσο διεκδίκησης, και άλλα κινηματικά χαρακτηριστικά, αποτελούν -σε έναν βαθμό τουλάχιστον- μία παρακαταθήκη του αναρχικού χώρου μέσα στους κοινωνικούς αγώνες που συμμετείχε και συμμετέχει τα τελευταία χρόνια.

Μέσα από την εναντίωση στους ολυμπιακούς αγώνες το 2004, τα φοιτητικά του 2006-07, τον δεκέμβρη αλλά και την τριετία 2010-12, έλαβε χώρα πληθώρα μίξεων και ζυμώσεων επάνω στο κοινωνικό πεδίο. Πολλές φορές με θεαματικά αποτελέσματα και άλλες όχι.

Πάντως, όπως και να έχει, το ζήτημα της καταστολής των εξαρχειών (άρα και των αναρχικών -τουλάχιστον σε θεαματικό επίπεδο) έρχεται να προστεθεί σε μία κρατική παρακαταθήκη καταστολής. Από το άγριο κυνήγι της κυβέρνησης σαμαρά, στο βελούδινο χειρουργείο λοβοτομών της κυβέρνησης σύριζα, γυρίζουμε πίσω σε κυβέρνηση δεξιάς. Παρόλο που δεν κυβερνά πρώτη φορά η δεξιά, φαίνεται να είναι η εποχή που παίζονται όλα για όλα. Και αυτό δεν είναι τυχαίο, με την παρακαταθήκη που άφησε πίσω της η πρώτη φορά αριστερά -γέννημα εν μέρει και της ήττας των πλατειών. Ένα συγκεκριμένο κλίμα, τόσο σε κινηματικό επίπεδο (π.χ. η φάση που βρίσκεται η εξωκοινοβουλευτική αριστερά), όσο και κοινωνικό (απογοητευμένοι ψηφοφόροι με εμπειρίες στον δρόμο).

Η ανάγκη ολικού ελέγχου

Η εγκαθίδρυση των στρατοπεδευμένων μπάτσων στα εξάρχεια είναι μία αρχή. Το κράτος δεν θέλει να καταλάβει τα εξάρχεια μόνο για το θέαμα και το χόρταμα του θεαματικού κοινού, που τα βλέπει ως άβατο. Θέλει να πατήσει γερά σε μία γειτονιά του κέντρου, να αναβαθμίσει την πόλη, να την κάνει πιο εύκολη και χαλαρή για συγκεκριμένες οικονομικές και κοινωνικές ομάδες. Είναι ένα στοίχημα, να δημιουργηθεί κάτι σαν ευρωπαϊκό κέντρο -το οποίο πρέπει να εκτείνεται παραπάνω από αυτό που κάνει ήδη, καθώς οι ανάγκες αυξάνονται. Και ως γνωστόν, όπου υπάρχει προσφορά, υπάρχει και ζήτηση.

Επενδύσεις, στρατηγική κεφαλαίου, κρατική εγγύηση

Το κράτος έχει συναίσθηση των αντιδράσεων που μπορεί να προκύψουν στο κοντινό μέλλον. Έχει συναίσθηση, διότι έχει στρωθεί το έδαφος για μία πληθώρα ενεργειών που δεν θα αφήσει ανεκμετάλλευτες.

Έτσι, έχουμε μία γκράντε επένδυση στο ελληνικό, η οποία, από τις πρώτες κατατεθειμένες προτάσεις που έχουν δει το φως της δημοσιότητας, καμία σχέση δεν φαίνεται να έχει με χώρους πρασίνου, ανοιχτούς στον κόσμο κλπ. Αντιθέτως, θα είναι μία τουριστική ατραξιόν για φραγκάτους, μία αναβαθμισμένη πόλη μέσα στην πόλη. Και όλα αυτά, με «διευκολύνσεις» χάρη στο ότι είναι «στρατηγική επένδυση».

Στρατηγική επένδυση, με πετσοκομμένο -ή σχεδόν αδύνατο- το δικαίωμα στην απεργία, χωρίς συλλογικές συμβάσεις εργασίας, και με το καθεστώς που διαβάζουμε κάθε μέρα όσον αφορά τα εργατικά ατυχήματα, εκτοπισμένο πληθυσμό γύρω από το ελληνικό λόγω αναβάθμισης, επιπλέον επιτήρηση και έλεγχο.

Στην ίδια κατεύθυνση είναι και τα έργα τα οποία πρώτα από όλα καταστρέφουν το περιβάλλον. Η διψα για πετρέλαιο και για ενέργεια -που μεταφράζεται μόνο σε χρήμα, αφού θα δημιουργείται μόνο για να μεταπωληθεί στο εξωτερικό- δημιουργεί πεδία σύγκρουσης με το κράτος και τα αφεντικά σε όλη σχεδόν τη χώρα. Από τα παράλια του ιονίου, μέχρι τις κορυφές των αγράφων, οι κάτοικοι δεν φαίνονται διατεθειμένοι να τα δώσουν όλα για την «ανάπτυξη». Σε διάφορες περιοχές υπάρχουν ήδη επιτροπές ενάντια σε έργα τέτοιου τύπου, και είναι άγνωστο πόσο μπορεί να οξυνθούν τέτοιου είδους αγώνες, όπως έγινε για παράδειγμα στην κερατέα ή τη χαλκιδική.

Άσυλο και μεταναστευτικό

Θα προσθέσουμε ακόμη δύο παραδείγματα κρατικής καταστολής που συνδέονται με τα εξάρχεια, την ανομία, τα άβατα και όλες τις οργουελικές έννοιες που ακούμε τελευταία.

Το πρώτο είναι η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου. Πολλά μπορούν να ειπω-

θούν για το τι είναι το πανεπιστήμιο, πώς συμβάλλει στην κρατική μηχανή, πώς βοηθάει τα αφεντικά, πώς παράγει τη μαζική γνώση προς όφελος των από τα πάνω. Παρόλα αυτά, στα πανεπιστήμια γίνονται και άλλες διεργασίες, πιο ενδιαφέρουσες για την τάξη μας.

Είναι μέρη που βρισκόμαστε, συζητάμε, παίρνουμε πίσω πόρους και τους χρησιμοποιούμε για πραγματικά δικά μας συμφέροντα. Είναι καταφύγια για κόσμο που ζει σε μόνιμη επισφάλεια, είναι μέρη που καταλαμβάνουμε, που ανοίγουμε δομές, που θέλουμε να είναι ανοιχτά για κοινωνικές ομάδες που θα τα χρησιμοποιήσουν. Η κατάργηση του ασύλου δεν στοχεύει θολά, ούτε την ανομία, ούτε το παρεμπόριο, ούτε τους μαχαλάκηδες. Αντιθέτως, στοχεύει ξεκάθαρα όλα τα παραπάνω, με σκοπό να δημιουργηθούν συνθήκες απομόνωσης αντί για κοινότητα, συνθήκες φόβου αντί για αλληλεγγύη.

Τέλος, ως μείζον θέμα της κρατικής διαχείρισης φαίνεται -όσο και αν επιχειρείται να μείνει στην αφάνεια- να είναι το μεταναστευτικό. Η έκρυθμη κατάσταση με την τουρκία σε σχέση με τη συμφωνία της με την εε, η εισβολή της στη β.α συρία, η συνέχιση των πολέμων -με υλικούς αλλά και οικονομικούς όρους- δημιουργούν νέες συνθήκες, δημιουργούν ροές μη ελεγχόμενες. Η Ελλάδα είναι από τους πρώτους σταθμούς. Η κατάσταση στα νησιά είναι ασφυκτική -και εννοούμε ασφυκτική για τους μετανάστες- και η μετακίνησή τους στην ενδοχώρα δεν λύνει κανένα τους πρόβλημα.

Μέσα σε όλο αυτό, εκκενώνονται καταλήψεις που διαμένουν με τον τρόπο που οι ίδιοι/ες διάλεξαν, και πετιούνται σε κέντρα κράτησης, αφού πρώτα περάσουν από τα κολαστήρια της πέτρου ράλλη. Πολλά μπορούμε να υποθέσουμε για το τι θα κάνουν τα αφεντικά και το κράτος όλο αυτό το πλεονάζον εργατικό δυναμικό στη χώρα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι τέτοιες ευκαιρίες δεν αφήνονται ανεκμετάλλευτες. Και ένα πρώτο βήμα της εκμετάλλευσης είναι ο απόλυτος έλεγχος ενός πληθυσμού με όρους στρατοπέδου. Ελεγχόμενη είσοδος-έξοδος, ελεγχόμενα χαρτιά (αυστηροποίηση διαδικασίας ασύλου, επαναπροωθήσεις), χωρίς άμκα -εκτός και αν εργάζεσαι (αλήθεια πόσο εύκολο είναι αυτό εάν μένεις στη μέση του πουθενά;) και με μία μόνιμη ανασφάλεια για το τι ξημερώνει αύριο, καθώς όλα ελέγχονται από τρίτους.

Και ας μην ξεχνάμε τη χειρότερη μορφή καθημερινότητας: Όταν οι πιθανότητες να πεθάνεις μέσα σε ένα κοντέινερ ή μία σκηνή είναι πολύ μεγάλες, και όταν τέτοια γεγονότα συμβαίνουν συχνά δίπλα σου... Από τους θανάτους λόγω έλλειψης περιθαλψής ή λόγω πυρκαγιάς, οι μετανάστες και μετανάστριες μετρικούνται μόνο ως στατιστικά στοιχεία! Και ως τέτοια αντιμετωπίζονται.

Να (ξανα)γίνουμε οι επικίνδυνες τάξεις!

Για τους αγώνες που θα ξεπηδήσουν στο τώρα ή το αύριο, από υποκείμενα άγνωστα ή αόρατα, πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι/ες και χωρίς θολωμένο πεδίο μπροστά μας, από τον πόλεμο που ήδη διεξάγεται. Από τα άβατα του μενιδίου μέχρι τα σύνορα, από τα εξάρχεια μέχρι τα κέντρα κράτησης, να κάνουμε την τάξη και την ασφάλεια μόνο θέαμα στα δελτία των 8.

«οι πιο μεγάλες προκλήσεις απλώνονται μπροστά μας, κι εμείς βρισκόμαστε στην ευχάριστη θέση να αναζητούμε τους τρόπους που θα μας παρασύρουν»

»η επερχόμενη εξέγερση είναι ήδη παντού»*

Για τ' αφέντη το φαΐ

Η έλευση στην κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας μετά τις τελευταίες εκλογές, με τον τρόπο που συντελέστηκε, αποτέλεσε ένα κομβικό σημείο που για την εγχώρια πολιτική και οικονομική εξουσία πρέπει να αποτελέσει το κλείσιμο ενός μεγάλου κύκλου παλινδρομήσεων, κρίσεων, έλλειψης συναίνεσης στο πολιτικό σύστημα, αγώνων από τα κάτω, σύγκρουσης. Βιώνουμε μια συνολική προσπάθεια να παρουσιαστεί η νέα κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα που εξυφάνεται εδώ και καιρό σαν μια αναγκαία «φυγή προς τα εμπρός» μετά από χρόνια «θυσιών, σκληρών και αναγκαιών μέτρων, πειθάρχησης» του ελληνικού λαού. Ο νέος κύκλος ταξικής και κοινωνικής επίθεσης από κράτος και κεφάλαιο παρουσιάζεται ως το ανάποδο, ως οι «απαραίτητες μεταρρυθμίσεις» για να επέλθει η πολυπόθητη ευημερία, να αυξηθεί η απασχόληση, να καλυτερεύσουν οι συνθήκες, ενώ στην πραγματικότητα η νεοφιλελεύθερη πολιτική είναι η «Κλωθώ» του όλου σκηνικού με μια επικάλυψη λαϊκής δεξιάς και συντηρητισμού.

Κατ'αντιστοιχία, ο κυριαρχικός λόγος περιστρέφεται γύρω από ιδεολογήματα περί μεταρρυθμίσεων που το «ένοχο και αρτηριοσκληρωτικό» παρελθόν των μειοψηφιών, των απεργιών, των συγκρούσεων, των αγώνων, συνολικά των αντιστάσεων δεν άφηγε να πραγματοποιηθούν. Η λυσσαλέα επίθεση των προηγούμενων χρόνων φαίνεται προς το παρόν να έχει καταφέρει (με το απαραίτητο μαξιλαράκι του ΣΥΡΙΖΑ) να επιβάλει την απάθεια και τη μοιρολατρική αποδοχή της συνέχειας των μέτρων λιτότητας και καταστολής από μεγάλα κομμάτια των από τα κάτω. Αυτών που παρόλα αυτά διαφαίνεται πως διατηρούν (έστω και εκλογικά) ένα ζωτικό αίσθημα απαξίωσης του ελληνικού αστικού πολιτικού συστήματος και δυσπιστίας απέναντι στο λόγο της εξουσίας που πασχίζει να διαμορφώσει μια νέα εποχή ομαλής αναπαραγωγής κράτους και κεφαλαίου και άρσης κομβικών σημείων που υπονομεύουν / περιορίζουν την περαιτέρω ανάπτυξη του καπιταλισμού στον ελλαδικό χώρο.

Η νέα πολιτική της ΝΔ για τη μετάβαση σε μια επόμενη μέρα που διακηρύσσεται εδώ και καιρό, το περίφημο «τέλος της μεταπολίτευσης», περιλαμβάνει κάποια κλασσικά στοιχεία μιας πιο ολοκληρωτικής οργάνωσης ενός κράτους με τις απαραίτητες πινελιές «εκσυγχρονισμού», «καινοτομίας», «ικανοποίησης των κοινωνικών απαιτήσεων». Ουσιαστικά, αυτό που βλέπουμε, τόσο πρακτικά όσο και επικοινωνιακά, από πλευράς κυβέρνησης είναι ένα κράμα μακιαβελισμού και κοινωνικού κανιβαλισμού εν είδη «ανάπτυξης» και πλήρης ιδιωτικοποίησης όλων των πτυχών της πραγματικότητας της χώρας. Για να μπορέσει όμως να επιτευχθεί αυτό, απαιτείται ένα επικοινωνιακό παιχνίδι το οποίο, από τη μία θα κρατά τους ψηφοφόρους της σε μια κατάσταση που όλα βαίνουν αισίως, και από την άλλη θα μπορεί να δικαιολογήσει τις πρακτικές που ακολουθούνται (ακραία καταστολή) για να καμφθούν οι αντιστάσεις στα μεγάλοπνοα σχέδιά τους.

Πυλώνας τόσο του κυβερνητικού κορμού όσο και συνολικά του εθνικού κορμού στη σημερινή πραγματικότητα είναι η επαναφορά ενός δόγματος νόμου και τάξης, αύξησης της καταστολής, επίθεσης στους αγώνες, σφυρηλάτησης ενός δημόσιου λόγου υποταγής - πίστης - μη αμφισβήτησης του νόμου, των κρατικών μεταρρυθμίσεων και επιλογών, των συνθηκών ζωής. Η απαραίτητη κοινωνική βάση / ταξική συμμαχία για να αποκτήσει το κράτος και το κεφάλαιο τον αναγκαίο βηματισμό περνά μέσα από την επιβολή

του λόγου, των συμφερόντων, των επιδιώξεων των αφεντικών και των ταξικών τους συμμάχων, δηλαδή κομματιών της μεσαίας και μικροαστικής τάξης αλλά σε κάποιο βαθμό και κομματιών των από τα κάτω. Ένα δεύτερο συστατικό της συγκολλητικής ουσίας του εθνικού κορμού είναι η εκ νέου και ραγδαία πρωμοδότηση και καλλιέργεια του εθνικισμού και του ρατσισμού, μέσα από ένα τεράστιο κοινωνικό δίκτυο που συγκροτείται εδώ και αρκετά χρόνια, με ιδιαίτερη ένταση μετά το Δεκέμβρη του '08 όταν και στην Ελλάδα η αντιεξεγερτική στρατηγική δεν αφορούσε μονάχα όσους και όσες βγήκαν στους δρόμους, αλλά τα νοήματα αμφισβήτησης, οργής και αντιπαράθεσης με τον κόσμο της εκμετάλλευσης, της βαρβαρότητας, της υποτίμησης των ζώων μας. Η επαναφορά ενός εμφυλιοπολεμικού λόγου, η στρατολόγηση και πρωμοδότηση των φασιστών, το πατρίς - θρησκεία - οικογένεια, ο πατριωτισμός, ο ρατσισμός, ο λόγος περί εσωτερικών εχθρών αποτελούν εδώ και αρκετά χρόνια μια πραγματικότητα που οργανώνει το ελληνικό κράτος, σε διαλεκτική σχέση με τα δηλητηριώδη νοήματα που ξεχύνονται καθημερινά και αφειδώς από ΜΜΕ, θεσμούς, επιτροπές κατοίκων και αντίστοιχες δομές οργάνωσης και αντιπροσώπευσης κομματιών των από τα κάτω σε σχέση με ζητήματα της καθημερινότητας και του τρόπου ζωής.

Όλα τα παραπάνω βέβαια χτύπησαν κόκκινο στην προ-

Ξεκινάμε με την εμμονική προσκόλληση στην «ασφάλεια» των πολιτών, η οποία εκδηλώθηκε στα Εξάρχεια, ως το ύστατο πρόβλημα «διασάλευσης της εννόμου τάξεως», με απώτερο σκοπό τον «εξευγενισμό της περιοχής».

ετοιμασία και τις απαραίτητες πολιτικές συμμαχίες που η ΝΔ έκανε ειδικά τον προηγούμενο χρόνο, ώστε να επιτύχει την επάνοδο στην εξουσία. Ορμητήριο της και βασική πηγή από όπου άντλησε πολιτική υπεραξία ήταν ο βούρκος των συλλαλητηρίων για τη Μακεδονία, συλλαλητηρίων με ξεκάθαρη ακροδεξιά υφή από την εκκίνησή τους έως και αδιαμφισβήτητη πολιτική ηγεμονία σε περιπτώσεις από το φασιστικό χώρο, λόγο και οργανώσεις. Μέσω λοιπόν αυτής της κουστωδίας εθνικιστικού παραληρήματος και ρατσιστικού οχető, τράβηξε κόσμο από τους διάφορους φασιστικούς θύλακες, και κυρίως από τη Χ.Α., δημιουργώντας έτσι εν τέλει ένα κράμα ψηφοφόρων διαφόρων ειδών, από νεοφιλελέδες μέχρι και εθνίκια του χείριστου είδους. Ταυτόχρονα, κέρδισε και ένα μεγάλο μέρος της μικρο-μεσαίας τάξης, που παραδοσιακά εκλέγει την εκάστοτε κυβέρνηση, γλυκαίνοντάς τη στο φορολογικό κομμάτι, όσον αφορά κυρίως το ιδιοκτησιακό. Η κύρια ρητορική που ακολουθήθηκε προεκλογικά ήταν αυτή της επιστροφής στην «κανονικότητα», της καταπολέμησης της «ανομίας», των μεγάλων επενδυτικών πλάνων, και για να δέσουν όλα αυτά μαζί οι απαραίτητες αμύνεσθαι αλλά και μάχεσθαι περί πάτρης δηλώσεις. Εν ολίγης αυτά που ήθελε να ακού-

σει ο μέσος μικροαστός και ο κάθε εθνικολάγνος.

Αυτά σηματοδότησαν επί της ουσίας την επάνοδο του ελληνικού εθνικού κορμού στην εξουσία, κραδαίνοντας το μαχαίρι της εκδίκησης στα δόντια, μια εκδίκηση που εκφράζεται εκκινώντας από όσους δεν χωρούν ή αμφισβητούν το κοινωνικό και ιδεολογικό τους φαντασιακό (που εκφράζεται με όλο και πιο επιθετικούς βιολογικούς και φυλετικούς όρους) και συνεχίζει στην ολοκληρωτική επιβολή του οικοδομήματος που φαντάζονται για ζωή. Τη ζωή της ακραίας κερδοφορίας για τα αφεντικά, της ασφάλινης μπότας των πραιτοριανών στους δρόμους, του μίσους για όποιον/α δεν είναι λευκός/ή, straight, παραγωγικός/ή, νομοταγής, φιλήσυχος/ή, της πλήρους ιδιωτικοποίησης κάθε αγαθού και έκτασης του φυσικού κόσμου που μας περιβάλλει, του πολέμου, της πατριαρχίας, του милитарισμού και του σκοταδισμού.

Από τα νομοσχέδια και τις εγκυκλίους που κάθε τόσο ανακοινώνονται από το Υπουργείο Παιδείας (με την Κεραμέως να δηλώνει σε μια ύψιστου συμβολισμού δήλωση πως η παιδεία πρέπει να διδάσκει την εθνική αφήγηση και όχι την κοινωνική) μέχρι την αναδιάρθρωση της καταστολής και την αναβάθμιση της σε επίπεδο μονάδων στο δρόμο και σε νομοθετικό πλαίσιο (άσυλο, αναδιάρθρωση φυλακών / δημιουργία ειδικών συνθηκών κράτησης και φυλακών υψίστης ασφαλείας). Από τη ρατσιστική διάρθρωση του κράτους (κατάργηση του ΑΜΚΑ με όρους φυλής - αίματος, νέο νομοσχέδιο για άσυλο, δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης, καταστολή και συλλήψεις όταν οι μετανάστες/τριες αγωνίζονται), το «γη και ύδωρ» στα αφεντικά μέσω του νέου αναπτυξιακού νομοσχεδίου και τις ιδιωτικοποιήσεις μέχρι το χτύπημα και των πιο βασικών εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, την ιδεολογική και υλική επίθεση σε όσους/ες αγωνίζονται.

Ο συνολικότερος στόχος μακροσκοπικά είναι να κατασκευαστεί και να εμπεδωθεί η ελληνική νεοφιλελεύθερη νεοσυντηρητική βερσιόν του there is no alternative και να επιτευχθεί η δική τους ιστορική νίκη στους από τα κάτω. Το διακύβευμα αυτήν τη στιγμή είναι αν αυτό το ιδεολογικό και υλικό φορτίο θα καταφέρει να μετατοπίσει σε σημαντικό βαθμό συνολικότερα την κοινωνική πραγματικότητα στην Ελλάδα, καταγράφοντας για το απέναντι ταξικό στρατόπεδο μια επικράτηση, που στη δική τους θεωρία επί χάρτου θα δώσει το απαραίτητο καύσιμο μέσω της υφαρπαγής με κάθε τρόπο μιας νέα συναίνεσης, για να κυβερνήσουν τα επόμενα πολλά χρόνια, συνθήκη απαραίτητη για την επέλαση του κεφαλαίου με την επιβολή των σκληρότερων καπιταλιστικών όρων.

Άλλωστε, κατά τη διάρκεια της εκλογικής περιόδου, αλλά και μετά την ήττα του ΣΥΡΙΖΑ, η θεωρία από ΝΔ και ΚΙΝΑΛ περί «στρατηγικής ήττας» του τελευταίου ώστε να διαμορφωθούν οι όροι να μην επανέλθει στην εξουσία δείχνουν τον ευρύτερο σχεδιασμό που υπάρχει όχι απέναντι στο ΣΥΡΙΖΑ αλλά απέναντι στους από τα κάτω, καθώς το ζήτημα είναι η εμφαντική και ισχυρή πρόσδεση στην εξουσία των πλέον αντιδραστικών μορφωμάτων και η εφαρμογή των πιο λυσσαλέων πολιτικών εκμετάλλευσης. Σε αυτό θα πρέπει να προστεθεί και η ανάλογη ιδεολογική προσπάθεια ενός νεόκοπου ιστορικού αναθεωρητισμού και εξισωτισμού που συντελείται καθημερινά με ρυθμούς πολυβόλου. Η αντιφασιστική πάλη του '40 αποτελούσε «εθελοντισμό» απέναντι στις γενικά και αόριστα «δυνάμεις του λαϊκισμού», αντίστοιχα ότι ο πόλεμος του '40 «ήταν πόλεμος κατά του Άξονα, κατά της φασιστικής Ιτα-

λίας και της ναζιστικής Γερμανίας, αλλά δεν μας επιτέθηκε γενικά ο φασισμός και ο ναζισμός», πως οι αγωνιστές και αγωνίστριες κατά της χούντας ήταν «ψυχικά νοσούντες», για να αναφέρουμε μονάχα τα τελευταία δείγματα μιας βαθιάς διαδικασίας που εδώ και αρκετά χρόνια στοχεύει να θάψει τα ιστορικά αγωνιστικά νοήματα και να επιβάλει το λεξιλόγιο της εξουσίας.

Προς επικύρωση των παραπάνω, ας δούμε πώς ξεκινούν να παίρνουν σάρκα και οστά, εκκινώντας με την εμμονική προσκόλληση στην «ασφάλεια» των πολιτών, η οποία εκδηλώθηκε στα Εξάρχεια, ως το ύστατο πρόβλημα «διασάλευσης της εννόμου τάξεως», με απώτερο σκοπό τον «εξευγενισμό της περιοχής». Η πραγμάτωση αυτού όμως μεταφράζεται ως αστυνομοκρατία, με διμοιρίες όλο το εικοσιτετράωρο στην ευρύτερη περιοχή να τραμπουκίζουν και να δημιουργούν ένα κλίμα φόβου και μια εικόνα ολοκληρωτισμού. Ταυτοχρόνως, έχουμε την ολομέτωπη επίθεση στον Α/Α χώρο είτε με συνεχείς επιθέσεις των μπάτσων στον κόσμο που βρίσκεται στην περιοχή, είτε με επιθέσεις σε καταλήψεις και στέκια, κάνοντας ξεκάθαρο πως αυτές οι κινήσεις είναι πολιτικές πράξεις με σκοπό τον εξοβελισμό του/της οποιαδήποτε σπάει την κανονικότητά τους, και βγαίνει εκτός του κοινωνικού τους πλαισίου, και παράλληλα την καταστολή του ανταγωνιστικού κινήματος. Ακόμη μια απόρροια της καταστολής αυτής είναι και η διαχείριση των μεταναστών, τους οποίους το κράτος και το κεφάλαιο βλέπουν σαν ένα προϊόν που μπορεί να απομυζήσουν οικονομικά στο έπακρο, είτε σαν φθηνό εργατικό δυναμικό είτε μέσω των ευρωπαϊκών κονδυλίων. Έτσι μόνο τυχαίο δεν είναι που το κύμα καταστολής έπεσε κατά κύριο λόγο στις καταλήψεις μεταναστών. Τέλος, και ίσως ο σημαντικότερος λόγος της καταστολής αυτής είναι το gentrification και η οικονομική εκμετάλλευση της περιοχής. Εδώ και καιρό βλέπουμε πως στην περιοχή υπάρχει ραγδαία αύξηση των ενοικίων, και πως ολοένα και περισσότερα σπίτια νοικιάζονται σε τουρίστες μέσω του Airbnb. Αυτό γίνεται καθώς το κεφάλαιο έχει βρει ένα καινούργιο μοντέλο «εναλλακτικού» τουρισμού το οποίο του αποφέρει τεράστια κέρδη. Για να μπορέσει όμως να επιτευχθεί το πλάνο τους θα πρέπει το προϊόν (τα Εξάρχεια αυτά καθαυτά) να αλλοτριωθεί, να γίνει πειθήνιο και να μπορεί να προσφέρεται απλόχερα προς κατανάλωση στους ανθρώπους που βλέπουν την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη, τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες σαν ένα ωραίο ολιγοήμερο ταξίδι αναψυχής. Ο νέος κύκλος ταξικής/κοινωνικής επίθεσης υλοποιείται και με τα ανάλογα νομοσχέδια που περνούν με ταχύτατους ρυθμούς, σε μια λογική δόγματος του σοκ (που έχει χρησιμοποιηθεί και στο παρελθόν, ιδιαίτερα την περίοδο των μνημονίων) για να διαμορφώσουν την επίθεση πάνω στις ζωές μας.

Το νέο αναπτυξιακό νομοσχέδιο. Οδοστρωτήρας για τους από τα κάτω και τον φυσικό κόσμο, ελντοράντο κέρδους για τα αφεντικά

Ξεκινάμε με το πολυνομοσχέδιο για την ανάπτυξη με τον γλαφυρό τίτλο «Επενδύω στην Ελλάδα» που πέρασε οριακά από τη Βουλή πριν κάποιες μέρες και ουσιαστικά δίνει «γη και ύδωρ» στα αφεντικά, εξυπηρετεί τα κοινωνικά / ταξικά / κομματικά συμφέροντα της κυβέρνησης και των ταξικών της συμμάχων, αλλά κυρίως, απελευθερώνει σε τρομακτικό βαθμό την αναβάθμιση της επίθεσης πάνω στα εργατικά και κοινωνικά κερημένα και τη λεηλασία του φυσικού κόσμου, για τη συνέχιση και την διεύρυνση της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Στο νομοσχέδιο αυτό που τέθηκε στην δημόσια διαβούλευση με 85 άρθρα, όταν κατατέθηκε στην Βουλή είχε φθάσει στα 213 και μέχρι το προηγούμενο βράδυ της ψήφισής του απέκτησε άλλα 21, αριθμώντας τελικά 234 άρθρα, διακρίνονται τρεις κατηγορίες:

Η πρώτη είναι εκείνη που επιτίθεται στις εργασιακές

σχέσεις, τη λειτουργία των σωματείων και των συνδικάτων, καταστρατηγεί εργατικά κερημένα χρόνων. Προβλέπεται το φακέλωμα των συνδικάτων, η ηλεκτρονική ψηφοφορία για την προκήρυξη απεργίας, ενώ θα δίνεται στις επιχειρήσεις η δυνατότητα να μην εφαρμόζουν όσα προβλέπονται στις κλαδικές συμβάσεις, ώστε να «ορθοποδήσουν» οικονομικά σε περίπτωση που βρίσκονται «σε καθεστώς προπρωχεντικής διαδικασίας ή πτώχευσης ή εξωδικαστικού συμβιβασμού ή εξυγίανσης», ανοίγοντας επί της ουσίας παράθυρο για εργοδοτικές αυθαιρεσίες. Νομοθετείται «ρήτρα εξαίρεσης» για τα εργατικά δικαιώματα που προβλέπονται στις κλαδικές συμβάσεις, για επιχειρήσεις «που αντιμετωπίζουν σοβαρά οικονομικά προβλήματα, δηλαδή επιχειρήσεις σε καθεστώς προπρωχεντικής διαδικασίας, ή πτώχευσης ή εξωδικαστικού συμβιβασμού ή εξυγίανσης, επιχειρήσεις κοινωνικής οικονομίας και νομικά πρόσωπα μη κερδοσκοπικού σκοπού». Στο νομοσχέδιο ορίζεται ότι «η εθνική κλαδική ή ομοιοεπαγγελματική συλλογική σύμβαση δεν υπερισχύει αντίστοιχης τοπικής», που σημαίνει ότι μια κλαδική θα μπορεί να ξηλώνεται προς όφελος της εργοδοσίας και με την υπογραφή μιας αντίστοιχης τοπικής.

Σχετικά με τις κλαδικές συμβάσεις, θα πρέπει να υπάρχει «τεκμηρίωση των επιπτώσεων της επέκτασης στην ανταγωνιστικότητα και την απασχόληση και κοινοποίηση αυτής στο Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας», που σημαίνει ότι μια κλαδική σύμβαση θα παραμένει ανενεργή και επί της ουσίας άκυρη, αν υπάρχει εκτίμηση από τα «δεσμευόμενα μέρη» ότι η υποχρεωτική επέκτασή της μπορεί να πλήξει την ανταγωνιστικότητα του κλάδου. Επιπλέον, εισάγονται προϋποθέσεις που περιορίζουν σημαντικά την μονομερή προσφυγή του εργάτη στη Διαιτησία. Για τη λειτουργία των σωματείων και την προκήρυξη απεργιών, πέρα από το να εκπροσωπούν οι συνδικαλιστικές οργανώσεις το 50%+1 των εργαζομένων του κλάδου, προβλέπεται η ακόμα μεγαλύτερη παρέμβαση του κράτους στις διαδικασίες των συνδικάτων και στις ίδιες τις γενικές τους συνελεύσεις, ενώ ενισχύεται το φακέλωμα των εργαζομένων, καθώς ορίζεται ότι μπορεί να γίνει χρήση δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα ακόμη και για την καταγγελία μιας σύμβασης, δηλαδή για την απόλυση ενός εργαζομένου. Προωθείται η ηλεκτρονική ψηφοφορία για τις «αποφάσεις των Γενικών Συνελεύσεων και λοιπών οργάνων διοίκησης των συνδικάτων, «συμπεριλαμβανομένων των αποφάσεων κήρυξης απεργίας». Παράλληλα, προωθείται η δημιουργία «Γενικού Μητρώου Συνδικαλιστικών Οργανώσεων Εργαζομένων» στο υπουργείο Εργασίας.

Η δεύτερη κατηγορία, στο όνομα της ανάπτυξης, καταργεί θεμελιώδεις αρχές προστασίας του περιβάλλοντος και εισάγει σειρά κινήτρων και ελαφρύνσεων για τα αφεντικά, δίνοντας επενδυτικά κίνητρα σε επιχειρηματικές δραστηριότητες που ξεκινούν από τις εξορύξεις και το real estate έως τις εκδοτικές επιχειρήσεις. Χαρακτηριστικά: Η αλλαγή των κανόνων περιβαλλοντικής αδειοδότησης αποτελεί κομβικό σημείο. Μειώνονται οι χρόνοι της διαδικασίας περιβαλλοντικής αδειοδότησης, κυρίως στο κομμάτι της δημόσιας διαβούλευσης. Ακόμη δίνεται η δυνατότητα αξιολόγησης Μελετών Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων σε ιδιώτες και εταιρείες. Τα ίδια τα αφεντικά, δηλαδή, θα μπορούν να στήνουν δικά τους παραρτήματα που θα αξιολογούν τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις των έργων τους. Παράλληλα, εισάγονται στη νομοθεσία προϋποθέσεις για τη δημιουργία Ειδικών Ζωνών Εργασίας σε περιοχές που κρίνεται πως έχουν χτυπηθεί από την κρίση, με στόχο πάντα την προσέλκυση κεφαλαίων και επενδύσεων, κάτι που ουσιαστικά θα μετατρέψει τεράστιες περιοχές σε ειδικές οικονομικές ζώνες.

Ένα ακόμη χαρακτηριστικό σημείο: Στο νομοσχέδιο περιλαμβάνονται περίπου 20 άρθρα που αναφέρονται στη λειτουργία κεραιών κινητής τηλεφωνίας, που μεταξύ άλλων, επιτρέπουν τόσο την τοποθέτηση κεραιών κοντά σε σχολεία και βρεφονηπιακούς σταθμούς, καταργώντας

διάταξη που όριζε ζώνη προστασίας 100 μέτρων. Περαιτέρω, προβλέπεται η δημιουργία πάρκων κεραιών σε ακίνητα από 10 έως και 50 στρέμματα, καθώς και κατασκευή οικίσκων έως 25 τετραγωνικά μέτρα για τις ανάγκες των εγκαταστάσεων, προβλέποντας παράλληλα τη λειτουργία κεραιών σε αρχαιολογικούς χώρους, ζώνες NATURA και δασικές περιοχές, αλλά και σε ιστορικά κέντρα πόλεων, με μοναδικό προαπαιτούμενο την αντίστοιχη υπουργική άδεια. Επιπρόσθετα, σημαντικό είναι το σημείο που αφορά τις «οχλήσεις» που είναι ένα κρατικό εργαλείο χωροθέτησης των βιομηχανικών δραστηριοτήτων και εν δυνάμει εξαιρούν περιοχές από βιομηχανική χρήση. Είναι ένας οριζόντιος κανόνας σχεδιασμού και απαγόρευσης κάποιων παραγωγικών χρήσεων σε κάποιες περιοχές. Η κατάργησή τους αποτελούσε μία από τις βασικές απαιτήσεις του ΣΕΒ. Αυτό γίνεται με τον εξής τρόπο: Εξομοιώνοντας τις κατηγορίες της όχλησης (υψηλή, μέση, χαμηλή) με τις κατηγορίες της περιβαλλοντικής κατάταξης στην περιβαλλοντική αδειοδότηση. Για παράδειγμα, αν δύο τελείως διαφορετικές επενδύσεις έχουν την ίδια περιβαλλοντική επίπτωση, με το νέο νομοσχέδιο αποτελούν μια κοινή κατηγορία, άρα θα μπορούν και να πραγματοποιηθούν αλλά και να γειτνιάσουν. Επί της ουσίας, το μήνυμα στα αφεντικά είναι ότι μπορούν να επενδύσουν όπου θέλουν.

Η τρίτη κατηγορία αφορά την πελατειακή ικανοποίηση συμφερόντων των αφεντικών και τη θεσμοθέτηση διάφορων διευκολύνσεων και δώρων προς όλους αυτούς που στελεχώνουν και στηρίζουν το κράτος και την παρούσα κυβέρνηση. Χορήγηση επενδυτικών κινήτρων σε εταιρείες ταχυμεταφορών, επιδότηση φιλικών προς την κυβέρνηση εφημερίδων, αναδρομική, από το 2017, νομιμοποίηση αγορών ακινήτων για απόκτηση χρυσής βίτσας που έχουν γίνει μέσω POS. Το 2017 ήρθε στο φως σκάνδαλο με παράνομες συναλλαγές με POS μέσω Κίνας, με πρωταγωνιστή εταιρία real estate που ανήκε στον τότε αντιπρόεδρο της Jumbo Ευάγγελο Παπαεναγγέλου και την εμπλοκή στελεχών της Εθνικής Τράπεζας. Η φωτογραφική αυτή διάταξη έχει ως στόχο να νομιμοποιηθεί το παραπάνω σκάνδαλο, αλλά και να δοθούν τα απαραίτητα κίνητρα στους πλέον ισχυρούς επενδυτές (που εμπλέκονται έντονα στο νέο real estate σαφάρι που διαδραματίζεται στον ελλαδικό χώρο, με σαφή διαμόρφωση της στρατηγικής περί gentrification ειδικά στο κέντρο της Αθήνας). Μια άλλη ρύθμιση δίνει τη δυνατότητα να επιμηκυνθούν σε τέσσερα χρόνια οι θητείες των διοικήσεων Επιμελητηρίων, φιλικών προς την κυβέρνηση και σημαντικών για τα αφεντικά, όπως του Οικονομικού Επιμελητηρίου.

Ακόμη, στο άρθρο 12 με το οποίο εξαιρούνται οι ΔΕΚΟ, που είτε έχουν έσοδα άνω των 100 εκατ. ευρώ, είτε απασχολούν πάνω από 3.000 εργαζομένους, από το ανώτατο πλαφόν των 4.600 ευρώ μικτά στην μισθοδοσία των διευθυνόντων και εντεταλμένων συμβούλων. Με την αλλαγή αυτή -που αφορά σίγουρα τη ΔΕΗ, τον ΟΑΣΑ, τον ΟΣΥ, τη ΣΤΑΣΥ, τα ΕΛΤΑ, την ΕΥΔΑΠ και την ΕΥΑΘ- οι αμοιβές των συγκεκριμένων στελεχών αυξάνονται στα 7600 ευρώ μικτά. Τα golden boys του κράτους παραλαμβάνουν με τη σειρά τους το δικό τους δώρο για τις απαραίτητες υπηρεσίες τους, που κυρίαρχα αφορούν το ξεπούλημα και την ιδιωτικοποίηση των μεγαλύτερων ΔΕΚΟ και την αύξηση του κόστους ζωής που θα βαρύνει ακόμη περισσότερο τις πλάτες των από τα κάτω. Άλλη διάταξη καταργεί την ονομαστικοποίηση των μετοχών για τους ιδιοκτήτες μέσω ενήμερωσης καθώς και την υποχρέωσή τους για υποβολή πόθεν έσχες, ενώ σε μια άλλη προβλέπεται αύξηση των μισθών διευθυντών των ιδιαίτερων γραφείων υπουργών, υφυπουργών και γενικών γραμματέων υπουργείων κ.ά. Τέλος, με το νέο πολυνομοσχέδιο προβλέπεται η δυνατότητα των δήμων να συνάπτουν δημόσιες συμβάσεις με ιδιώτες για υπηρεσίες καθαρισμού, πρασίνου και ηλεκτροφωτισμού, με τα αποτελέσματα σε επίπεδο φόρων, ρουσφετιών, και νταλαβεριών αλλά και απολύσεων, εγκα-

τάλειψης και κερδοφορίας για τα αφεντικά που θα πάρουν τις ανάλογες συμβάσεις να είναι δεδομένα.

Η κατάργηση του ασύλου – κομβικό σημείο αναδιάρθρωσης της καταστολής και της επέλασης του κεφαλαίου στα πανεπιστήμια

Συνεχίζοντας την ανάλυση για τα όσα διαμορφώνονται από τις εκλογές και πέρα, ας μιλήσουμε για την καταστολή και συγκεκριμένα για τους πανεπιστημιακούς χώρους, καθώς και επίσημα πλέον το άσυλο καταργήθηκε. Και αυτό όμως, όπως και τα προηγούμενα, δεν είναι κάτι νέο ούτε κάτι το οποίο δεν περιμέναμε, καθώς οι προσπάθειες για την κατάργησή του γίνονται εδώ και καιρό, από τον νόμο Διαμαντοπούλου στο νομοσχέδιο Γαβρόγλου, και τώρα στην πραγμάτωση της οριστικής κατάργησης του ασύλου. Βέβαια σημαντικό ρόλο στο να μπορέσει να βρεθεί πρόσφορο έδαφος για την κίνηση αυτή είναι και η διαρκής αποπολιτικοποίηση των φοιτητών εδώ και χρόνια, μέσω των φοιτητικών παρατάξεων όλων των αποχρώσεων, με τις πρακτικές και την πλήρως κομματοποιημένη και ελεγχόμενη πολιτική που ασκούν. Με μπροστάρη τα καθεστωτικά ΜΜΕ, η Ν.Δ. άσκησε μια ρητορική περί εστιών ανομίας και διακίνησης ναρκωτικών, που είχε ως αποτέλεσμα να μπορέσει κάτι τέτοιο να περάσει στο απυρόβλητο από μεγάλο μέρος της κοινωνίας.

Η κίνηση του να καταργηθεί το άσυλο έχει ως κεντρική στόχευση την καταστολή, την αποδυνάμωση και τον ολικό κατακερματισμό των φοιτητικών αγώνων. Με αυτόν τον τρόπο θα είναι πολύ πιο εύκολη η είσοδος εταιριών στο πανεπιστήμιο (κάτι που ήδη συμβαίνει), και το πανεπιστήμιο θα μπορεί να λειτουργεί ως παραγωγικό μέσο, και ως μέσο εκσυγχρονισμού και ανάπτυξης για την κάθε μεγαλοεταιρία, τον κάθε μεγαλοεργολάβο, αλλά και για τους διάφορους κρατικούς μηχανισμούς (μπάτσοι, στρατός κ.τ.λ.) με δωρεάν εργατικό δυναμικό που θα ονομάζεται φοιτητές/τριες. Έπειτα έχουμε και διάφορες τοποθετήσεις περί αναθεώρησης του άρθρου 16, κάτι το οποίο μας δίνει μια εικόνα από το τι πρόκειται να επακολουθήσει, δηλαδή η πλήρης ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης με την δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων, και το άνοιγμα της ταξικής ψαλίδας ακόμη περισσότερο όσον αφορά το ποιος θα έχει πρόσβαση στην εκπαίδευση. Μέσω της κατάργησης του ασύλου επιδιώκεται η δημιουργία ενός χώρου στείρας εξειδίκευσης χωρίς ίχνος κριτικής σκέψης και ανάλυσης, και ενός χώρου αστυνομοκρατούμενου, όπου ο φοιτητής δεν θα μπορεί να έχει θέση στο ίδιο το πανεπιστήμιό του. Με αυτόν τον τρόπο γίνεται προσπάθεια, ένας χώρος που εκ φύσεως είναι ανατρεπτικός και στηρίζει την ελεύθερη διακίνηση των ιδεών, με ένα παρελθόν μεγάλων αγώνων είτε φοιτητικών είτε όχι, να αλλοτριωθεί πλήρως.

Για να μην μπερδευόμαστε όμως, αυτό το οποίο βιώνουμε τώρα δεν είναι ούτε κάτι καινούργιο ούτε κάτι το οποίο είναι πολιτική και πρακτική της συγκεκριμένης κυβέρνησης κατά αποκλειστικότητα. Καθώς το κράτος έχει συνέχεια, οι εκκενώσεις καταλήψεων, οι επιχειρήσεις σκούπες κατά των μεταναστών, τα κολαστήρια-στρατόπεδα συγκέντρωσης και η καταστολή, είτε έμμεση είτε άμεση, πριν είχε το προσωπείο του ανθρωπισμού με τον ΣΥΡΙΖΑ, και τώρα αυτό του συντηρητισμού με την Ν.Δ. Το αποτέλεσμα όμως είναι το ίδιο. Κερδισμένη από όλο αυτό βγαίνει η αστική τάξη σε κάθε περίπτωση. Το κράτος και η κατασταλτικοί μηχανισμοί του κινούνται γύρω από τις πολυεθνικές και την αστική τάξη προφυλάσσοντας τα συμφέροντά τους, πάντα στις πλάτες των από τα κάτω. Από τις σκουριές, τα νερά του Πηλίου, τα αιολικά στα Άγραφα και τις εξορύξεις υδρογονανθράκων, παραδείγματα παράλληλης οικονομικής υπεραξίας και καταστροφής της φύσης, στους «εξευγενισμούς» περιοχών, την ανάπτυξη του ελληνικού και του λιμανιού του Πειραιά, θιασώτες είναι οι ίδιοι σε ένα χιλιοπαιγμένο έργο.

■ RedBlack & Jegardo

Η επίθεση στα εξάρχεια και τις καταλήψεις

Ξημέρωμα 26/08/2019 στήνεται ένα χιλιοπαιγμένο ερ-

γάκι στους δρόμους των Εξαρχείων. Στρατιές πάνοπλων αστυνομικών (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΔΙΑΣ και λοιπά ακρωνύμια) εισβάλλουν στους κατειλημμένους χώρους της Gare στην Καλλιδρομίου, της (πρώην) Rosa de Foc στην Ασημάκη Φωτήλα, της Σπύρου Τρικούπη 17 και της Τρανσιτο στο νούμερο 15. Από τις εκκενώσεις των κτιρίων συλλαμβάνονται 3 αναρχικοί σύντροφοι στο κτίριο της κατάληψης Gare, ένας σύντροφος σε άλλο σημείο, 4 μετανάστες από το κτίριο της Τρανσιτο και απομακρύνονται από τους μέχρι πρότεινος τόπους κατοικίας τους εκατοντάδες μετανάστες και μετανάστριες, μεταξύ τους και πολλά παιδιά. Πέραν των συλληφθέντων που οδηγήθηκαν στα κρατητήρια, ο υπόλοιπος κόσμος οδηγήθηκε στα διοικητικά κρατητήρια της Πέτρου Ράλλη, όπου οι συνθήκες πιθανόν να είναι χειρότερες και από φυλακές. Οι κρατούντες για να σώσουν όσα δεν σώζονται, μετέφεραν μεγάλο κομμάτι του κόσμου αυτού, σε δομή φιλοξενίας (?) στο Μενίδι. Μακριά από όπου εκείνοι και εκείνες ζούσαν, είχαν δομήσει καθημερινότητα, εν τέλει είχαν κάνει την επιλογή αν θεωρήσουν σπίτι. Το εργάκι συνεχίζεται ξημερώματα 19/9/19 και 23/9/19 όπου το κράτος εκκελώνει άλλες 3 μεταναστευτικές καταλήψεις: το 2ο σχολείο, γνωστό κι ως Jasmine, την Αχαρνών 22 και το 5ο σχολείο. Επίσης, γερανός με συνοδεία αστυνομικών δυνάμεων αφαίρεσε το πολιτικό περίπτερο από την πλατεία Εξαρχείων. Στη συνέχεια και μέχρι σήμερα, έχουν εκκενωθεί επίσης η μεταναστευτική κατάληψη στο ξενοδοχείο «Ονειρο», με τη μετακίνηση από εκεί σε κέντρα κράτησης 33 ατόμων (μεταξύ των οποίων και 8 ανήλικα παιδιά), καθώς και η κατάληψη «Βανκούμπερ Απαρτμάν», η κατάληψη "Palmares" στη Λάρισα, ενώ έχουν γίνει εισβολές, συλλήψεις και καταστροφές στο αυτοδιαχειριζόμενο στέκι ΑΣΟΕΕ και την κατάληψη Libertatia στη Θεσσαλονίκη.

Εκατοντάδες ακόμα μετανάστες και μετανάστριες οδηγήθηκαν σε διάφορες δομές φιλοξενίας (:), εν αναμονή των νέων camp που θα εγκαινιάσει η ΝΔ σε κάθε μήκος και πλάτος της χώρας, αλλά και υπερσυσσώρευσης ανθρώπων σε όσες δομές υπάρχουν ήδη. Επιθυμία της ΝΔ είναι η προσπέλαση κάθε χώρου που κινούνται μετανάστες και μετανάστριες, ώστε να ελέγχονται καλύτερα και ενδεχομένως να χρησιμοποιηθούν ως εργατικό δυναμικό σε ενδεχόμενες κινήσεις ανάπτυξης και τσιμεντοποίησης. Φυσικά με το απαραίτητο αντάλλαγμα, την πειθηριότητα, τον φυσικό περιορισμό και αποκλεισμό ολόκληρων πληθυσμών ανθρώπων.

Αξιοσημείωτη είναι και η διαδικασία που ακολουθήθηκε κατά την προσαγωγή του αναρχικού συντρόφου κοντά στην κατάληψη Gare. Οδηγήθηκε στο σπίτι του όπου έγινε ψακτική και αργότερα σε αδειο κτίριο όπου με πρόσχημα ανώνυμη καταγγελία ότι εκεί βρίσκονταν ναρκωτικά και ότι εκείνος έχει σχέση με το συγκεκριμένο σημείο (:) φρόντισαν να καταστήσουν σαφές ότι κράτος και δικαιοσύνη μπορούν να μαγειρέψουν ο,τι θέλουν και να ανακαλύψουν

ανώνυμες καταγγελίες, να εμφανίσουν ευρύματα εκεί που δεν υπάρχουν κοκ. Στην συγκεκριμένη περίπτωση έφυγαν με άδεια χέρια, κάτι που δείχνει ότι αυτό που επιθυμούσαν ήταν να συμβάλλουν σε ένα κλίμα τρομοκρατίας ενάντια σε όποιον αγωνίζεται για την ελευθερία.

Και για να μην ξεχνιόμαστε: τόσο οι κατασταλτικές κινήσεις εναντίον αναρχικών, όσο και αγωνιζόμενων κομματιών εν γένει, δεν είναι χαρακτηριστικό της ΝΔ, της δεξιάς ή του Μπακογιάννη. Είναι εγγενές χαρακτηριστικό του κράτους και γίνεται ολοφάνερο από την πορεία των αγώνων (και αντίστοιχα των κατασταλτικών κινήσεων) τα τελευταία χρόνια. Από μία περίοδο έντονων κοινωνικών διεργασιών το 2010-2012, ο Σύριζα ήρθε να αφομοιώσει αλλά και να καταστείλει. Πασιφανές, καθώς οι διώξεις αναρχικών συνεχίστηκαν, οι εκκενώσεις καταλήψεων ασταμάτητες (με τριάδα εκκενώσεων, Ματρόζου, Ζαΐμη και Gare στις 12/3/18), αλλά και σε κοινωνικό επίπεδο, με περικοπές, κλπ. Στα χρόνια κυβέρνησής του, ο Σύριζα, με υποσχέσεις και ψίχουλα στους καταπιεσμένους, κατάφερε να πληξεί το ανταγωνιστικό κίνημα, όπου βγήκε εμφανώς αποδυναμωμένο. Το κράτος όμως έχει συνέχεια. Η Νέα Δημοκρατία επισφράγισε τη σκληρή δουλειά χρόνων του Σύριζα επιχειρώντας να επιτεθεί ολομέτωπα σε κάθε έκφανση της ζωής. Μετά τις καταλήψεις, τους αναρχικούς και τις μετανάστριες θα δούμε επιθέσεις (ή βλέπουμε ήδη) σε εργασιακά, περιβάλλον, πανεπιστημιακό άσυλο κοκ.

Ντεμπούτο κάνει, εκτός από την Νέα Δημοκρατία, και ο δήμαρχος Αθηνών Κώστας Μπακογιάννης της γνωστής οικογενείας (ακριβώς εκείνη την εβδομάδα). Η επίθεση στις παραπάνω καταλήψεις συνδέεται με την απόπειρα εξευγενισμού και 'καθαρισμού' του κέντρου της πόλης. Μίας πόλης άσπρης και άνιαρης, όπου τα πάντα οφείλουν να διέπονται από τον κρατικό έλεγχο. Επιδιώκουν να καθαρίσουν το κέντρο της πόλης ώστε να είναι εύφορο για την παιρετέρω εγκαθίδρυση του κεφαλαίου, μέσω των μεγάλων έργων, του τουρισμού και του Airbnb. Όλα αυτά για τους από κάτω αυτού του κόσμου έχουν μια συγκεκριμένη συνταγή: υποτίμηση των ζώων μας, άθλιες συνθήκες εργασίας, λεηλασία της φύσης και του περιβάλλοντος, ακριβά ενοίκια, ακριβά εισιτήρια, κάμερες παρακολούθησης της 'κυκλοφορίας', ορισμένες ροές ανθρώπων, συγκεκριμένες εντολές εκτέλεσης εργασίας, σπίτι-δουλειά-σπίτι.

Οι καταλήψεις κτιρίων όμως αποτελούν μομφή στην ιδιοκτησία και την ατομική ή κρατική έκφανσή της πάνω σε κτίρια που ανήκουν δικαιωματικά σε όσους τα χρησιμοποιούν και τα μοιράζονται. Είναι ένα εργαλείο που ανέκαθεν χρησιμοποιούταν από τους αναρχικούς και κατάφερε να κοινωνηθεί με ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, όπως τους μετανάστες και τις μετανάστριες, που επέλεξαν να το χρησιμοποιήσουν ευρέως τα τελευταία χρόνια, με συλλογικό τρόπο. Η γειτονιά των Εξαρχείων και οι γύρω γειτονίες αποτέλεσαν μια βάση για να στηθούν εγχειρήματα αλληλεγγύης που να θέτουν τις βάσεις για από κοινού αγώνες ντόπιων και μεταναστών. Είναι αυτή η σύνθεση των Εξαρχείων και το μπόλιασμα των ιδεών και πρακτικών που κάνει τους κρατούντες να ανησυχούν. Είναι ο συμβολισμός της ασυνέχειας του κράτους σε χωρικές ενότητες.

Είναι λογικό να τρίζουν οι καρέκλες τους. Και είναι λογικό γιατί είναι τα ψήγματα ενός άλλου κόσμου, που δεν θα βασίζεται σε οικονομικούς και εξουσιαστικούς όρους αλλά στην ελευθερία, την αυτοοργάνωση και την αυτοδιάθεση.

**Ούτε με την τάξη, ούτε με την ανάπτυξη
Να απλώσουμε την αντίσταση,
να οργανώσουμε την κοινωνική
και ταξική αντεπίθεση
Να παλέψουμε για τη ζωή,
απέναντι στη βαρβαρότητα της εξουσίας**

■ Βηλφεγώρ

Συνταγματική τάξη – Θεσμικές μεταμορφώσεις του ελληνικού κράτους και εκλογή ΠτΔ

**Η κυβερνώσα αριστερά
και η επιστροφή στην κανονικότητα**

Τους τελευταίους μήνες, μετά την εκλογή της κυβέρνησης ΝΔ στη θέση του ΣΥΡΙΖΑ, βλέπουμε ότι η στρατηγική του δημοκρατικού «μασάζ» στους πολίτες για να κρατούνται τα αριστερά προσχήματα αντικαθίσταται απότομα με μία αυταρχική σε όλα τα επίπεδα λογική λειτουργίας του κράτους. Η ανέλιξη στον κυβερνητικό θώκο του κόμματος του 3% προέρχεται από την κεφαλαιοποίηση των κοινωνικών αγώνων της προηγούμενης φάσης, κατά την οποία άντλησε ψηφοφόρους από τη δεξαμενή των συμμετεχόντων στους λεγόμενους «αντιμνημονιακούς» αγώνες. Ενδεικτικό αυτής είναι το ανομοιογενές μείγμα των αγανακτισμένων του 2011, όπου ήταν διακριτά από ριζοσπαστικά στοιχεία με χαρακτηριστικά που είχαν και οι εξεγερμένοι των «κίτρινων γιλέκων» πρόσφατα στην Γαλλία μέχρι και φασίστες που οργάνωναν τον πολιτικό τους μηχανισμό για τις εκλογές του Ιουνίου του 2012 καθώς και το παρακράτος των ταγμάτων εφόδου. Η λαϊκή οργή καναλιζάρστηκε ευφύς από τον ΣΥΡΙΖΑ στην κάλπη και αυτό είναι που τον ανέβασε στην εξουσία. Σίγουρα ανάμεσα στους ψηφοφόρους του υπάρχουν κοψοχέρηδες από όλο το πολιτικό φάσμα, από πρώην αναρχικούς μέχρι και εθνικιστές που δε γούσταραν την Μέρκελ και το γερμανικό οικονομικό ιμπεριαλισμό αλλά ταυτόχρονα δεν ψήνονταν να στηρίζουν τους γκεσταπίτες της ΧΑ.

Η ΝΔ κατά κάποιο τρόπο κατάφερε να επιβληθεί με το αφήγημα της «επιστροφής στην κανονικότητα» μην έχοντας σε τίποτα να ζηλέψει τους μεγαλύτερους γκεμπελίσκους πολιτικούς και Μαυρογιαλούς του παρελθόντος. Σε αυτή τη μετάβαση, συνεισέφερε τα μάλα η προηγούμενη κυβέρνηση η οποία χάρη στη στρατηγική του «άλλα λέμε και άλλα κάνουμε», απογοήτευσε ένα μεγάλο κομμάτι των ψηφοφόρων που τη στήριζαν κυρίως από αγανάκτηση για το υπάρχον πολιτικό καθεστώς, αλλά το πιο σημαντικό είναι ότι τους έκανε παντελώς απαθείς στην χρήση του ψέματος και της κωλοτούμπας ως θεμιτού πολιτικού εργαλείου.

Ένα νέο μοντέλο διακυβέρνησης;

«Μεγάλη αναταραχή, θαυμάσια κατάσταση» όπως έλεγε ο Μάο, αναφερόμενος σε αυτούς που σκοπό είχαν την ανατροπή την καθεστηκυίας τάξης. Φαίνεται όμως ότι οι αναρχικοί και οι αριστεροί δεν είναι οι μόνοι που έχουν σήμερα αυτό το σκοπό. Η «επιστροφή στην κανονικότητα» δεν αφορά μόνο ένα σλόγκαν που επινόησε το πρώην στέλεχος της ΚΝΕ και εκλογολόγος - σημερινός υπουργός εσωτερικών Τ. Θεοδωρικάκος για προεκλογική χρήση, αλλά είναι κάτι πιο βαθύ.

Ο ριζοσπαστικοποιημένος αυταρχισμός φαίνεται ότι θα είναι το κύριο *modus operandi* από τη νέα κυβέρνηση και αυτό επιτελείται ήδη χωρίς προσχήματα.

Είναι αντιληπτό από την πλευρά της εξουσίας ότι είμαστε σε μία περίοδο όπου δεν είναι και τόσο αναγκαίο να είσαι *politically correct* και η κανονικότητα που προτάσσεται μπορεί κάλλιστα να βρίσκεται στην κόψη του ξυραφιού. Ενώ η κυβέρνηση διατυμπανίζει τη «φρεσκάδα» της πολιτικής της, στον πυρήνα της λογικής της είναι παρόμοια με αυτή της κυβέρνησης πατρός Μητσοτάκη το 1990. Κύριο σκοπό της, εκτός από την εγκαθίδρυση του νεοφιλελεύθερου μοντέλου, αποτελεί η ανασύσταση ενός

Η παραγωγή αγροτικών προϊόντων και ειδικότερα σανού αυξάνεται με αλματώδη ρυθμό

**Οι φανφάρες για την
επιβολή του «νόμου και της
τάξης» στο εσωτερικό και
οι λεκτικοί λεονταρισμοί
στο εξωτερικό, είναι σανός
για εθελόδουλους όταν οι
κρατιστές γνωρίζουν ότι δεν
είναι καλό να παίζεις με τα
σπίρτα εάν κάθεσαι πάνω σε
βαρέλια νιτρογλυκερίνης**

«καινούριου» πολιτικού κατεστημένου από τα φθαρμένα υλικά του προ κρίσης πολιτικοοικονομικού συμπλέγματος.

Έχει κόψει λόρδα

Είναι σύνηθες στην αστική δημοκρατία να δίνεται μία «περίοδος χάριτος» στη νέα κυβέρνηση ώστε να μπορεί να δρομολογήσει το πρόγραμμα για το οποίο εκλέχθηκε. Βέβαια όταν γίνεται αλλαγή του κόμματος στην εξουσία, σύνηθες επίσης είναι να επιλέγονται άφθαρτα πρόσωπα τα οποία δεν έχουν απασχολήσει αρνητικά την κοινή γνώμη. Προφανέστατα αυτό δεν ισχύει στην τρέχουσα πολιτική συγκυρία. Η υπόσχεση για το «επιτελικό κράτος» αλλά και για την μείωση των «μετακλητών» ώστε να μειωθεί η σπατάλη ξεχάστηκε την επόμενη ημέρα των εκλογών. Πενήντα ένα υπουργούς και υφυπουργούς είχε η κυβέρνηση Τσίπρα, τόσους ακριβώς έχει και η κυβέρνηση Μητσοτάκη κάτι που δείχνει ότι δε χωρούσε να διορίσει περισσότερους.

Οι ρουσφετολογικοί διορισμοί στελεχών του κυβερνώντος κόμματος σε γραμματείες και υπουργεία έγιναν όπως όλες τις προηγούμενες φορές, αλλά με περισσότερη μανία καθώς η αλλαγή των κουμάντων και με την ανάδειξη της πρώτης φοράς αριστεράς στην κυβέρνηση είχε «κόψει λόρδα» για όλα αυτά τα πρόσωπα. Ακόμη και υπόδοκοι για υποθέσεις διαφθοράς και ξεπλύματος μαύρου χρήματος

βρέθηκαν σε μια μέρα ξανά διορισμένοι σε κρατικά πόστα ευθύνης.

Τα κατάλληλα πρόσωπα στην σωστή θέση

Στο ανώτατο πολιτικό επίπεδο βέβαια οι επιλογές στελεχών έχουν τη σημειολογία τους ακόμη περισσότερο. Αυτή τη στιγμή στο κυβερνητικό στρατόπεδο μάλλον επικρατεί η άποψη ότι παίζεται όλη η παρτίδα και όχι ένας γύρος από το παιχνίδι, καθώς το χάσιμο της κουτάλας για πρώτη φορά έστω και προσωρινά (δίχως κανείς να ισχυρίζεται ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ακολούθησε οποιαδήποτε αντικαπιταλιστική πολιτική), έλουσε με κρύο ιδρώτα τους πάτρωνες των χρεοκοπημένων κομμάτων που κυβερνούσαν τα τελευταία -τουλάχιστον- σαράντα χρόνια και εναγωνίως αναζητούν ένα σχέδιο ώστε να μην επαναληφθεί το ίδιο ατύχημα. Η άποψη ότι πρέπει να εξαλειφθεί η «ιδεολογική ηγεμονία της Αριστεράς» εκπροσωπείται από τον Μάκη Βορίδη, αυτό το χουντικό πρώην στέλεχος του ΛΑΟΣ που βολεύτηκε ως υπουργός αγροτικής ανάπτυξης σε μια θέση με μειωμένης σπουδαιότητας σε σχέση με άλλα υπουργεία, αλλά σίγουρα με την σημασία της.

Ένα μάλωμα στο από δεύτερο χέρι κυβερνητικό κουστούμι που έραψε ο Μητσοτάκης σε άμεση βέβαια συνεργασία με ελληνικό μεγάλο κεφάλαιο είναι και ο Άδωνης Γεωργιάδης, ύποπτος για διαφθορά για το σκάνδαλο της Novartis, που ανέλαβε υπουργός ανάπτυξης. Προφανώς ο Άδωνις έχει αποδείξει ότι είναι το κατάλληλο πρόσωπο στο κατάλληλο υπουργείο. Πέρα από τις εξυπηρετήσεις με το καλημέρα στην εταιρία Lambda Development συμφερόντων Λάτση για το ξεπούλημα του φιλέτου του Ελληνικού, το πρόσφατο αναπτυξιακό νομοσχέδιο που κατατίθεται τον τρέχοντα Νοέμβριο περιλαμβάνει φωτογραφική για τους ιδιοκτήτες ΜΜΕ κατάργηση ονομαστικοποίησης των μετοχών τους καθώς και την ακύρωση της υποχρέωσης τους υποβολής δήλωσης «πόθεν έσχες».

Το άφθαρτο σχήμα επίσης περιλαμβάνει τον Μ. Χρυσόχοϊδη, μέχρι πρότινος κορυφαίο στέλεχος του ΠΑΣΟΚ που ξεθάφτηκε περισσότερο για την συνεισφορά του στην κα-

ταστολή την προηγούμενη δεκαετία ως υπουργός δημόσιας τάξης παρά για να αναδειχθεί η «υπερκομματική» προπόρευση των «αρίστων». Άλλες περιπτώσεις κλείνουν το μάτι στις ακροδεξιές οργανώσεις που διοργάνωσαν τον αγώνα για το «Μακεδονικό» όπως ο Α. Διαματάρης, εκδότης του Εθνικού Κήρυκα από την παροικία της Αστόρια στην Νέα Υόρκη. Ως Υπουργός Απόδημου Ελληνισμού, διαδραματίζει κομβικό ρόλο για την αλλαγή του εκλογικού νόμου για την ψήφο των ομογενών. Μία αλλαγή που αλλοιώνει defacto το εκλογικό σώμα με αντιδραστικά στοιχεία τα οποία υπάρχουν στις ομογένειες κάθε εθνικότητας. Βέβαια ο αγώνας των Μακεδονομάχων μπήκε στο ψυγείο, γιατί τώρα δεν χρειάζεται, καθώς ο Μητσοτάκης έχει δηλώσει ότι θα τηρήσει κατά γράμμα τη Συμφωνία των Πρεσπών.

Η χρήση των συμβολισμών που μπορεί να γυρίσει μπούμερανγκ

Η χρησιμότητα των συμβολισμών είναι γνωστή στους πρώην αριστερούς που απαρτίζουν το ιδεολογικό think tank της σημερινής κυβέρνησης. Μπορεί ο Τ. Θεοδωρικάκος να μην είναι του βεληνεκού του Χρύσανθου Λαζαρίδη, πρώην στελέχους του ΚΚΕ εσωτερικού και μυστικοσύμβουλου του Α. Σαμαρά στην κυβέρνησή του, αλλά σίγουρα ξέρει πόση σημασία έχουν για την διαμόρφωση της κοινής γνώμης. Η «κατάρνηση του ασύλου», η «πάταξη των κουκουλοφόρων των Εξαρχείων», η «εκκένωση των καταλήψεων», η οικονομική ανάταξη των νοικοκυraίων που «μαστίζονται από την υπερφορολόγηση» είναι κάποια σλόγκαν που ήχησαν σαν θεία μελωδία στα αυτιά των μικροαστών που είχαν κουραστεί ήδη από τις ανεκπλήρωτες προσδοκίες της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.

Όμως στη ζωή και δη περισσότερο στην πολιτική ισχύει το «μεγάλη μπουκιά φάε, μεγάλη κουβέντα μη λες» καθώς μια μικρή κίνηση ελιγμού του σουλτάνου Ερντογάν κατεύθυνε χιλιάδες μεταναστών στα ήδη υπερκορεσμένα κολαστήρια-hotspots των νησιών με αποτέλεσμα αφενός να καθίσταται περιττή η ακροδεξιά προπαγάνδα της μέχρι πρότινος αντιπολίτευσης καθώς έχει να διαχειριστεί την καυτή πατάτα του προσφυγικού-μεταναστευτικού ως κυβέρνηση, αφετέρου να εξαναγκάσει τους δεξιούς δημάρχους και κοινοτάρχες που διοργάνωναν συλλαλητήρια ενάντια στην παρουσία προσφύγων στην περιοχή τους να προετοιμάζουν τους υπηκόους τους για την επ' αόριστω μετεγκατάστασή τους σε όλη την επικράτεια. Δεν είναι μάλιστα καθόλου απίθανο να δούμε ξανά με οξύμωρο τρόπο τη δημιουργία άτυπων δομών φιλοξενίας, εάν η τουρκική κυβέρνηση αποφασίσει να σφίξει περισσότερο τα λουριά για να επιβάλλει την εξωτερική πολιτική της. Σε ανακολουθίες όπως αυτή βρίσκεται και το πιο ενδιαφέρον σημείο, καθώς παρότι η κυβέρνηση της ΝΔ φαίνεται να στέκεται στέρεα στα πόδια της και να καλπάζει στις δημοσκοπήσεις, είναι γεγονός ότι ποτέ ένα επικοινωνιακό κατασκευάσμα δεν κατάφερε να μακροημερεύσει. Ακόμη και οι φανφάρες για την επιβολή του «νόμου και της τάξης» στο εσωτερικό ή οι λεκτικοί λεονταρισμοί του υπουργείου Εθνικής Άμυνας και του Εξωτερικών έξω, είναι σανός για εθελόδουλους όταν μάλλον γνωρίζουν ότι δεν είναι καλό να παίζεις με τα σπέρτα εάν κάθεται πάνω σε βαρέλια νιτρογλυκερίνης.

Η γεωπολιτική αστάθεια είναι στα άκρα

Η γεωπολιτική αστάθεια την τρέχουσα περίοδο είναι σε οριακό σημείο. Τα ενεργειακά συμφέροντα έχουν οδηγήσει στην μεγαλύτερη πυκνότητα συγκέντρωσης στρατού στην ανατολική Μεσόγειο εδώ και δεκαετίες, ενώ ο πόλεμος στη Συρία περνά στην επόμενη φάση.

Η πολιτική απομονωτισμού που προωθεί ο πρόεδρος Τραμπ και το ξήλωμα του πουλόβερ του νεοφιλελεύθερου μοντέλου παγκοσμιοποίησης δημιουργεί τριγμούς στη

Παρότι οι αγώνες που δόθηκαν όλα αυτά τα χρόνια έχουν σφυρηλατήσει μία αναρχική-αντιεξουσιαστική κοινότητα αποφασισμένη να υπερασπισθεί την ιστορία της μέχρι τέλους, οι κινήσεις χωρίς σχέδιο και οργάνωση θα είναι αυτοκτονικές

δομή του παγκόσμιου εμπορίου. Σοβαροί οικονομολόγοι ισχυρίζονται ότι το επόμενο κραχ δεν είναι μακριά αφού με βάση τον οικονομικό νόμο της κυκλικότητας επέκτασης-ύφεσης στον καπιταλισμό, η τρέχουσα περίοδος οικονομικής επέκτασης έχει τη μεγαλύτερη διάρκεια στην ιστορία των ΗΠΑ μετά το 1929. Επίσης η παρόμοια με την εποχή πριν την έναρξη του Β ΠΠ πανευρωπαϊκή άνοδος των εθνολαϊκιστικών αυταρχικών κομμάτων δεν υποχωρεί. Ο εξουτελισμός της παλαιότερης αστικής δημοκρατίας, του ΗΒ με την ιλαροτραγωδία του Brexit, αναδεικνύει την παρακμή όλου του πολιτικού και οικονομικού μεταπολεμικού γίγνεσθαι της Ευρώπης.

Αυτές οι αναταραχές βρίσκονται στην αυλή και όχι μέσα στο σπίτι μας προσωρινά, καθώς στη σύγχρονη παγκοσμιοποιημένη κοινωνία και οικονομία, το πέταγμα μιας πεταλούδας μπορεί να προκαλέσει ένα τυφώνα στην άλλη πλευρά του ωκεανού.

Ειδικά όταν μια χώρα όπως η Ελλάδα βγαίνει εντελώς εξασθενημένη μετά από μια δεκαετή περίοδο οικονομικής κατάρρευσης, η αντιστροφή του πολιτικού status quo, η επιστροφή στο πρόσφατο παρελθόν της «κανονικότητας» της αναταραχής και της ανατροπής δεν είναι καθόλου απίθανη και θα πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για αυτό.

Και παρότι οι αγώνες που δόθηκαν όλα αυτά τα χρόνια έχουν σφυρηλατήσει μία αναρχική-αντιεξουσιαστική κοινότητα αποφασισμένη να υπερασπισθεί την ιστορία της μέχρι τέλους, οι κινήσεις χωρίς σχέδιο και οργάνωση είναι πιθανότερο να θα μας βάλουν κάτω από τις ρόδες της επανιδρυμένης δολοφονικής συμμορίας ΔΕΛΤΑ και ίσως χειρότερα σαν κρέας για τα κανόνια των διαφόρων πολεμοκάπηλων της περιοχής μας.

Το ιδανικό πρόσωπο για ΠτΔ

Αυτό τον καιρό βομβαρδιζόμαστε καθημερινά από τους δημοσιογράφους με την ονοματολογία αναφορικά με την εκλογή του επόμενου προέδρου της δημοκρατίας καθώς η θητεία του Πάκη Παυλόπουλου λήγει το 2020. Διάφορα ονόματα «καμμένα χαρτιά» έχουν διαρρεύσει στη δημοσιότητα. Από την Α. Διαμαντοπούλου, τη σοσιαλίστρια του χαβιαριού, στο λαομίσητο αντι-συνταγματολόγο Β. Βενιζέλο μέχρι και στον κουρασμένο Κ. Καραμανλή που «πολλά έχει ακόμα να δώσει». Αλλά επίσης πιο χαζές προτάσεις

όπως η αντιδραστική καθηγήτρια Ιστορίας και αδερφή του πρ. Υπουργού του ΠΑΣΟΚ Ευθυμίου η οποία αναδύθηκε στη δημοσιότητα επειδή τάχαμου της επιτεθήκαν «κουκουλοφόροι». Βέβαια στην Προεδρευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία όπως η ελληνική, ο ΠτΔ δεν έχει ουσιαστικές πολιτικές αρμοδιότητες, παρόλα αυτά όμως η άρνηση του να συμπράξει με την κυβέρνηση μπορεί να τον οδηγήσει σε παραίτηση, σε εκλογές και ανατροπή της (μέχρι την προσεχή συνταγματική αναθεώρηση). Κυρίως όμως αυτό που εκφράζει είναι μία συμφωνία σε ένα πρόσωπο που είναι κοινώς αποδεκτό για το ανώτατο θεσμικό αξίωμα του ελληνικού κράτους. Και εκεί κάποιος «κακοήθης» θα μπορούσε να πει ότι σε μια εξουτελισμένη δημοκρατία όπως είναι η ελληνική, όπου θεσμοί όπως η δικαιοσύνη, τα ΜΜΕ, ο συνδικαλισμός, τα σώματα (τάγματα) ασφαλείας και οι ΜΚΟ απολαμβάνουν τα μικρότερα διαχρονικά ποσοστά εμπιστοσύνης, το πρόσωπο που θα έπρεπε να την εκπροσωπήσει οφείλει να είναι και του ανάλογου φυράματος. Έτσι λοιπόν αντί όλων αυτών των ανιαρών προτάσεων για τον ανώτατο θεσμό, γιατί να μην προωθηθεί ένα νέο πρόσωπο, σπλάχνο από τα σπλάχνα της παρακμασμένης ελληνικής κοινωνίας;

Ένα άτομο που με σκοτεινό τρόπο κατάφερε να είναι ένας από τους χαρακτηριστικότερους εκπροσώπους της κομπραδόρικης παρασιτικής αστικής τάξης. Με το κληρονομικό δικαίωμα ως κουμπάρος της πολυπληθούς Αγίας Οικογένειας που ενώ σιτίζεται εδώ και εκατό χρόνια από το δημόσιο είναι αναφανδόν υπέρ των μαζικών αποκρατικοποιήσεων. Έναν εκπρόσωπο της συντεχνίας των εφοπλιστών που καταφέρνουν να συνεισφέρουν όλοι μαζί σε φορολογία λιγότερο από ότι πληρώνουν ετησίως σε παράβολα οι μετανάστες για την πράσινη κάρτα. Ένα πρόσωπο που μας επαναφέρει στην μπερλουσκονική εποχή της διαπλοκής, συγκεντρώνοντας στα χέρια του την πλειοψηφία των μέσων μαζικής ενημέρωσης και διανομής τύπου. Ακόμη έναν εραστή του ευ-αγωνίζεσθαι του οποίου η ενασχόληση του με τον αθλητισμό τον εντάσσει στο σκάνδαλο της «παράγκας» και που παραδόξως η υπόθεση αυτή δεν έχει τελεσιδικήσει για χρόνια. Και για να μην ξεχνιόμαστε, έναν γνήσιο πατριώτη που από την μία πλευρά σε αγαστή συνεργασία με τον αγιατολάχ μητροπολίτη Πειραιώς Σεραφείμ και τα «μπράτσα» της Χρυσής Αυγής προωθούσε τα συσσίτια «μόνο για Έλληνες», ενώ από την άλλη εμπλεκόταν στην διακίνηση ενάμιση τόνου πρέζας σε μια υπόθεση όπου όλοι οι βασικοί μάρτυρες έχουν πάθει τυχαίως θανατηφόρα «δυστυχήματα» σε διάφορες γωνιές του πλανήτη. Γι' αυτό κάποιος που μπορεί να είναι διορατικός στο ποιος ταιριάζει σήμερα για το ύπατο αξίωμα, ένα μόνο πρόσωπο θα μπορούσε να προτείνει:

Μαρινάκης για πρόεδρος της Δημοκρατίας.

anarres

Από το Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια
στο Πατρίς-Θρησκεία-Ηρώνη

Μελετώντας τις ταραχές στο Χονγκ Κονγκ

I: Εισαγωγικά

Για να κατανοήσουμε το τι συμβαίνει ήδη από τα μέσα της περασμένης άνοιξης στο Χονγκ Κονγκ, καλό είναι να ξεκινήσουμε με κάποια εισαγωγικά ιστορικά δεδομένα για το καθεστώς διακυβέρνησης της πόλης, που διαφοροποιείται από αυτό της ηπειρωτικής Κίνας. Το Χονγκ Κονγκ υπήρξε η τελευταία μεγάλη αποικία της Μ. Βρετανίας, η οποία και παραδόθηκε στην Κίνα μόλις το 1997, κατόπιν συμφωνίας των δύο κρατών. Η βάση της συμφωνίας αποτυπώνεται στην πολιτικό μοντέλο «μία χώρα, δύο συστήματα»: Η πόλη θεωρείται ως «Ειδική Διοικητική Περιφέρεια» της «Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας», κάτι που πρακτικά σημαίνει πως διατηρεί δικό της νομικό και πολιτικό σύστημα, δικό της νόμισμα (το δολάριο του Χονγκ Κονγκ), ενώ ακόμα και η οικονομία της, σε αντίθεση με την υπόλοιπη Κίνα, είναι «καπιταλιστική».¹ Το συνταγματικό έγγραφο του Χονγκ Κονγκ, ο «βασικός νόμος», όπως κατοχυρώθηκε από τη σύναψη της συμφωνίας παραχώρησης, εξασφαλίζει ότι η πόλη θα ξεκινήσει τη μετάβαση στην εκλογική δημοκρατία. Στην ουσία του, το ημιαυτόνομο καθεστώς που απολαμβάνει το Χονγκ Κονγκ εισήχθη από τη Βρετανία, ώστε να διατηρηθούν τα επιχειρηματικά της συμφέροντα στην περιοχή. Από την άλλη βέβαια, η θέση που κατέχει η πόλη ως διεθνές οικονομικό κέντρο, είναι και αυτή που την καθιστά τόσο σημαντική για την ηπειρωτική Κίνα, με διεθνείς δημοσιογραφικούς οίκους να την παρομοιάζουν με «τους πνεύμονες από όπου αναπνέει η κινέζικη οικονομία».

II: Σύμβολα και Μύθοι

Το καθεστώς αυτό, με τον τρόπο που διαχωρίζει το Χονγκ Κονγκ από την ηπειρωτική Κίνα, έχει δημιουργήσει τη δική του μυθολογία γύρω από την (εθνική) ταυτότητα του «πολίτη του Χονγκ Κονγκ».

Λέγεται πως η πόλη ιδρύθηκε όταν κατέφυγαν πρόσφυγες και αντιφρονούντες (απέναντι στην κομμουνιστική κυβέρνηση), για να χτίσουν μία όαση πλούτου και ελευθερίας, όπου τα αστικά δικαιώματα, όπως είχαν αρχίσει να θεσμοθετούνται στον δυτικό κόσμο, θα διασφαλιζόνταν από την ισχύ του νόμου. Υπό αυτή τη σκοπιά, οι πολίτες του Χονγκ Κονγκ θεωρούν τους εαυτούς τους ευνοημένους που ζουν σε ένα «κράτος δικαίου», και οποιαδήποτε απόπειρα παρέμβασης στην πολιτική ζωή από την ηπειρωτική ενδοχώρα αντιμετωπίζεται τουλάχιστον καχύποπτα. Αντίστοιχα, και η πολιτική έννοια της αριστεράς, περισσότερο για τις μεγαλύτερες γενιές, είναι ταυτισμένη με το κυβερνών κόμμα, το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας (ΚΚΚ), έχοντας έναν ξεκάθαρα αρνητικό χρωματισμό, όταν μιλάμε εντός του πλαισίου που περιγράφεται παραπάνω.²

III: Τα βασικά γεγονότα

Η ιστορία των σημερινών ταραχών ξεκινά τον Φεβρουάριο του '19, όταν η κυβέρνηση του Χονγκ Κονγκ καταθέτει ένα νομοσχέδιο σχετικά με την έκδοση εγκληματιών και φυγάδων, από το Χονγκ Κονγκ στην Ταϊβάν, την ηπειρωτική Κίνα και την Μακάου (επίσης ειδική διοικητική περιφέρεια που ανήκει στο κινεζικό κράτος). Ήδη από την κατάθεση του νομοσχεδίου εκφράζεται κριτική, η οποία σύντομα ξεφεύγει από τα όρια των νομικών κύκλων. Εκτός αυτών λοιπόν, ασκείται από επιχειρηματικούς ομίλους και ξένα κράτη που προέβλεπαν επιδείνωση του επιχειρηματικού κλίματος στο Χονγκ Κονγκ με την ψήφιση ενός τέτοιου νόμου, από δημοσιογραφικές οργανώσεις εκφράζοντας ανησυχίες για περυστολή της ελευθερίας του λόγου και του τύπου, από οργανώσεις και ΜΚΟ υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που διέβλεπαν πως ένας τέτοιος νόμος θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως μέσο εκφοβισμού εναντίον επικριτών της κυβέρνησης (του Χονγκ Κονγκ ή της Κίνας), διαδηλωτών και ακτιβιστών.

Οι πρώτες διαδηλώσεις οργανώνονται από το «Μέτωπο για τα αστικά ανθρώπινα δικαιώματα» (Civil Human Rights Front - CHRF)³ τον Μάρτιο, με συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων ατόμων. Ενόψει της επανεξέτασης - δεύτερης ανάγνωσης του κατατεθειμένου νομοσχεδίου, που είχε προγραμματιστεί για τις 12 Ιούνη από την ολομέλεια του νομικού συμβουλίου, καλείται και πάλι πορεία με κατάληξη το κτίριο του συμβουλίου, στις 9 Ιούνη. Η διαδήλωση αυτή θα είναι και η μαζικότερη στην ιστορία του Χονγκ Κονγκ, με πάνω από ένα εκατομμύριο ανθρώπους να την πλαisiώνουν. Παρά το μέγεθος της διαδήλωσης, η Κάρι Λαμ, επικεφαλής της κυβέρνησης του Χονγκ Κονγκ (και εκλεκτή του Πεκίνου), ανακοίνωσε ότι η διαδικασία θα συνεχιστεί κανονικά, οπότε και ξεσπούν συγκρούσεις με την αστυνομία.

Την ημέρα επανεξέτασης είχε προκηρυχθεί γενική απεργία, και από νωρίς το πρωί οι διαδηλωτές βρίσκονταν στον δρόμο με καθιστικούς αποκλεισμούς και συγκρούσεις με την αστυνομία. Η υπέρμετρη αστυνομική βία, ειδικά απέναντι σε ειρηνικά πλήθη αλλά και δημοσιογράφους, η απόκρυψη των αναγνωριστικών αριθμών από τους μπάτσους, και οι συλλήψεις τραυματιών από τα νοσοκομεία πήραν διεθνείς διαστάσεις, και ως αίτημα των διαδηλωτών προστέθηκε η απαίτηση να διεξαχθεί ανεξάρτητη έρευνα για την αστυνομική βαρβαρότητα. Στις 15 Ιουνίου ανακοινώθηκε πως αναστέλλεται το νομοσχέδιο, όμως

οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν με αμείωτη ένταση καθ' όλη τη διάρκεια του καλοκαιριού διεκδικώντας την πλήρη απόσυρσή του. Κορυφαία στιγμιότυπα αφενός η διαδήλωση της 1ης Ιουλίου, επέτειος της συμφωνίας παράδοσης του Χονγκ Κονγκ, όπου ένα τμήμα των διαδηλωτών αποσπάστηκε από την πορεία και μπήκε στο κτίριο του νομικού συμβουλίου, «βανδαλίζοντας κυβερνητικά σύμβολα». Αφετέρου η διήμερη κατάληψη του «Διεθνούς Αερολιμένα του Χονγκ Κονγκ» (το όγδοο μεγαλύτερο αεροδρόμιο στον κόσμο), που οδήγησε στην ακύρωση ή την καθυστέρηση πολλών πτήσεων.

Το νομοσχέδιο αποσύρθηκε πλήρως στις 4 του Σεπτεμβρίου, γεγονός που έδωσε ώθηση για νέες εντονότερες κινητοποιήσεις, διαδηλώσεις και συγκρούσεις με τα υπόλοιπα 4 αιτήματα, που εντωμεταξύ έχουν ενσωματωθεί στον αγώνα. Αυτά είναι:

- α) η διεξαγωγή ανεξάρτητης έρευνας για την αστυνομική αυθαιρεσία και βαρβαρότητα
- β) η παύση των διώξεων για όλους τους συλληφθέντες και τις συλληφθείσες στις διαδηλώσεις
- γ) η ανάκληση του χαρακτηρισμού «στάση» (riot) για τα γεγονότα στο Χονγκ Κονγκ (!)
- δ) παραίτηση της επικεφαλής της κυβέρνησης και καθολική ψηφοφορία για την εκλογή αντικαταστάτριάς της, καθώς και νέου νομικού συμβουλίου.

IV: Τεχνολογία

Ενδιαφέρον παρουσιάζει η θέση που έχει η τεχνολογία στην καθημερινή ζωή της Κίνας, και πώς χρησιμοποιήθηκε από τα δύο στρατόπεδα κατά την περίοδο των ταραχών. Κυρίως για να δούμε όλες τις πιθανές χρήσεις εργαλείων, που ακόμα και εμείς χρησιμοποιούμε, και τα αντίστοιχα πεδία ανταγωνισμού που ανοίγονται.

Αφενός λοιπόν, από πλευράς διαδηλωτών, μεγάλο κομμάτι των τηλεπικοινωνιών έγινε μέσω εφαρμογών όπως το Telegram και το WhatsApp, που επιτρέπουν την άμεση ανταλλαγή μηνυμάτων, ενώ η κρυπτογράφησή τους δεν επιτρέπει τον έλεγχο από το κινέζικο κράτος.

Ακόμα, στα μέτρα που παίρνουν για να προστατέψουν την ταυτότητά τους, περιλαμβάνεται και η χρήση εισιτηρίων μίας διαδρομής για τη μετακίνηση στην πόλη, αντί για τις προσωποποιημένες κάρτες τους, και η χρήση «μαύρων» καρτών SIM για ανώνυμη τηλεφωνική επικοινωνία.

Στον αντίποδα, το κινεζικό κράτος έχει προχωρήσει σε πρακτικές που είναι εντελώς εκτός της ελληνικής πραγματικότητας. Η πιο τραβηγμένη περίπτωση είναι η εξέταση των κινητών τηλεφώνων ατόμων που περνούσαν τα σύνορα του Χονγκ Κονγκ με κατεύθυνση την κινεζική Σενζέν. Σε αυτή την περίπτωση, αφού οι ταξιδιώτες κρατούνταν για κάποιο χρονικό διάστημα, κρατικοί υπάλληλοι ήλεγχαν την κάθε συσκευή, έχοντας στη διάθεσή τους όλα τα δεδομένα της, ανατρέχοντας μάλιστα στις τραβηγμένες φωτογραφίες των συγκεκριμένων ημερών που σημειώθηκαν συγκρούσεις με την αστυνομία.

Σε μία ακόμα περίπτωση, η αστυνομία του Χονγκ Κονγκ αξιοποιώντας ένα «παράθυρο» ασφαλείας της εφαρμογής Telegram⁴, εντόπισε τον διαχειριστή μιας ομαδικής συνομιλίας με πάνω από 10.000 μέλη, και αφού πραγματοποίησε έρευνα στο σπίτι του, τον διέταξε να «ξεκλειδώσει» το κινητό του, μάρκας Χiaomi. Η σχέση της συγκεκριμένης εταιρίας με το Κόμμα είναι ευρέως διαδεδομένη. Έχοντας όλους τους servers της στην Κίνα, λέγεται ότι μοιράζεται βάσεις δεδομένων με μεγάλα στελέχη του ΚΚΚ, στις οποίες υπάρχουν όλα τα στοιχεία που ανεβάζουν οι χρήστες από τις συσκευές Χiaomi στο cloud τους, δηλαδή στον προσωπικό διαδικτυακό τους χώρο για αποθήκευση δεδομένων. Πέραν αυτών όμως, από τη μαρτυρία του συλληφθέντα προκύπτει πως του ξεκαθάρισαν ότι θα χακάρουν το κινητό του, αν δεν το «ξεκλειδώσει» ο ίδιος. Κάτι που όπως φαίνεται είναι εφικτό καθώς η Χiaomi αφήνει μία «πίσω πόρτα» στη συσκευή, από την οποία, η ίδια η εταιρία, μπορεί

να αποκτήσει πρόσβαση...

V: Κοινωνικές διεργασίες

Ακόμα και μέχρι τις αρχές του Οκτώβρη οι διαδηλώσεις συνεχίζονται. Η αστυνομική βία έχει ενταθεί, ενώ οι κινητοποιήσεις είναι απομαζικοποιημένες μετά την απόσυρση του νομοσχεδίου. Το βασικό αίτημα, που υποδεικνύει και την επιθυμία για έναν πιο δημοκρατικό καπιταλισμό, ικανοποιήθηκε.

Τέτοιου είδους περιεχόμενα και διεκδικήσεις είναι πολύ λογικό να γίνονται, εκτός από αφετηρία, και όρια των αγώνων. Από τη Γαλλία με τα κίτρινα γιλέκα, μέχρι και το Χονγκ Κονγκ με τις ομπρέλες του, οι κινητοποιήσεις για τη δημιουργία ενός βιωσιμότερου καπιταλισμού, δέχονται -δικαίως μέχρι ενός σημείου- κριτική από μεγάλο φάσμα του ριζοσπαστικού και επαναστατικού κινήματος. Όποιος οραματίζεται έναν κόσμο εντελώς διαφορετικό, κατανοεί πως από όπου και να εκκινήσει μία μαζική συλλογική κινητοποίηση, αργά ή γρήγορα θα χρειαστεί να διευρύνει τα περιεχόμενα και τους στόχους της, στοχεύοντας στη ρίζα των προβλημάτων...

Παρόλα αυτά, τέτοιου τύπου διαδικασίες, ειδικά όταν αποκτούν διάρκεια στον χρόνο, δεν θα πρέπει να μας αφήνουν αδιάφορες. Αντιθέτως, θα πρέπει να εκτιμήσουμε την τεράστια αξία που κρύβουν ως ιδιαίτερες κοινωνικές διεργασίες, που δημιουργούν νέες σχέσεις μεταξύ των υποκειμένων: Η αλληλεπίδραση, η ζύμωση και η χάραξη μίας πορείας από κοινού φέρνουν στο προσκήνιο το συλλογικό αίσθημα, διαρρηγνύοντας την κουλτούρα του ατομισμού που κυριαρχεί. Αυτό με τη σειρά του δημιουργεί το έδαφος για να σπάσει ο φόβος, που η κυριαρχία καλλιεργεί συστηματικά μέσω των μηχανισμών πειθάρχησης, ελέγχου και καταστολής. Και έτσι, το ξεγλίστρημα από τη νομιμοφροσύνη, και η επακόλουθη ανυπακοή και εναντίωση στις προσταγές του νόμου παίρνουν σάρκα και οστά. Το βίωμα της εξέγερσης είναι μία αρκετά δυνατή εμπειρία, που αφήνει χρήσιμα, και πάνω απ' όλα ριζοσπαστικά, εργαλεία στο άτομο. Και αυτό είναι κάτι που δεν πρέπει να σνομπάρουμε...

Υποσημειώσεις:

1. Προφανώς μιλάμε για δύο καπιταλιστικές οικονομίες. Η διαφορά έγκειται στον τρόπο παρέμβασης του κράτους στην οικονομική ζωή. Τηρουμένων των αναλογιών, αλλά και των ιδιαιτεροτήτων, θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε το μοντέλο της ηπειρωτικής Κίνας «κρατικό καπιταλισμό» (αυτό που ο κόσμος εκεί αντιλαμβάνεται ως «κομμουνισμό»),

και το αντίστοιχο του Χονγκ Κονγκ ως κάτι πιο κοντινό στα δυτικού τύπου κράτη (με την ορολογία που επικρατεί εκεί, να είναι αυτή του «κράτους δικαίου» ή του «καπιταλισμού της ελεύθερης αγοράς»).

2. Το απόγευμα της 12ης Ιουνίου, εν μέσω συγκρούσεων μεταξύ διαδηλωτών και αστυνομίας, κάποια μέλη ενός (παλιού και «διαδεδομένου») σοσιαλδημοκρατικού κόμματος είχαν αναλάβει να δίνουν οδηγίες μέσω του μικροφώνου στις διαδηλώτριες και τους διαδηλωτές που βρίσκονταν στις μπροστινές γραμμές, για το προς τα πού θα μπορούσαν να υποχωρήσουν, αν κάτι πήγαινε στραβά, αλλά και ποιες ανάγκες του «μετώπου» χρειάζονται κάλυψη. Λόγω της δυσπιστίας και της καχυποψίας απέναντι σε τέτοια κόμματα, και γηραιότερους ακτιβιστές, ο περισσότερος κόσμος δεν αξιοποίησε αυτές τις πληροφορίες, και προτίμησε αυτές που διαδίδονταν από στόμα σε στόμα, ή μέσω ιδιωτικών συνομιλιών σε online chats.

3. Πρόκειται για μία οργάνωση υπέρ της δημοκρατίας, η οποία απαρτίζεται από περίπου 50 ΜΚΟ και πολιτικές ομάδες, και δραστηριοποιείται στο Χονγκ Κονγκ.

4. Σε αντίθεση με τις προσωπικές συνομιλίες, οι ομαδικές συνομιλίες στη συγκεκριμένη εφαρμογή δεν είναι κρυπτογραφημένες «από άκρη σε άκρη».

Μέσα σε αυτό το τρίμηνο των ταραχών στο Χονγκ Κονγκ, η συλλογική αντίσταση βρήκε πολλούς, διαφορετικούς και ευρηματικούς τρόπους να εκφραστεί. Αντίστοιχα, και η καταστολή ξέφυγε από τα στενά αστυνομικά πλαίσια, με χαρακτηριστικότερη την επίθεση από τις μαφιόζικες «Τριάδες» σε πλήθος διαδηλωτών. Όλα αυτά δεν μπορούν να χωρέσουν μέσα σε ένα κείμενο καταγραφής. Παρακάτω επισυνάπτονται κάποιοι χρήσιμοι σύνδεσμοι για περαιτέρω μελέτη:

• <https://tinyurl.com/yy234m23> & <https://tinyurl.com/y2k3v562>

(τα πλέον κατατοπιστικά κείμενα, 2 συνεντεύξεις από μία αναρχική συλλογικότητα στο Χονγκ Κονγκ, με συμμετοχή στις κινητοποιήσεις)

• <https://tinyurl.com/yxuwj9ay> (για την κατάσταση της εργατικής τάξης στο Χονγκ Κονγκ)

• <https://twitter.com/chuangcn> (έντυπο και blog που εξετάζει την καπιταλιστική ανάπτυξη στην Κίνα από ανταγωνιστική - κινηματική σκοπιά)

■/ Trans Iberian Wolve

■ Μαύρα Γιλέκα

Την Παρασκευή 12 Ιουλίου 700 «Μαύρα Γιλέκα» κατέλαβαν το Πάνθεον στο Παρίσι -ιστορικό κτήριο που χρησιμεύει σήμερα ως ένα μη θρησκευτικό μουσολείο που περιέχει τα λείψανα διακεκριμένων Γάλλων πολιτών- με σκοπό να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Μετά την εκκένωση του κτιρίου δημοσίευσαν την παρακάτω ανακοίνωση:

Σηκωθείτε ψόφιοι άνθρωποι!

Σήμερα, εμείς, μετανάστες χωρίς χαρτιά, που ζούμε σε κέντρα κράτησης μεταναστών, κάτοικοι των δρόμων.

Εμείς καταλάβαμε το Πάνθεον

Είμαστε αυτοί που δεν έχουν χαρτιά, δεν έχουν φωνές, δεν έχουν πρόσωπα για τη Γαλλική Δημοκρατία. Ήρθαμε εδώ, στον τάφο των μεγάλων ανδρών σας, για να διαμαρτυρηθούμε για τις δικές σας βλασφημίες. Τις προσβολές των μνημών των συντρόφων/ισών μας, των πατεράδων μας και των μανάδων μας, των αδερφών μας στη Μεσόγειο, και τους δρόμους του Παρισιού, στα κέντρα μεταναστών και τις φυλακές. Η Γαλλία αναπαράγει τη σκλαβιά με ένα διαφορετικό τρόπο. Οι πατεράδες μας πέθαναν για τη Γαλλία. Και όσοι πέθαναν είναι νεκροί. Η ευθύνη πέφτει απάνω στους ζωντανούς, σε αυτούς που βρίσκονται στην εξουσία σήμερα. Οι νεκροί πρέπει να αναπαυθούν.

Προχθές, επιτεθήκαμε στο θεσμό των συνόρων καταλαμβάνοντας τον τερματικό σταθμό της Air France του αεροδρομίου Charles de Gaulle. Είναι σε εκείνο το σημείο, που η Γαλλική αστυνομία μας στοιβάζει σε αεροπλάνα προς την Αλγερία, το Ντακάρ, το Χαρτούμ, το Μπαμάκο ή την Καμπούλ. Είναι εκεί που ο Djiby, ο σύντροφός μας, απε-

λάθηκε. Χθες εισβάλαμε στα γραφεία της εταιρίας Elior στην γειτονιά La Défense και στο Γενικό Διευθυντήριο της Εργασίας. Θέλουμε να πούμε στα αφεντικά που μας εξευτελίζουν και που μας σπάνε τα κόκκαλα ότι ο φόβος πλέον βρίσκεται στη δική τους πλευρά!

Σήμερα, συνεχίζουμε να επιτεθόμαστε στο Κράτος και το ρατσισμό του, στη Γαλλία και την Ευρώπη. Ερχόμαστε για να υπερασπιστούμε την αξιοπρέπειά μας! Δεν παρακαλάμε κανέναν πια και θα αποκτήσουμε τα δικαιώματά μας με τη δύναμη του αγώνα!

Ήρθαμε για να σας πούμε ότι η τακτική της Γαλλίας για τους ξένους είναι ο εξευτελισμός, η εκμετάλλευση, η απέλαση. Η Γαλλία που διεξάγει πόλεμο εκεί, λεηλατεί τους πόρους μας και αποφασίζει γι' αυτούς, μαζί με τα δικά μας διεφθαρμένα Κράτη. Η Γαλλία, η οποία κάνει πόλεμο και εδώ.

Κάνουμε καταλήψεις,

Επειδή υπάρχουν 200.000 άδεια σπίτια στο Παρίσι, και οι άνθρωποί μας κοιμούνται κάτω από τις γέφυρες του περιφερειακού. Γιατί η δημοτική αρχή περιέφραξε τους δρόμους του camp της Λεωφόρου Wilson στο Saint Denis.

Γιατί στο κέντρο των μεταναστών της Thiais, όπως και σε άλλα κέντρα μεταναστών, οι αστυνομικοί κάνουν επιδρομές στα δωμάτια των ανθρώπων που κατοικούν εκεί.

Απαιτούμε τη ελευθερία των συντρόφων των Μαύρων Γιλέκων, που βρίσκονται φυλακισμένοι σε κέντρα κράτησης, και απαιτούμε επιπλέον και ελευθερία για κάθε άλλο.

Για την καταστροφή των φυλακών για τους ξένους. Δεν παλεύουμε μόνο για χαρτιά αλλά επίσης ενάντια στο σύστημα που κατασκευάζει ανθρώπους χωρίς χαρτιά. Δεν θα πληρώνουμε πια τους μπάτσους ή κάποιο υπεύθυνο για να κλείσουμε ένα ραντεβού. Δεν θα διαπραγματευτούμε πια με τον υπουργό των εσωτερικών και τις νομαρχίες του. Θέλουμε να μιλήσουμε στον πρωθυπουργό Edouard Philippe, τώρα! Θα μείνουμε εδώ μέχρι ο καθένας από εμάς πάρει τα χαρτιά και επιπλέον διεκδικούμε για όσους φτάσουν στη Γαλλία αργότερα, ότι θα έχουν την ελευθερία να μείνουν.

Σε όλους όσους εξεγείρονται εδώ, ή στο Σουδάν ή την Αλγερία,

Στους συντρόφους και στις συντρόφισσές μας, σε όλες αυτές που παλεύουν ενάντια στους καταπιεστές,

Σε όλους αυτούς που πιστεύουν ότι κανένας άνθρωπος δεν είναι παράνομος,

Σε όλες αυτές που ανέχτηκαν αρκετά να σταματάνε την εναλλακτική δεξιά όλα αυτά τα 5 χρόνια,

Και σε όσους είναι πεπεισμένοι ότι ο αγώνας ενάντια στο νρατσισμό που έρχεται, είναι ο αγώνας ενάντια στο ρατσισμό που ακόμα υπάρχει.

Χαρτιά και σπίτια για όλους και για όλες!

Ελευθερία μετακίνησης και εγκατάστασης!

Ζήτω οι αγώνες των Μαύρων Γιλέκων!

Ούτε στους δρόμους, ούτε στη φυλακή, χαρτιά τώρα!

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Τουρκία

Η αγορά του ρωσικού αντιπυραυλικού συστήματος S-400 έχει προκαλέσει ανακατατάξεις στη γεωπολιτική σκακιέρα που αποτυπώνονται σε διάφορα επίπεδα. Η Τουρκία άρχισε να παραλαμβάνει τμήματα του συστήματος στα μέσα του Ιούλη, και έγινε έτσι η πρώτη χώρα-μέλος του ΝΑΤΟ που κατέχει τα πιο προηγμένα συστήματα αεράμυνας που «κυκλοφορούν» στην πολεμική βιομηχανία. Άμεσα αποκλείστηκε από τη συμπαραγωγή και αγορά των αμερικάνικων μαχητικών αεροσκαφών F-35 (όπου και συμμετείχε με 8 εταιρίες), καθώς «τα F-35 δεν μπορούν να συνυπάρχουν με μια ρωσική πλατφόρμα συγκέντρωσης πληροφοριών που θα χρησιμοποιηθεί για να αποκτήσει γνώση των προηγμένων δυνατοτήτων του μαχητικού αεροσκάφους», όπως ανακοίνωσε ο Λευκός Οίκος. Η Τουρκία, βέβαια, υποστηρίζει πως ενδιαφέρεται μόνο για την αμυντική της επάρκεια και την εθνική της ασφάλεια.

Το τουρκικό κράτος βρίσκεται στο μέσο της αντιπαράθεσης των δύο ισχυρών ιμπεριαλιστικών πόλων, και τα οπτικά συστήματα αποτελούν μία μόνο πλευρά αυτής της αντιπαράθεσης. Η ενίσχυση των σχέσεων της με τη Ρωσία, και η αναζήτηση ενεργειακών κοιτασμάτων στα νερά της ανατολικής Μεσογείου, αφήνει ανοιχτό στον ορίζοντα το ενδεχόμενο η Ρωσία να αποκτήσει πρόσβαση στη Μεσόγειο. Πρόσβαση σε μία θάλασσα που παραδοσιακά ήλεγχαν οι ΗΠΑ, που με την ένταξη της Βόρειας Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ θωρακίστηκε λίγο ακόμα απέναντι στη «ρώσικη απειλή». Η κοινή θέση των δυτικών δυνάμεων κατά των τουρκικών γεωτρήσεων πρέπει να ειπωθεί και υπό αυτό το πρίσμα.

Από την άλλη, στα μέτωπα της Συρίας, στα τέλη του Αυγούστου Τουρκία και ΗΠΑ δήλωσαν πως θα στήσουν κοινό κέντρο επιχειρήσεων. Στόχος η δημιουργία μίας ζώνης ασφαλείας στη βόρεια Συρία, που θα εξασφαλίζει την Τουρκία από την κουρδική απειλή στα νότια. Στον κόσμο του κέρδους και του πολέμου οι σχέσεις χαλάνε όταν μειώνεται η ροή χρήματος (το cash flow), και αντίστοιχα εύκολα αποκαθίστανται.

Ολλανδία

25 χρόνια μετά τη γενοκτονία στη Σρεμπρένιτσα, το ολλανδικό κράτος αναλαμβάνει μερίδιο ευθύνης για τη σφαγή χιλιάδων ανδρών μουσουλμάνων από τις σερβοβοσνιακές δυνάμεις. Το «Ανώτατο δικαστήριο της Ολλανδίας» αποδίδει μερική ευθύνη στους κυανόκρανους της χώρας, οι οποίοι δεν μερίμνησαν ώστε να αποτρέψουν τη σφαγή. Η κυβέρνηση της χώρας δέχτηκε την ετυμηγορία του δικαστηρίου και θα προχωρήσει σε αποζημίωση των οικογενειών των θυμάτων.

Χωρίς να παραγνωρίζουμε τον ρόλο της αστικής δικαιοσύνης, τόσο σε κρατικό, όσο και σε διεθνές επίπεδο, σίγουρα η είδηση αυτή είναι ενδιαφέρουσα και ως τέτοια παρατίθεται. Βεβαίως και μία τέτοια απόφαση δεν θα μπορούσε να προκύψει την περίοδο του πολέμου, όπου η διαλυμένη καμένη γη είναι πεδίο κέρδους για τα εμπλεκόμενα κρατικά συμφέροντα, και σαφώς λίγο απασχολεί τον αστικό κόσμο να αποζημιώσει για τα αίσχη του 25 χρόνια πριν. Μην ξεχνάμε πως στη σφαγή συμμετείχαν εθελοντικά και Έλληνες εθνικιστές, κυρίως μέσα από τις τάξεις της Χρυσής Αυγής (περισσότερα για αυτό εδώ: <https://thepressproject.gr/sremprenitsa>)

Παραγουάη

Κόκκαλα που εκτιμάται ότι ανήκουν σε τουλάχιστον τέσσερα διαφορετικά άτομα βρέθηκαν κάτω από μπανιέρα σπιτιού, που κάποτε ανήκε στον δικτάτορα της Παραγουάης, στρατηγό Αλφρέντο Στρέσνερ. Κατά τη διάρκεια της -35 ετών- δικτατορίας, της μακροβιότερης στην ιστορία της Λατινικής Αμερικής, τουλάχιστον 423 άνθρωποι εκτελέστηκαν ή «εξαφανίστηκαν», 18.722 υπέστησαν βασανιστήρια, και 3.470 εξορίστηκαν. Από τους εκτελεσθέντες, μόλις 37 σωροί έχουν βρεθεί, από τις οποίες μόλις 4 ήταν δυνατόν να ταυτοποιηθούν.

Οι πρακτικές του καθεστώτος Στρέσνερ πήραν διεθνή δημοσιότητα, όταν τα «Αρχεία του Τρόμου», δηλαδή περίπου 700.000 έγγραφα συντεταγμένα από τα σώματα ασφαλείας του καθεστώτος, ανακαλύφθηκαν σε ένα κλειδωμένο δωμάτιο σε αστυνομικό τμήμα στην Ασουνθιόν το 1992. Εκτός από τις μεθόδους διωγμών, βασανιστηρίων και απαγωγών, τα έγγραφα αυτά περιέχουν αποδείξεις για τη συμμετοχή της Παραγουάης στην «Επιχείρηση Κόνδωρ», ένα πρόγραμμα που διέθυναν οι ΗΠΑ, το οποίο βασίστηκε στη συνεργασία των στρατιωτικών δικτατοριών της ηπείρου με σκοπό την καταστολή της αριστερής αντίστασης.

Με τον εντοπισμό των οστών ξεκίνησαν και έρευνες για να εξακριβωθεί αν τα οστά ανήκουν σε θύματα του καθεστώτος. Να σημειώσουμε, κλείνοντας, πως βασικά θύματα της δικτατορίας Στρέσνερ, εκτός από τον κόσμο της αντίστασης, προερχόμενο

κατά κύριο λόγο από την αριστερά, ήταν μέλη από τη ΛΟΑΤ κοινότητα.

Ιράν

Για άλλη μια φορά, για την εξήγηση των όσων έχουν διαδραματιστεί μεταξύ Ιράν - Μ. Βρετανίας σε σχέση με τις αλληπάλληλες κατασχέσεις τάνκερ και πετρελαιοφόρων, θα πρέπει να ανατρέξουμε στους διακρατικούς ανταγωνισμούς μεταξύ των δύο ισχυρών μπλοκ, αυτό των ΗΠΑ, και αυτό της Ρωσίας, και συγκεκριμένα στην εδαφικοποίησή τους στα μέτωπα της Συρίας. Το Ιράν είναι ένας από τους βασικούς συμμάχους στον «αντιιμπεριαλιστικό» άξονα της Ρωσίας, και επιχειρούν από κοινού με τις δυνάμεις του Άσαντ στα συριακά εδάφη. Από την άλλη, οι «δυτικές» δυνάμεις, με μπροστάρηδες ΗΠΑ και ΕΕ εξασκούν τα συμφέροντά τους στη χώρα μέσω οργανώσεων-αντιπροσώπων, αλλά και σε συνεργασία με τις (κυρίως) κουρδικές δυνάμεις του SDF, σαφώς κατά του καθεστώτος Άσαντ.

Η πρώτη έφοδος σε ιρανικό πετρελαιοφόρο έγινε στις 4 Ιουλίου, από μέλη του βρετανικού βασιλικού Πολεμικού Ναυτικού στο δεξαμενόπλοιο Grace 1. Η επιχείρηση διεξήχθη έπειτα «από αίτημα των ΗΠΑ προς τη Βρετανία», θεωρώντας πως το πλοίο μεταφέρει πετρέλαιο με σκοπό να ανεφοδιάσει τη Συρία. Η παροχή βοήθειας στο συριακό κράτος αντιβαίνει στις κυρώσεις που ΗΠΑ και ΕΕ έχουν επιβάλει στη Συρία «για τη βίαιη καταστολή του άμαχου πληθυσμού». Βέβαια, στις πολεμικές επιχειρήσεις στη Συρία, επιθέσεις σε αμάχους έχουν γίνει και από την πλευρά των συμμαχικών στις ΗΠΑ και την ΕΕ δυνάμεων, επομένως και οι κυρώσεις αυτές λειτουργούν προσχηματικά για τις επεκτατικές βλέψεις των αντιμαχόμενων κρατών, ως ακόμα ένα στιγμιότυπο του μεταξύ τους ανταγωνισμού.

Δύο εβδομάδες αργότερα, η κατάσχεση βρετανικού τάνκερ από τις αρχές του Ιράν, στο στενό του Ορμούζ στον Περσικό κόλπο, έρχεται ως αντίποινα.

Μετά από ενάμιση μήνα κράτησης, το Grace 1, με τη νέα ονομασία Adrian Darya 1, κατέπλευσε στις 18 Αυγούστου, με προορισμό την Καλαμάτα. Κατόπιν προειδοποίησης των ΗΠΑ, το ελληνικό κράτος, όπως και το κυπριακό, αρνήθηκαν να συνεργαστούν με οποιονδήποτε τρόπο με το τάνκερ. Το μεσημέρι της Δευτέρας 2 Σεπτεμβρίου, και ενώ βρισκόταν στα ύδατα μεταξύ Κύπρου και Συρίας, το πετρελαιοφόρο απενεργοποίησε τον αναμεταδότη του. Λίγες μέρες μετά φαίνεται να παρέδωσε το φορτίο του σε κάποιο λιμάνι της Μεσογείου, με πιο πιθανό το Ταρτούς της Συρίας.

Νότια Αφρική

Ρατσιστικές ξενοφοβικές επιθέσεις δέχονται μετανάστες από χώρες της αφρικανικής ηπείρου από μαύρους Νοτιοαφρικανούς, ενώ τις τελευταίες εβδομάδες στο Γιοχάνεσμπουργκ, έχουν λάβει χώρα εμπρησμοί και μαζικές «επιδρομές» με αφαίρεση όλων των εμπορευμάτων από καταστήματα που επίσης ανήκουν σε μετανάστες. Μία τέτοια είδηση μπορεί να μας ξενίζει ή να μας προκαλεί έκπληξη, καθώς -σύμφωνα με τη αφήγηση του δυτικού κόσμου- οι μαύροι ήταν ανέκαθεν τα «θύματα» του ρατσισμού. Βέβαια, η ρητορική των μαύρων Νοτιοαφρικανών, που συνειδητά επιτίθενται στους (μαύρους) μετανάστες, είναι καρμπόν με αυτή που έχουμε ακούσει τόσες και τόσες φορές σε ευρωπαϊκά κράτη: «Οι μετανάστες έρχονται και μας παίρνουν τις δουλειές», «είναι σαν τα ποντίκια, αν τους αφήσουμε να εγκατασταθούν θα φέρουν τις οικογένειές τους και θα μας

φάνε, θα μας πάρουν όλες τις δουλειές», και άλλα τέτοια ευφάνταστα. Με πολύ εμφαντικό τρόπο επιβεβαιώνεται ότι ο ρατσισμός δεν κάνει διακρίσεις, όχι μόνο όσον αφορά τους αποδέκτες, αλλά και τους θύτες. Πάντοτε, ο ρατσισμός είχε σαν στόχο τους αδύναμους και τους φτωχούς, υποδεικνύοντάς τους ως κίνδυνο για τους πλουσιότερους, διαστρεβλώνοντας όμως την πραγματικότητα που είναι απλουστατή: Εννοείται πως ο φτωχός αποτελεί κίνδυνο για τον πλούσιο, γιατί όταν ενώ ο ένας δεν έχει τίποτα και είναι «στην πείνα», ο άλλος έχει του κόσμου τα αγαθά. Ο διαχωρισμός γίνεται στη βάση της ιδιοκτησίας, και όχι της φυλής, του χρώματος του δέρματος, κ.ο.κ. Η ρατσιστική ιδεολογία εξυπηρετήσε τέλεια τους πλούσιους, βάζοντας τους φτωχούς να κοιτάν εχθρικά τον (μαύρο/αλβανό κλπ) διπλανό τους, και όχι τον από πάνω τους. Όπως επίσης τέλειο εργαλείο αποτέλεσε στα χέρια των απανταχού αποικιοκρατών, που «εξήγαγαν» πολιτισμό με το κιλό σε δήθεν «απολίτιστους», ξεζουμίζοντας και λεηλατώντας τις αποικίες. Και είναι στενάχωρο, σε μία χώρα που μέχρι πριν από 30 χρόνια υπήρχε ακόμα απαρτχάιντ, όπου η λευκή αποικιοκρατία άφησε έντονο το στίγμα της, ο μαύρος πληθυσμός να υιοθετεί τέτοιες ρητορικές και πρακτικές.

ενδεικτικό βίντεο: <https://www.youtube.com/watch?v=FbhKrcBNwJo>

Τα «Νύχια» του Τουρκικού Φασιστικού καθεστώτος

Το όρος Ζάγκρος, μήκους 1.500 χιλιομέτρων, του οποίου οι υψηλότερες κορυφές είναι το Zard Kuh (4.548 μ.) και το Mt. Dena (4.359m) ήταν το σπίτι του θρυλικού Κάβα (Kawa), του σιδηρουργού του Εσφαχάν (Isfahan). Η ιστορία του, γεμάτη συμβολισμούς έχει καταγραφεί στο έπος Σαχναμέ (Shahnameh), όπου ο ποιητής Φερντοσί (Ferdowsi) επιχείρησε να αναπαράγει όλους τους λαϊκούς μύθους και τις ιστορίες που συγκροτούσαν την ιστορία του ιρανικού λαού. Στο έπος αυτό λοιπόν, ο Κάβα, μετά την αρπαγή των δύο του γιών από τον Κυβερνήτη τύραννο του ισφαχάν Ζαχάκ ηγείται μιας εξέγερσης η οποία καταλαμβάνει την πόλη, μοιράζει τα πλούτη του παλατιού στο λαό, καταργεί την φορολογία και συγκεντρώνει ενόπλους που βαδίζουν εναντίων του Ζαχάκ που βρισκόταν εκτός της πόλης. Όταν τον νικούν ζητούν από τον Κάβα να κυβερνήσει, αυτός όμως αρνείται λέγοντας πως «δεν εξεγέρθηκα για να κυβερνήσω, αλλά για να απελευθερωθώ από το ζυγό του Ζαχάκ».

Όταν τον Μάρτιο του 2018 οι τζιχαντιστές του Ερντογάν -με την υποστήριξη των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων- εισέβαλαν στη πόλη του Αφρίν, το πρώτο πράγμα που έκαναν ήταν να γκρεμίσουν το άγαλμα του Κάβα. Η μορφή του Κάβα λοιπόν δικαίως έχει την σημασία της για το κουρδικό απελευθερωτικό κίνημα, η καρδιά του οποίου χτυπά στα απελευθερωμένα βουνά του όρους Ζάγκρος. Τα βουνά αυτά, που η προέκτασή τους που αποτελούν και μεγάλο μέρος της συνοριακής γραμμής των χωρών Ιράκ, Ιράν και Τουρκία φιλοξενούν τον πυρήνα του ένοπλου κομματιού του Εργατικού κόμματος του Κουρδιστάν (ΠΚΚ), τους δεκάδες χιλιάδες αντάρτες του HPG και οι αντάρτισσες του YJA STAR. Στα βουνά αυτά, στις ακαδημίες του κινήματος σμιλεύεται ένας νέος ανθρωπολογικός τύπος, όπου το άτομο μέσω της μόρφωσης και της εμπειρίας της συλλογικής ζωής διαμορφώνεται σε μαχητική προσωπικότητα. Ο όρος αυτός λίγο έχει να κάνει με τις πολεμικές τους δεξιότητες, το θάρρος του στη μάχη ή με τα αν ξέρει να χειρίζεται τα όπλα αλλά με το κατά πόσο μπορεί να αναλύσει το σύστημα κυριαρχίας (καπιταλιστική νεωτερικότητα) και τα εργαλεία του, κατά βάση την πατριαρχία (Γ' αυτό το λόγο οι γυναίκες που εντάσσονται στο αντάρτικο έχουν αυστηρά δικές τους, αυτόνομες διοικητικές δομές). Ο νέος αυτός άνθρωπος καλείτε συνεχώς και έμπρακτα να αφήσει πίσω του την κουλτούρα του ατομικισμού και του εγωισμού και να θέσει τον εαυτό του στην υπηρεσία της κοινότητας/κοινωνίας μέσα από την απελευθέρωση της οποίας περνάει και η δικιά του ελευθερία. Από τα βουνά αυτά η φυσική ηγεσία του ΠΚΚ σχεδιάζει και πραγματώνει το σχέδιο για μια ειρηνική, αμεσο-δημοκρατική και προοδευτική μέση ανατολή, το λεγόμενο δημοκρατικό συνομοσπονδισμό. Η ιδέα αυτή της συνύπαρξης των διάφορων λαών και εθνότητων βρίσκει την άμεση εφαρμογή της στα εδάφη της βόρειο-ανατολικής Συρίας, στη λεγόμενη Ροζάβα, ευρέως γνωστή μετά την επική μάχη στο Κομπάνι, όπου ακριβώς αυτοί οι αντάρτες και αντάρτισσες έγραψαν ιστορία. Μια ιστορία που σφράγισε το τέλος του Ισλαμικού κράτους και έδωσε νέα πνοή στο παγκόσμιο ριζοσπαστικό/αντιφασιστικό κίνημα, που για πρώτη φορά μετά από πολλές δεκαετίες έχει την ευκαιρία να συμμετάσχει και να εκπαιδευτεί σε ένα ένοπλο αντιφασιστικό αγώνα.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο λοιπόν που οι ποιο σκοταδιστικές και αντιδραστικές δυνάμεις στη περιοχή επικεντρώνουν την προσοχή τους στην καταστροφή αυτού του

πειράματος κοινωνικής αυτοδιαχείρισης με πρώτη την Τουρκία και της διάφορες συννιτικές τζιχαντιστικές οργανώσεις να απειλούν συνεχώς με εθνοκάθαρση και γενοκτονία. Η απειλή μιας κατοχικής εισβολής από μεριάς της Τουρκίας είναι ένας μόνιμος κίνδυνος. Πρόσφατα οι διεθνιστική καμπάνια #riseup4rojawa* οργάνωσε κάποιες πρώτες δράσεις σε ολόκληρο τον κόσμο (και στην Ελλάδα) για να αναδείξει την απειλή αυτή και να κάνει ορατή την αλληλεγγύη. Αυτό που δεν είναι και τόσο γνωστό, αλλά είναι άρρηκτα συνδεδεμένο είναι πως από την περασμένη άνοιξη εξελίσσεται μια γιγαντιαία επιχείρηση του Τουρκικού στρατού με το όνομα «Νύχια» (operation Claw) στα εδάφη του Ιρακινού Κουρδιστάν στα οποία οι τουρκικές

Η επιχείρηση αυτή είναι η πιο σφοδρή των τελευταίων 15 ετών και φυσικά δεν θα μπορούσε να γίνει δίχως την έγκριση των ΗΠΑ που έχουν τον έλεγχο της περιοχής από τον 1ο πόλεμο του κόλπου.

ένοπλες δυνάμεις έχουν εγκαθιδρύσει μια σειρά από στρατιωτικές βάσεις με την έγκριση του κόμματος (KDP) του Κούρδου συνεργάτη τους Μπαρζανί. Μέσο Drones, μαχητικών αεροσκαφών, ελικοπτέρων και αερομεταφερόμενων ταξιαρχιών χιλιάδες στρατιώτες των ειδικών δυνάμεων προσπαθούν να εισβάλουν στα απομακρυσμένα φαράγγια και τις απρόσιτες βουνοκορφές όπου οι αντάρτες έχουν τις βάσεις τους. Ταυτόχρονα οι μισθοφόροι του KDP προσπαθούν να τους αποκόψουν από τον ανεφοδιασμό τους από την γύρο περιοχή. Η επιχείρηση αυτή είναι η πιο σφοδρή των τελευταίων 15 ετών και φυσικά δεν θα μπορούσε να γίνει δίχως την έγκριση των ΗΠΑ που έχουν τον έλεγχο της περιοχής από τον 1ο πόλεμο του κόλπου.

Παρά το γεγονός πως ο Τουρκικός στρατός είναι ο 2ος μεγαλύτερος στρατός του NATO και διαθέτει τα ποιο σύγχρονα πολεμικά μέσα του είναι αδύνατο να νικήσει το αντάρτικο, και αυτό σε μια διαμάχη που κρατάει πάνω από 40 χρόνια. Φυσικά οι απώλειες και από τις δυο μεριές δεν ανακοινώνονται επισήμως και είναι δύσκολο το να έχουμε μια ακριβή εικόνα. Συντροφικές πυγές αναφέρουν πως παρά τις πολλές δυσκολίες ο τουρκικός στρατός δεν έχει καταφέρει να πετύχει θεαματικά αποτελέσματα και πως με

την έλευση του χειμώνα τα πράγματα ούτως ή άλλως θα ηρεμίσουν λόγω καιρικών συνθηκών.

Τους τελευταίους μήνες ανακοινώθηκε ο θάνατος δύο διεθνιστών μαχητών, του Michael Panser, Bager Nûjiyan στις 14 Δεκεμβρίου του 2018 και της Σάρα Ντόρσιν (Sarah Handelman) στις 7 Απριλίου 2019. Και οι δύο έπεσαν από αεροπορικές επιθέσεις στα βουνά του Ζάγκρος, αποδίδοντας φόρο αίματος στην μεγαλύτερη χειραφετική προσπάθεια της εποχής μας. Ως διεθνήστ@ς συνεχίζουν την παράδοση χιλιάδων ανθρώπων που έχουν προσφέρει το ύστατο αγαθό που διαθέτουν -την ζωή τους- στον αγώνα για το χτίσιμο μιας κοινωνίας αμεσοδημοκρατικής, οικολογικής, όπου η γυναίκα θα έχει απελευθερωθεί μονάχη της από τα δεσμά της πατριαρχίας. Είναι καθήκον όλων εμάς να μην λησμονηθούν, να μην πάει χαμένη η θυσία τους.

Şehid namirin – Αθάνατοι !

Carpe diem

*** Δείτε: riseup4rojawa.org**

Μια μεγάλη επιχείρηση συνεχίζει ακάθεκτα από την 28η Μάιου, με τη συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων στρατιωτών. Η επιχείρηση «Νύχια» («Claws») στρέφεται εναντίον των απελευθερωμένων από το αντάρτικο εδαφών. Καθημερινά μαίνονται μάχες μεταξύ ανταρτών/ισών και του κατοχικού τουρκικού στρατού και οι θέσεις των ανταρτών/ισών βομβαρδίζονται από πυροβολικό και αεροπορία. Η πίεση που ασκείται στις περιοχές του Σένγκαλ και του Μαχμούρ όλο και αυξάνεται. Ο καταυλισμός προσφύγων του Μαχμούρ έχει αποκλειστεί από όλες της μεριές μετά την εκτέλεση του υπευθύνου για τις Τουρκικές υπηρεσίες στο Ερμπίλ. Επίσης οι Πεσμεργκά του KDP (σ.τ.μ. κομματικός στρατός του κυβερνώντος κόμματος του Μπαρζανί) συνεργάζονται με τις δυνάμεις κατοχής μεταφέροντας όλο και περισσότερες δυνάμεις σε περιοχές του αντάρτικου διασφαλίζοντας τα μετόπισθεν του τουρκικού στρατού.

Θα πρέπει να είναι ξεκάθαρο πως τίποτα από όσα συμβαίνουν στο Κουρδιστάν και σε ολόκληρη την περιοχή δεν είναι άσχετο με αυτό που συμβαίνει στη Ροζάβα. Η κατάσταση πάντα πρέπει να γίνεται αντιληπτή διασυννοριακά. Έχουμε δώσει έμφαση ξανά και ξανά στο γεγονός πως οι επιθέσεις στο Νότιο Κουρδιστάν αποσκοπούν στην περικύκλωση της επανάστασης της Ροζάβα. Μετά τις επιχειρήσεις κατοχής «Ασπίδα του Ευφράτη» και «Κλάδος Ελαίας» από τα δυτικά, ο Τουρκικός φασισμός προσπαθεί να θέσει υπό τον έλεγχο του περιοχές στα ανατολικά ώστε να σφίξει και άλλο τον κλοιό. Μπορεί οι επιχειρήσεις ανατολικά του Ευφράτη να μην έχουν ξεκινήσει, αλλά λίγο πιο δυτικά, στο Αφρίν, ο πόλεμος μαίνεται. Στις απελευθερωμένες περιοχές καθημερινά γίνονται χτυπήματα με βόμβες που σκορπίζουν τον θάνατο ανάμεσα σε αμάχους. Σχετικά με την κατάσταση στο βόρειο Κουρδιστάν δεν πρέπει να ειπωθούν και πολλά, η αιματηρή επιχείρηση εξόντωσης του κουρδικού πληθυσμού και του απελευθερωτικού κινήματος από την κυβέρνηση του ΑΚΡ-ΜΗΡ συνεχίζεται για τέταρτη συνεχή χρονιά.

Ο ουσιαστικός στόχος του Τουρκικού καθεστώτος είναι η επαναφορά των συνόρων της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, από το Χαλέπι της Συρίας μέχρι το Κιρκούκ στο βόρειο Ιράκ. Πια να μπορέσει να πραγματοποιήσει αυτά τα νεο-οθωμανικά σχέδια θα πρέπει να θέσει υπό έλεγχο τη βόρειο Συρία και το βόρειο Ιράκ και να αλλάξει δημογραφικά ολόκληρη την περιοχή. Αυτό προϋποθέτει τον αφανισμό του Κουρδικού απελευθερωτικού κινήματος. Υπάρχουν πολλοί λόγοι να αναλάβουμε δράση τώρα και να ματαιώσουμε αυτά τα σχέδια πριν εφαρμοστούν. Όσο θα υπάρχει αυτό το καθεστώς, η επανάσταση στη Ροζάβα θα κινδυνεύει.

Willem Van Spronsen: ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Στις 13 Ιουλίου, ο 69χρονός αναρχικός Willem Van Spronsen δολοφονήθηκε κατά την διάρκεια επίθεσης που πραγματοποίησε ο ίδιος εναντίον της φρουράς και των εγκαταστάσεων ενός ιδιωτικού κέντρου κράτησης μεταναστών, στην περιοχή Tacoma των ΗΠΑ. Ένα χρόνο ακριβώς πριν στο συγκεκριμένο κέντρο κράτησης λάμβανε χώρα μια απεργία πείνας, και έτσι για επετειακούς λόγους επέλεξε να δράσει εκείνη τη μέρα. Για τους λόγους που πραγματοποίησε αυτή τη δράση μάς μιλάει ο ίδιος μέσω του τελευταίου κειμένου που άφησε, και στο οποίο φαίνεται να γνώριζε τι επρόκειτο να συμβεί.

Εδώ μια αναλυτική περιγραφή των καταστάσεων από μεταφρασμένο κείμενο του crimethink (<https://athens.indymedia.org/post/1599153/>).

Επίσης μπορείτε να βρείτε στο facebook τη σελίδα της τοπικής συλλογικότητας που μάχεται εναντίον των ιδιωτικών κέντρων κράτησης μεταναστών (<https://www.facebook.com/LaResistenciaNW/?fref=tag>)

Ακολουθεί το μανιφέστο του Willem Van Spronsen:

Υπάρχει λάθος και υπάρχει σωστό.

Είναι καιρός να αναλάβουμε δράση ενάντια στις δυνάμεις του κακού.

Ο κακός λέει ότι κάποιες ζωές αξίζουν λιγότερο από άλλες.

Ο κακός λέει ότι ο σκοπός μας εδώ είναι η ροή του εμπορεύματος.

Ο κακός λέει ότι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι απαραίτητα για τους λαούς που θεωρούνται κατώτεροι.

Η υπηρέτρια του κακού λέει ότι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης θα πρέπει να είναι πιο ανθρώπινα.

Προσοχή στον κεντρώο.

Έχω τη σπασμένη καρδιά ενός πατέρα.

Έχω ένα διαλυμένο κορμί.

Και έχω ακλόνητη απέχθεια για την αδικία.

Αυτό με φέρνει εδώ.

Αυτή είναι η ευκαιρία μου να προσπαθήσω να κάνω τη διαφορά,

θα ήμουν αχάριστος αν περίμενα μια πιο προφανή πρόσκληση.

Ακολουθάω τρεις δάσκαλους:

Don Pritts, ο πνευματικός μου οδηγός. «Η αγάπη χωρίς δράση είναι απλά μια λέξη».

John Brown, ο ηθικός μου οδηγός. «Αυτό που χρειάζεται είναι δράση!»

Emma Goldman, πολιτικός μου οδηγός. «Αν δεν μπορώ να χορέψω, δεν θέλω να είμαι στην επανάσταση σου».

Είμαι ένα κεφάλι στο ονειροπόλο σύννεφο, πιστεύω στην αγάπη και τη λύτρωση. Πιστεύω ότι θα κερδίσουμε.

Είμαι χαρούμενα επαναστατική. (Όλοι θα έπρεπε να διαβάσαμε Emma Goldman στο σχολείο, αντί για τις εθνικιστικές ανοησίες που μας ταΐζουν, αλλά ξεφεύγω.) (Θα έπρεπε όλοι να κοιτάμε τις φωτογραφίες των ηρώων του YPG, πρέπει να παρασυρθούμε και να πιστέψουμε ότι τα όνειρά μας είναι δυνατά, αλλά ξεφεύγω πάλι. Σταματήστε με.)

Τον καιρό που φασιστές χούλιγκαν κυνηγούν τους αδύναμους στους δρόμους μας, στο όνομα του κράτους ή υποστηριζόμενοι και υπερασπιζόμενοι από το κράτος,

Τον καιρό των πολύ κερδοφόρων στρατοπέδων κράτησης / συγκέντρωσης και της μάχης πάνω στη σημειολογία,

Τον καιρό της απελπισίας, της άδειας αναζήτησης και της

άδειας λαχτάρας,

Ζούμε έναν αναδυόμενο ορατό φασισμό. (Λέω ορατό, διότι για όποιον κόβει το μάτι του φαίνεται ότι (ΣτΜ: ο φασισμός) επιβιώνει και ευδοκιμεί κάτω από την προστασία του κράτους εδώ και δεκαετίες (Βλέπε Howard Zinn, Ιστορία των Ηνωμένων Πολιτειών). Τώρα ακολουθεί ανοιχτά την ατζέντα του κράτους σε αгаστή συνεργασία με την κυβέρνηση. Με όλες τις κυβερνήσεις στον κόσμο.

Ο φασισμός εξυπηρετεί τις ανάγκες του κράτους, εξυπηρετεί τις ανάγκες των επιχειρήσεων, και με δικά σας έξοδα. Ποιος ωφελείται; Jeff Bezos, Warren Buffet, Elon Musk, Tim Cook, Bill Gates, Betsy de Vos, George Soros, Donald Trump, χρειάζεται να συνεχίσω; Επιτρέψτε μου να το ξαναπώ: Οι πλούσιοι (που δεν πιστεύουν ότι είστε και όλοι/ες τόσο καλοί) πραγματικά γουστάρουν την κυβέρνηση (κάθε κυβέρνηση παντού, συμπεριλαμβανομένων και των «κομμουνιστικών» κυβερνήσεων), επειδή (ΣτΜ: οι κυβερνήσεις) φτιάχνουν τους νόμους ώστε οι πλούσιοι να γίνονται πλουσιότεροι.

Απλά.

Μην το σκέφτεστε παραπάνω.

(Εσείς πατριώτες στο πίσω μέρος, προσέχετε;)

Όταν ήμουν αγόρι στη μεταπολεμική Ολλανδία, αργότερα στη Γαλλία, το κεφάλι μου γέμισε με ιστορίες για την άνοδο του φασισμού στη δεκαετία του '30. Υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι δεν θα είμαι ένας από εκείνους που στέκονται αμέτοχοι, δίπλα σε ανθρώπους την ώρα που τους ξεσπιτώνουν και τους φυλακίζουν επειδή για κάποιον λόγο λογίζονται ως κατώτεροι. Δεν χρειάζεται να τους κάψετε τους καριόληδες, αλλά θα μείνετε δίπλα τους χωρίς να κάνετε τίποτα;

Αυτή είναι η δοκιμασία της θεμελιώδους πίστης μας στην πραγματική ελευθερία και της ευθύνης μας ο ένας απέναντι στον άλλο.

Αυτή είναι επίσης ένα κάλεσμα προς τους πατριώτες, για να αντισταθούν σε αυτήν την τραγωδία ενάντια σε όλα όσα θεωρείτε ιερά. Σας ξέρω. Ξέρω ότι στις καρδιές σας βλέπετε τη ντροπή σε αυτά τα στρατόπεδα. Ήρθε η ώρα και για σας να αντισταθείτε στα χρήματα που τραβούν τα σχοινιά της κάθε γαμημένης μαριονέτας που προσποιείται ότι μας αντιπροσωπεύει.

Είμαι ένας άνθρωπος που σας αγαπά όλους και αυτή τη

γη που γυρίζει τόσο πολύ, που θα εκπληρώσω την παιδική μου υπόσχεση στον εαυτό μου να είμαι ευγενής.

Εδώ είναι, σε αυτά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης για τα κέρδη εταιριών.

Εδώ είναι, στο Brown και στους ανυπόταχτους φίλους που φοβούνται να δείξουν τα πρόσωπά τους στην αστυνομία / τη migra / τα Proud Boys / το αφεντικό / beekies...

Εδώ είναι, ένας πλανήτης σχεδόν εξαντλημένος από την απληστία της αγοράς.

Είμαι άσπρος και μαύρος στοχαστής.

Τα στρατόπεδα κράτησης είναι ένα βδέλυγμα.

Δεν μένω άπραγος.

Δεν θα έπρεπε να πω τίποτα παραπάνω.

Άφησα στην άκρη τη σπασμένη μου καρδιά, και θεραπεύομαι με τον μόνο τρόπο που ξέρω - με το να είμαι χρήσιμος. Αποστασιοποιούμαι αποτελεσματικά από τον πόνο μου...

Και χαίρομαι για αυτό το έργο.

(Για όσους επιβαρυνθούν με τα συντρίμια των πράξεών μου, ελπίζω να αξιοποιήσετε όσο το δυνατόν καλύτερα αυτό το βάρος.)

Στους συντρόφους μου:

Λυπάμαι που θα χάσω την υπόλοιπη επανάσταση.

Σας ευχαριστώ για την τιμή να με πάρετε στις πλάτες σας.

Το ότι μου δώσατε χώρο για να είμαι χρήσιμος, να νιώθω ότι εκπληρώνω τα ιδανικά μου, υπήρξε το πνευματικό αποκορύφωμα της ζωής μου.

Το ότι έκανα ό,τι μπορούσα για να υπερασπιστώ τους πολύτιμους και θαυμάσιους ανθρώπους μου είναι μια εμπειρία πολύ πλούσια για να περιγραφεί.

Τα τρανς συντρόφια μου με μεταμόρφωσαν, εδραιώνοντας την πεποίθησή μου ότι θα οδηγηθούμε σε ένα ονειρεμένο μέλλον από εκείνους που περιθωριοποιούνται περισσότερο. Το έχω ονειρευτεί τόσο ξεκάθαρα που δεν μετανιώνω καθόλου που δεν θα δω πως θα είναι. Σας ευχαριστώ που με φέρατε τόσο μακριά.

Είμαι αντιφασίστας. Στέκομαι δίπλα στους συντρόφους σε όλο τον κόσμο που ενεργούν από την αγάπη της ζωής σε κάθε μετάθεση. Σύντροφοι που καταλαβαίνουν ότι πραγματική ελευθερία σημαίνει ελευθερία για όλους και μια ζωή που αξίζει να την ζεις.

Συνεχίστε με πίστη!

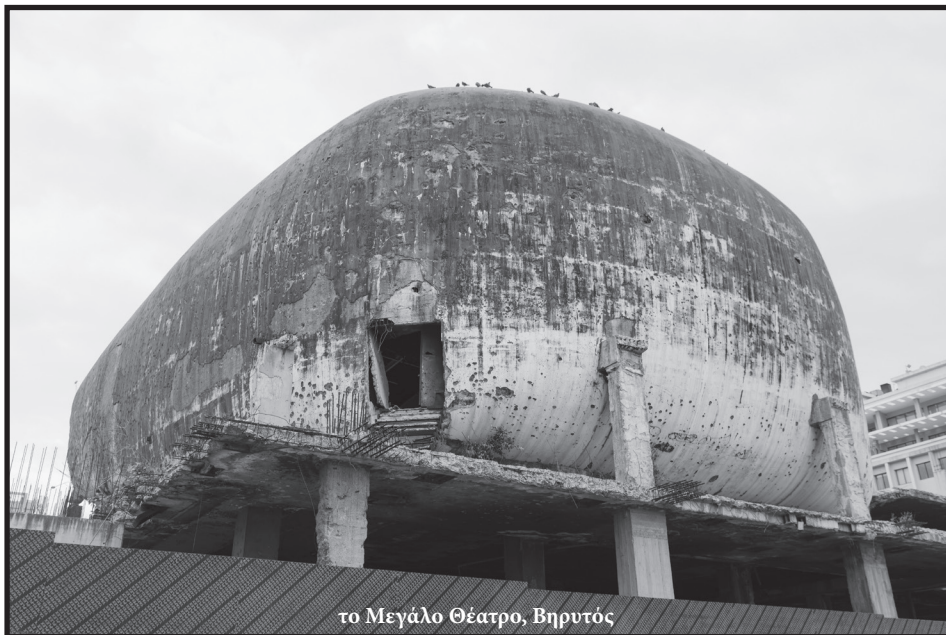
Δύναμη στους ανθρώπους!

Bella ciao.

Μην αφήσετε τους πράκτορες της ηλιθίας κυβέρνησής σας να ξοδέψουν χρήματα «ερευνώντας» γι' αυτό (το συμβάν της εμπρηστικής επίθεσης και της δολοφονίας). Ριζοσπαστικοποιήθηκα στο μάθημα πολιτεύματος στα 13 μου, όταν διδασκόμασταν για το σώμα εκλεκτόρων. Σε εκείνο το σημείο αποφάσισα ότι το κατεστημένο είναι ένα χαρτινο οικοδόμημα. Μελετώντας περεταίρω επιβεβαιώθηκα. Συνιστώ να μελετάτε!

Δεν συνδέομαι με καμία οργάνωση, έχω αποχωρήσει από οποιαδήποτε οργάνωση διαφωνεί με τις επιλογές τακτικής μου.

Το ημιαυτόματο όπλο που χρησιμοποίησα ήταν ένα φτηνό, «σπιτικό», μη καταγεγραμμένο «φάντασμα» AR-15, με έξι γεμιστήρες. Συνιστώ στους συντρόφους και τους επερχόμενους συντρόφους να οπλιστούν. Τώρα είμαστε υπεύθυνοι να υπερασπιστούμε τον λαό από το αρπακτικό κράτος. Αγνοήστε τον νόμο οπλίζοντας τους εαυτούς σας, αν έχετε την πολυτέλεια, εγώ το έκανα...

το Μεγάλο Θέατρο, Βηρυτός

■ Σημειώσεις σχετικά με την εξέγερση στον Λίβανο

Το παρόν κείμενο αποτελείται από μεταφρασμένα και προσαρμοσμένα κομμάτια ενός χρονολογίου, από τις 18 έως τις 20/10, που δημοσιεύτηκε στο www.jadaliyya.com -ένα site με αρκετά κριτική ματιά απέναντι στις πολλές και διαφοροποιήσιμες μεταξύ τους εξουσίες του Λιβάνου- μαζί με κάποιες απαραίτητες, δικές μας σημειώσεις σχετικά με την πάγια κοινωνική κατάσταση εκεί. Υπάρχουν επίσης και κάποιες αυτούσιες παράγραφοι από καθεστωτικά μέσα. Αν και τα γεγονότα τρέχουν, θεωρούμε πως μέσα από την περιγραφή τους μπορούν να αντληθούν σημαντικές πληροφορίες σχετικά με την όξυνση των κοινωνικών συγκρούσεων σε αυτή την περιοχή του πλανήτη.

★

Δεν υπάρχει καμία κοινότητα στον Λίβανο που να μην έχει ξεγεγερθεί κατά των λεγόμενων σεκταριστών εκπροσώπων της. Στην Τρίπολη, τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη του Λιβάνου, οι άνθρωποι συγκεντρώθηκαν για να διαμαρτυρηθούν στο σπίτι του πρώην πρωθυπουργού, Ναζίμ Μίκακα, ο οποίος έχει χαρακτηριστεί ως ο πλουσιότερος άνθρωπος στον Λίβανο. Στο Γκαζιέχ του νότιου Λιβάνου, νεολαίοι διαδηλωτές κατέστρεψαν σύμβολα σχετιζόμενα με τον Πρόεδρο του Κοινοβουλίου και επικεφαλής του κόμματος Αμάλ, Ναμπίχ Μπερί. Σε ένα σχολείο που φέρει το όνομα του Μπερί, οι άνθρωποι κατέστρεψαν ένα πανό με το πρόσωπό του και έναν μεταλλικό σκελετό με σημαίες του κόμματος Αμάλ. Αυτή η απόλυτη απόρριψη του Μπερί, και κατ'επέκταση του πώς αυτός συμβολίζει τη διαφθορά στον Λίβανο, σε ένα από τα λεγόμενα οχυρά του, είναι άνευ προηγουμένου. Στην Τρίπολη, τα πανό που φέρουν το πρόσωπο του σημερινού πρωθυπουργού, Σαάντ Αλ Χαρίρι, έχουν εξαφανιστεί και καίγονται. Αλλού, οι φωτογραφίες του Προέδρου Μισέλ Αούν κινηματογραφήθηκαν επίσης να καίγονται. Επίσης, στη Σούρ, το ξενοδοχείο Resthouse σπάστηκε και κά-

ηκε. Ανήκει στην Ράντα Μπέρι, σύζυγο του Προέδρου του Κοινοβουλίου, η οποία έχει επικριθεί δημοσίως κατά τις τελευταίες ημέρες γιατί «δεν επιτρέπει στους ανθρώπους ούτε να πάνε στο μπάνιο χωρίς να αντλήσει κέρδος από αυτό». Αυτή η επίθεση στο συγκεκριμένο ξενοδοχείο πρέπει να γίνει κατανοητή σαν κομμάτι μιας κοινωνικής σύγκρουσης για την πολιτική διαφθορά, την αποκατάσταση των οικονομικών ανισοτήτων και την ιδιωτικοποίηση και αξιοποίηση των δημόσιων εκτάσεων από τους αρχηγούς των σεκτών και τις οικογένειές τους, συμπεριλαμβανομένων των παράκτιων γαιών. Ο Λίβανος έχει έναν από τους πλέον ακραίους δείκτες ανισότητας όσον αφορά τον πλούτο στον κόσμο, και μερικές από τις υψηλότερες συγκεντρώσεις δισεκατομμυριούχων στον κόσμο αναλογικά με τον πληθυσμό.

★

Η κατανομή της εξουσίας στον Λίβανο είναι μια ιδιαίτερα περίπλοκη περίπτωση. Οι τέσσερις μεγάλες θρησκευτικές σέκτες (μαρωνίτες χριστιανοί, σίιτες και σουνίτες μουσουλμάνοι, δρούζοι) εκπροσωπούνται από διάφορα πολιτικά κόμματα και συνενώνονται διαμορφώνουν διάφορα επίπεδα ιεραρχήσεων και εξουσίας από τα οποία επωφελούνται προφανώς συγκεκριμένες διαμορφωμένες επικρατούσες τάξεις στο εσωτερικό των σεκτών. Ταυτόχρονα και το πολιτικό σύστημα είναι διαμορφωμένο με παρόμοιο τρόπο, έτσι ο πρόεδρος είναι μαρωνίτης χριστιανός, ο πρωθυπουργός σουνίτης μουσουλμάνος και ο πρόεδρος του κοινοβουλίου σίιτης μουσουλμάνος. Επίσης στο υπουργικό συμβούλιο υπάρχει πάντα ένας ελληνορθόδοξος και ένας δρούζος - επίσης ο πρόεδρος, ο οποίος εκλέγεται για εξαετή θητεία, διατηρεί το δικαίωμα να επιλέξει τον πρωθυπουργό, συνθήκη που καθιστά τους μαρωνίτες χριστιανούς πολιτικά και κοινωνικά κυρίαρχους. Πέραν αυτών των ιεραρχήσεων υπάρχουν επιπροσθέτως και οι διαφορές

φυλές που επιβιώνουν σαν αιωνόβιοι δεσμοί μεταξύ πολυπληθών πληθυσμών και ορθώνουν τις δικές τους αυστηρές ιεραρχίες.

★

Εχθές (σημ.18/10) διαδηλωτές είδαν επίσης πράκτορες της mukhabarat που προσπαθούσαν ανεπιτυχώς να μπλεχτούν με τα πλήθη στη Βηρυτό.

★

Σύμφωνα με το Reuters, τις τελευταίες μέρες οι διαδηλωτές ξεπερνούν τα 1,2 εκατομμύρια σε όλο τον Λίβανο. Για τη σύγκριση, περίπου 6.8 εκατομμύρια άνθρωποι ζουν στο Λίβανο, περίπου το 75% των οποίων είναι πολίτες.

★

Στον Λίβανο έχουν καταφύγει περισσότεροι από 1,5 εκατομμύριο σύροι πρόσφυγες. Διαμένουν σε καταυλισμούς, υπό ιδιαίτερα δύσκολες συνθήκες, και λόγω της πολύ κοντινής απόστασης με τη Συρία βρίσκονται σχεδόν μόνιμα υπό προσωρινό καθεστώς - είναι αυτοί που υποτίθεται θα επιστρέψουν πρώτοι, όταν και εάν ομαλοποιηθεί η κατάσταση στη Συρία. Πρόκειται για το 25% της παραπάνω παραγράφου που δεν αποτελούν πολίτες του Λιβάνου.

★

Τραγικό τέλος είχαν δύο σύροι εργαζόμενοι, που χθες, πέμπτη (17/10), παγιδεύτηκαν σε κατάσταση στο οποίο έβαλαν φωτιά διαδηλωτές σύμφωνα με το AP. Το λιβανέζικο πρακτορείο (NNA) μετέδωσε πως δύο ξένοι πέθαναν από ασφυξία λόγω φωτιάς που επεκτάθηκε στο κτίριο όπου βρίσκονταν.

★

Mukhabarat στα αραβικά σημαίνει μυστική αστυνομία. Υπάρχει τεράστια ιστορία μίσους ανάμεσα στους πληθυσμούς των παραδοσιακά ολοκληρωτικών αραβικών καθεστώτων και αυτών των παραστρατιωτικών σωμάτων.

★

Τα συνθήματα και οι απαιτήσεις των διαδηλωτών εξακολουθούν να επικεντρώνονται στην άμεση παραίτηση ολόκληρης της πολιτικής τάξης και της κυβέρνησης, καθώς και στη λογοδοσία της για τη διαφθορά. Τα πλήθη μεγαλώνουν και μετεξελίσσονται όσον αφορά τη σύστασή τους, περισσότερο κάθε μέρα. Εκτός από το γεγονός ότι προέρχονται από ολόκληρο τον Λίβανο, τα πλήθη είναι διαφορετικά από την άποψη της γενιάς, της εκπροσώπησης των φύλων, της ταξικής θέσης και της θρησκευτικής -και μη- ταυτότητας. Υπάρχουν επίσης μεγάλες διαφοροποιήσεις όσον αφορά τις πολιτικές δεσμεύσεις τους, όπως φαίνεται από τα τραγούδια και τα συνθήματα στις διαμαρτυρίες. Αυτό που τους ενώνει είναι η άρνησή τους να επιτρέψουν στα πολιτικά

κόμματα και την πολιτική να αφομοιώσουν τις διαμαρτυρίες ή να λειάνουν τα κύρια αιτήματά τους. Στη Βηρυτό, μια ομάδα διαδηλωτών οδήγησε τα πλήθη, τραγουδώντας κατά του ρατσισμού εναντίον των προσφύγων και των μεταναστών εργαζομένων, και κατά της χρήσης και εξομάλυνσης του σεξιστικού λεξιλογίου μέσα στο αυξανόμενο και όλο και πιο οργανωμένο πολιτικό κίνημα.

★

Περίπου τα μεσάνυχτα της 19/10 ο ηγέτης των λιβανέζικων στρατιωτικών δυνάμεων, Σαμίρ Τζάγεα, ανακοίνωσε την παραίτηση τεσσάρων υπουργών του Λιβάνου από την κυβέρνηση.

★

Σύμφωνα με καθεστωτικά μέσα, ο υπουργός Οικονομικών του Λιβάνου ανακοίνωσε το βράδυ του Σαββάτου (19/10), μετά τη συνάντηση που είχε με τον πρωθυπουργό της χώρας, ότι συμφώνησαν στην κατάρτιση ενός προϋπολογισμού που δεν θα περιλαμβάνει επιπρόσθετους φόρους ή τέλη, σε μια προσπάθεια να σταματήσουν οι διαδηλώσεις διαμαρτυρίας στη χώρα. Εξάλλου, ο πρόεδρος του Λιβάνου, Μισέλ Αούν, με ανάρτησή του στο Twitter, διαβεβαίωσε ότι θα βρεθεί μια «καθησυχαστική λύση» στην οικονομική κρίση.

★

Τον περασμένο Ιανουάριο τα πράγματα στον Λίβανο ήταν αρκετά διαφορετικά. Μετά από σχεδόν εννέα μήνες έντονων πολιτικών αντιπαραθέσεων μεταξύ αντίπαλων κομμάτων, ο πρωθυπουργός του Λιβάνου, Σαάντ αλ Χαρίρι, σχημάτισε εν τέλει κυβέρνηση εθνικής ενότητας. Στο νέο κυβερνητικό σχήμα μετέχουν τρεις υπουργοί που προέρχονται από τη Χεζμπολάχ, ενώ για πρώτη φορά στα χρονικά μια γυναίκα θα αναλάβει το υπουργείο Εσωτερικών. Ο Χαρίρι έκανε την ανακοίνωση σχηματισμού κυβέρνησης μετά τη συνάντηση που είχε με τον πρόεδρο του Λιβάνου, Μισέλ Αούν, και τον πρόεδρο του κοινοβουλίου, Ναμπίχ Μπέρι. Στην ομιλία του ο Χαρίρι τόνισε ότι η εποχή που η χώρα αντιμετώπιζε τις οικονομικές και δημοσιονομικές προκλήσεις με «παυσίπονα» έχει παρέλθει. «Κανείς δεν μπορεί να θάβει το κεφάλι του στην άμμο πλέον. Τα θέματα είναι ξεκάθαρα. Όλα τα προβλήματα είναι γνωστά, και τα αίτια της διαφθοράς, της σπατάλης και της διοικητικής ανεπάρκειας είναι επίσης γνωστά. Οι Λιβανέζοι ανησυχούν για την οικονομική κατάσταση», τόνισε, προσθέτοντας ότι η κυβέρνηση πρέπει να προχωρήσει στο έργο της χωρίς καθυστερήσεις.

★

Ο ηγέτης της Χεζμπολάχ, Χασάν Νασράλα, εξέδωσε σήμερα (19/10) τηλεοπτική ομιλία, στην οποία δήλωσε ότι εξέφρασε τη συμπάθειά του στους διαδηλωτές, αλλά τους ζήτησε υπομονή προκειμένου να επιτραπεί

στην σημερινή κυβέρνηση να προσπαθήσει να λύσει την οικονομική κρίση της χώρας. Με αυτόν τον τρόπο επανέλαβε τη στήριξη του τόσο στο πρόσωπο του υπουργού, όσο και του πρωθυπουργού - του οποίου η περίοδος χάριτος, 72 ωρών, την οποία και ανακοίνωσε και θέσπισε από μόνος του, συνεχίζει να μετράει αντίστροφα.

*

«Κλέφτες» φώναζαν οι διαδηλωτές και ονομάτισαν σχεδόν όλους τους ανώτερους κυβερνητικούς αξιωματούχους, εκτοξεύοντας, ακόμη, βρισιές και ζητώντας τις παραιτήσεις τους. Οι διαδηλωτές συμπεριέλαβαν και τον Νασράλα σε αυτή την οργισμένη κριτική, γεγονός πρωτοφανές για την πολύ δυνατή Χεζμπολάχ, η οποία, με τη στήριξη του Ιράν, κυριαρχεί στην κυβέρνηση.

*

Στις 3:30 π.μ. ξημέρωμα της 19ης Οκτωβρίου, τεράστια πλήθη με αναπτήρες τραγουδούσαν «οι άνθρωποι θέλουν την πτώση του καθεστώτος» μπροστά από το Serail στη Βηρυτό. Αυτή η πράξη ήταν μια απάντηση ενάντια στο όργιο βίας που εξαπέλυσαν οι δυνάμεις ασφαλείας ενάντια στους ειρηνικούς διαδηλωτές. Ωστόσο, στη Σουρ έλαβε χώρα η πιο βίαιη καταστολή των διαμαρτυριών, υπεύθυνοι για την οποία ήταν οι κακοποιοί/πολιτοφύλακες

της Αμάλ. Τα βίντεο έδειξαν ότι αρκετοί από αυτούς (σημ. τους πολιτοφύλακες) χρησιμοποίησαν τα κοντάρια των λιβανέζικων σημαιών για να χτυπήσουν τους διαδηλωτές, σε μια πράξη της οποίας ο βαθύς συμβολισμός δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητος, και πρέπει να χρησιμεύσει για να ξεπεραστεί σε ένα μεγάλο μέρος του ο εθνικιστικός χαρακτήρας που ενυπάρχει σε πολλές διαμαρτυρίες. Επιπροσθέτως, σύμφωνα με ρεπορτάζ από μέσα κοινωνικής δικτύωσης, είναι πολύ ορατή η απειλή του θανάτου για όσους διαδηλωτές εξακολουθούν να διαδηλώνουν δημόσια στη Σουρ, ωστόσο και αυτές οι αναφορές οδήγησαν στο αντίθετο αποτέλεσμα - οι διαδηλωτές συνέχισαν να συγκεντρώνονται σε ακόμη μεγαλύτερους αριθμούς. Τα πλήθη στην Τρίπολη, τον Ζουκ και τον Τζαλ Ελ Ντιμπ, ως απάντηση στη βία εναντίον των διαδηλωτών, φώναζαν: «Sur, oh Sur, για εσάς είμαστε σε εξέγερση», μια πρωτοφανής δημόσια απεικόνιση της ενότητας μεταξύ πόλεων σε γεωγραφικούς και πολιτικούς πόλους στον Λίβανο - κάτι ιδιαίτερα σημαντικό καθώς οι διαιρέσεις τέτοιου τύπου ήταν πολύ σημαντικές μέχρι σήμερα. Σε όλο τον Λίβανο, οι άνθρωποι δηλώνουν ότι μοιράζονται έναν κοινό αντίπαλο, ολόκληρη την πολιτική τάξη.

*

Η κυβέρνηση, που έχει κηρύξει «κατάστα-

ση οικονομικής έκτακτης ανάγκης», αναζητεί τρόπους να μειώσει το δημοσιονομικό της έλλειμμα. Το δημόσιο χρέος έχει διογκωθεί στα 86 δισεκατομμύρια δολάρια, δηλαδή σε επίπεδο πάνω από το 150% του ΑΕΠ. Η Βηρυτός δεσμεύθηκε τον Απρίλιο του 2018 να εφαρμόσει ένα πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων κατά τη διάρκεια διεθνούς συνόδου δωρητών, σε αντάλλαγμα για τις υποσχέσεις που έλαβε για τη χορήγηση δανείων και δωρεών συνολικού ύψους 11,6 δισεκατομμυρίων δολαρίων. Ο Λίβανος, με την πάλαι ποτέ δυνατή οικονομία και μεγάλη ανάπτυξη, αποτελεί πλέον την χώρα με το τρίτο μεγαλύτερο χρέος στον πλανήτη.

*

Πάνω από τριάντα τοις εκατό των Λιβανέζων πολιτών ζουν στο όριο της φτώχειας ή κάτω από αυτό, και ένα ελάχιστο κομμάτι του πληθυσμού ελέγχει το μεγαλύτερο μέρος της καταναλωτικής δύναμης.

*

Οι κοινωνικές εξεγέρσεις δεν αποτελούν σε καμία περίπτωση σπάνιο φαινόμενο στον Λίβανο. Πολύ πρόσφατα, το καλοκαίρι του '15, η «εξέγερση των σκουπιδιών» ενάντια στην ανικανότητα και την απροθυμία της εξουσίας να λύσει το τεράστιο πρόβλημα της διακομιδής απορριμμάτων σημάδεψε την ιστορία της χώρας.

*

Κεντρικό ρόλο στην ιστορία του Λιβάνου παίζει η διαμάχη Χεμπολάχ - Αμάλ, και κατ' επέκταση Ιράν, Σαουδικής Αραβίας -και ακόμα πιο κατ' επέκταση Ρωσίας, ΗΠΑ- για τον έλεγχο της περιοχής. Πέρα από τον μεγάλο εμφύλιο της δεκαετίας του '80, που μεταξύ άλλων κατέστρεψε ολοκληρωτικά τη Βηρυτό, το Παρίσι της Μεσογείου μέχρι τότε, είναι συνεχή τα γεωπολιτικά επεισόδια που συγκλονίζουν την περιοχή. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός της χώρας, γιος του δολοφονηθέντος πρώην πρωθυπουργού Ραφίκ Χαρίρι, είχε απαχθεί το 2017 από το καθεστώς του Ριάντ, και είχε εξαναγκαστεί σε δημόσια παραίτηση, την οποία και πήρε πίσω κάποιες μέρες αργότερα, μετά από διαπραγματεύσεις μεταξύ των εμπλεκόμενων.

*

Εξαιτίας των διαμαρτυριών επίσης άνοιξαν κτίρια και χώροι, κλειστοί εδώ και δεκαετίες - κυρίως το διάσημο «αυγό» κοντά στην πλατεία των Μαρτύρων, που καταστράφηκε κατά τη διάρκεια του πολέμου, καθώς και το Μεγάλο Θέατρο των Σουκς που έχει κλείσει από το 1975. Και τα δύο κτίρια ανοίχτηκαν από διαδηλωτές που εμφανίστηκαν στην οροφή και έξω από τα παράθυρα φωνάζοντας συνθήματα.

✍ Βαγιάν

Πες τους Γιαγιά, αν δεν αλλάξει η μαγιά, ζυμάρι δεν φουσκώνει, στο δίκιο θα σκαλώνει

Αύγουστος 2019 και στο Μεξικό χιλιάδες γυναίκες ξεσηκώνονται ενάντια στους μπάτσους, τους σεξιστές και την πατριαρχία, μετά από την αποκάλυψη δύο υποθέσεων βιασμών κοριτσιών από ένστολους. Η πρώτη αφορούσε τον βιασμό μίας 17χρονης έξω από ένα πάρτυ, στις 03/08/19 στο Azcapotlco, από 4 μπάτσους, μέσα στο περιπολικό τους! Η δεύτερη υπόθεση ήρθε στην επιφάνεια λίγο μετά την πρώτη, όταν στο κέντρο της ίδιας πόλης, σε ένα μουσείο, βιάστηκε μία 16χρονη από -τι έκπληξη- αστυνομικό. Η δημόσια κατηγορία παραδέχθηκε λίγες μέρες αργότερα ότι κανείς δεν διώχθηκε από αυτούς και έτσι ξέσπασε η οργή. Θέλοντας να εκφράσουν την οργή τους, στον δρόμο κατέβηκαν χιλιάδες γυναίκες σε διάφορες πόλεις, ενώ στην πόλη του Μεξικό οι πορείες ήταν ιδιαίτερα δυναμικές και επιθετικές προς σύμβολα του καπιταλισμού. Κατευθύνθηκαν προς τη Γενική Εισαγγελία, σπάζοντας τις πόρτες τους εκφράζοντας τη δυσαρέσκειά τους. Οι σταθμοί μετρό είχαν την τιμητική τους, καθώς σπάστηκαν πολλά μηχανήματα, διαφημιστικές πινακίδες, τζάμια τρένων κοκ. Ακόμα, βάφτηκαν πολλοί τοίχοι, βανάκια αστυνομίας σπάστηκαν, ενώ έγινε επίθεση σε μνημεία σε κεντρικά σημεία της πόλης και σε αστυνομικό τμήμα όπου κάγκε ο δεύτερος όροφος. Τις αμέσως επόμενες μέρες, υπό τον φόβο της οργής των διαδηλωτριών, 6 μπάτσοι τέθηκαν σε διαθεσιμότητα (και αυτό ήταν όλο). Ο θεσμός της δικαιοσύνης έπαιξε τον ρόλο του, επισφραγίζοντας την κουλτούρα του βιασμού και την υποτίμηση του γυναικείου σώματος. Γιατί η συνταγή είναι γνωστή: λίγο εξουσία, λίγο αντρίλα, μία πρέζα σεξισμός, μπόλικο κράτος και καμπόσο παραμύθι ότι η αστική δικαιοσύνη θα... βάλει μία τάξη.

Πες μου Μαμά, γιατί όταν αλλάζω σινεμά το έργο δεν αλλάζει;

Η παραπάνω συνταγή δεν είναι τυχαία, είναι δοκιμασμένη από το καπιταλιστικό οικοδόμημα, για την ανατροφοδότηση ενός φαύλου κύκλου επιβεβαίωσης της σεξιστικής βίας, των γυναικοκτονιών, της πατριαρχίας.

Απρίλης 2017 και αθρώνονται όλοι οι κατηγορούμενοι ομαδικού βιασμού στην Ξάνθη

και μάλιστα παμπηφεί.

Οκτώβρης 2019 και στην Κροατία χιλιάδες γυναίκες διαδήλωσαν, μετά τη δικαστική απόφαση με την οποία αφέθηκαν ελεύθεροι οι πεντε ύποπτοι βιασμού και ψυχολογικής κακοποίησης μίας 15χρονης, με συνθήματα όπως «Θυμωμένες και Μαχητικές», «Πάλη» κοκ.

Οκτώβρης 2019 και στη Χιλή, κατά τα εξεγερσιακά γεγονότα ενάντια στην αύξηση των εισιτηρίων του μετρό και την κάθοδο του στρατού στον δρόμο, γίνεται λόγος από τους εξεγερμένους για 15 βιασμούς και σεξουαλικές κακοποιήσεις συλληφθέντων (μέσα σε διψήφιο αριθμό χιλιάδων συλληφθέντων)

Σεπτέμβριος 2019 και στην Αθήνα οι δολοφόνοι νοικοκυραίοι της Zackie oh ακόμα σουλατσάρουν στη Γαμβέττα.

Οκτώβρης 2019 και οι μπάτσοι δελτάδες βασανιστές, που έσβηναν τσιγάρα πάνω σε συλληφθέντες αντιφασιστικής περιπολίας, που γύμνωναν τις συντρόφισσες προσβάλλοντάς τες με σεξιστικά σχόλια, που χρησιμοποιούσαν τείζερ και δεν ντράπηκαν, αθώνονται.

Τουλάχιστον, τέλος Σεπτέμβρη, και στο Μεξικό ακόμα τα σπάνε, αμφισβητώντας οτιδήποτε εξουσιάζει, διευρύνοντας τα ερωτήματα που τέθηκαν μετά την κοινοποίηση των παραπάνω.

Τέλος Οκτώβρη και στη Χιλή, στον Λίβανο, στο Εκουαδόρ, η φωτιά καίει ακούραστα και οι αδερφές μας είναι στους δρόμους.

Καλή δύναμη, και στα δικά μας!

✍ Λάμια Λίλιθ

■ Εκουαδόρ: Ποιος μιλάει για ειρήνη;

Η κατάργηση των επιδοτήσεων στα καύσιμα, που συμπεριλαμβάνεται στο διάταγμα 833, στάθηκε η αφορμή για να ξεκινήσουν εκτεταμένες κινητοποιήσεις και συγκρούσεις με την αστυνομία. Το συγκεκριμένο διάταγμα ψηφίστηκε στο πλαίσιο της δανειακής σύμβασης που έχει συναφθεί με το ΔΝΤ, και βασική συνέπειά του ήταν να υπερδιπλασιαστεί η τιμή του πετρελαίου στη χώρα.

Από τις 3 του Οκτώβρη και για περίπου 12 ημέρες πολλές πόλεις παρέλυσαν, με τις συγκοινωνίες να κηρύσσουν απεργία, και τον κόσμο να συρρέει στους δρόμους. Μέσα σε αυτό το διάστημα, η κυβέρνηση επέβαλε στρατιωτικό νόμο σε όλη την επικράτεια, μετέφερε την έδρα της από την πρωτεύουσα, Κίτο, στην πόλη Γουαγιακίλ, ενώ σε ένα περιστατικό 10 αξιωματούχοι της αστυνομίας αιχμαλωτίστηκαν από αυτόχθονες διαδηλωτές. Συνολικά από τις συγκρούσεις έχασαν τη ζωή τους 7 άτομα, τραυματίστηκαν 1.340 και συνελήφθησαν ή προσήχθησαν 1.152 (σύμφωνα με τον Συνηγόρου του Λαού, ανεξάρτητη δημόσια αρχή αρμόδια για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων).

Τελικά, στις 13 του μήνα, η κυβέρνηση πήρε πίσω το διάταγμα, με τους αυτόχθονες να ζητούν φορολόγηση των πλουσίων, ως αντίβαρο στις επιδοτήσεις των καυσίμων.

Το κείμενο που ακολουθεί δημοσιεύτηκε στις 8/10, στο μέσο δηλαδή της κοινωνικής έκρηξης, στο site Indymedia Ecuador, από έναν κάτοικο της χώρας. Η μετάφραση του έχει γίνει από το blog In Medias Res (<https://inmediasres.espinblogs.net>), απ' όπου και αναδημοσιεύεται αυτούσιο.

ΥΓ: Αν έλειπαν από το κείμενο οι τοπικοί χαρακτηρισμοί και οι εθνικές αναφορές για το Εκουαδόρ, θα ήταν εύκολο να θεωρηθεί πως προέρχεται από την ελληνική πραγματικότητα.

Δεν κάνω σχεδόν ποτέ αναρτήσεις σε κοινωνικά δίκτυα, αλλά σήμερα δεν μπορώ να σταματήσω να σκέφτομαι τις ταραγμένες κοινωνικές συνθήκες στις οποίες ζούμε σήμερα [στο Εκουαδόρ] και τον τρόπο που επηρεάζουν τη ζωή μου. Κάποιοι στα κοινωνικά δίκτυα έχουν κάνει εκκλήσεις για ΕΙΡΗΝΗ και ψυχραιμία, ουρλιάζοντας για την παράλυση που έχουν προκαλέσει οι κινητοποιήσεις από τους πιο στερημένους της κοινωνίας: τους αυτόχθονες, τους αγρότες, τις γυναίκες και τους φοιτητές. Με ετικέτες στο τουίτερ όπως #EcuadorPaísDePaz [μετ. Εκουαδόρ χώρα της ειρήνης] θα έπρεπε να φτάσουμε να πιστέψουμε ότι η ΕΙΡΗΝΗ είναι κάτι που ήταν πάντα παρόν στη χώρα μας και ότι «κάποιοι» ήρθαν για να την διαρρήξουν και να την βανδαλίσουν. Παρ' όλα αυτά, μου είναι αδύνατον να φανταστώ αν έχω γνωρίσει πραγματικά ποτέ την ΕΙΡΗΝΗ και αν άλλοι στο ίδιο καράβι με μένα την έχουν επίσης γνωρίσει ποτέ πριν από όλες αυτές τις διαμαρτυρίες. Γνωρίζω πραγματικά την ΕΙΡΗΝΗ; Ποιος γνωρίζει την ΕΙΡΗΝΗ; Τι είναι πραγματικά η ΕΙΡΗΝΗ;

Για πολλά χρόνια τώρα έχω ξοδέψει πολύ χρόνο σκεπτόμενος με μεγάλη θλίψη και αποκαρδίωση αν θα μπορούσα ποτέ να πετύχω τους στόχους μου στη ζωή σε ένα πλαίσιο όπου δεν υπάρχουν ευκαιρίες για νεαρά άτομα και άτομα που αφιερώνουν τον εαυτό τους στις κοινωνικές επιστήμες. Κάθε

μέρα ξυπνώ με άγχος και σκέφτομαι τις δυνατότητες να αναπτύξω τις ζωντανές εμπειρίες μου σε μια κοινωνία που διατρέχεται από ανισότητα, διακρίσεις, διαφθορά και ομοφοβία. Έχω γνωρίσει ποτέ ΕΙΡΗΝΗ; Πριν από τρεις μήνες ένας φίλος μου, ο οποίος μου λείπει πάρα πολύ, αποφάσισε να εγκαταλείψει τη χώρα εξαιτίας των άθλιων εργασιακών συνθηκών εδώ στο Εκουαδόρ και εξαιτίας της ανυπόφορης ομοφοβίας της οικογένειάς του. Αποφοίτησε από μια νοσηλευτική σχολή και έκτοτε (σχεδόν για έναν χρόνο) δεν έχει καταφέρει να βρει μια σταθερή δουλειά ούτε να επανασυμφιλωθεί με τους αγαπημένους του. Τώρα βρίσκεται χωρίς χαρτιά στις Ηνωμένες Πολιτείες, προσπαθώντας να επιβιώσει σε ένα πλαίσιο στο οποίο οι μετανάστες και τα άτομα λατινοαμερικάνικης καταγωγής [Latinxs] διώκονται ποινικά και τα μεταχειρίζονται σαν τέρατα που αποτελούν βάρος προς εκμετάλλευση και βιασμό. Όταν μιλώ μαζί του γελάμε και δίνουμε κουράγιο ο ένας στον άλλον, αλλά συχνά αναρωτιόμαστε να ξαναειδωθούμε. Έχουμε γνωρίσει ποτέ την ΕΙΡΗΝΗ;

Δεν χρειάζεται βέβαια να πω ότι υπάρχουν άλλα σώματα για τα οποία η στέρηση εκφράζεται στις ίδιες τις βασικές ανάγκες και για τα οποία η άσκηση βίας μοιάζει να είναι μια πράξη της καθημερινής ζωής. Σκέφτομαι, για παράδειγμα, τις χιλιάδες περιπτώσεις γυναικοκτονιών για τις οποίες οι δολοφόνοι αθώνονται στα δικαστήρια· τον τεράστιο αριθμό ανθρώπων στα δημόσια νοσοκομεία που δεν πρόκειται ποτέ να θεραπευτούν ακόμα κι αν βρίσκονται σε καταστροφικές συνθήκες· τα χιλιάδες παιδιά που δουλεύουν στους δρόμους και τις πλατείες της πόλης· τις χιλιάδες άνεργους στις πόλεις που ψάχνουν απεγνωσμένα για μια μορφή επιβίωσης για τα ίδια και τις οικογένειές τους. Έχουν γνωρίσει αυτά τα άτομα και οι οικογένειές του ΕΙΡΗΝΗ;

Η ΕΙΡΗΝΗ, αγαπητοί μου φίλοι, έχει γίνει ένα εμπόρευμα προσβάσιμο μόνο μέσα από μια πολύπλοκη συνάρθρωση παραγόντων που συμπεριλαμβάνουν την τάξη, τη φυλή και το φύλο. Η ΕΙΡΗΝΗ στο δικό μας πλαίσιο ως μια (Λατινοαμερικάνικη) χώρα, αποκτιέται μόνο από αυτούς που έχουν ιδιωτική ασφάλιση, μια δουλειά, ένα σπίτι, έναν αξιοπρεπή μισθό, διακοπές κλπ. Πόσα άτομα σ' αυτή τη χώρα έχουν μια αξιοπρεπή δουλειά; Πόσα άτομα πληρώνονται όσο τους αξίζει; Πόσοι φοιτητές έχουν ένα εξασφαλισμένο μέλλον; Πόσα νέα παιδιά θα έχουν ποτέ τη δυνατότητα να σπουδάσουν καν; Πόσοι αυτόχθονες και αγρότες έχουν πρόσβαση στις πιο βασικές υπηρεσίες όπως το νερό, η υγειονομική περίθαλψη, η στέγαση και όλα τα υπόλοιπα; Πόσες γυναίκες και LGBTQI άτομα έχουν ασφαλές σπίτι, χωρίς βία και διακρίσεις; Οι Nebot, Guillermo Lasso και ολόκληρη η ορδή σκατοτραπεζιτών και επιχειρηματιών που υποστηρίζουν τις καμπάνιες για «ΕΙΡΗΝΗ» στο Εκουαδόρ μπορούν να μιλάνε γι' αυτήν γιατί η βρωμερή ύπαρξή τους είναι εξασφαλισμένη από τη δουλειά και τις στερήσεις των άλλων. Μιλάνε για ΕΙΡΗΝΗ επειδή δεν ξέρουν τι σημαίνει να δουλεύεις και παρ' όλα αυτά να μην έχεις αρκετά για να ταΐσεις τον εαυτό σου ή την οικογένειά σου. Μιλάνε για ΕΙΡΗΝΗ επειδή δεν ξέρουν τι σημαίνει να δέχεσαι σταθερή κακοποίηση από έναν σύντροφο και να απειλείσαι με θάνατο κάθε μέρα. Μιλάνε για ΕΙΡΗΝΗ αλλά δεν ξέρουν τι σημαίνει να πηγαίνεις σε ένα νοσοκομείο και να μην έχει λεφτά για να σώσεις τη μητέρα σου, τον πατέρα σου, τον παππού σου, τον φίλο σου...

Οπότε ποιος μιλά για ΕΙΡΗΝΗ;

Κατάληψη του κοινοβουλίου από διαδηλωτές

Εθνικισμός πάνω από τα σύνορα: Συζήτηση με σύντροφο από τη Βόρεια Μακεδονία

Το κείμενο που ακολουθεί είναι απόσπασμα μίας συζήτησης που έγινε με τον σύντροφο Ν. από τη Βόρεια Μακεδονία. Η συνάντηση έλαβε χώρα στην Αθήνα στα μέσα του περασμένου Μάρτη, δύο μήνες μετά την ψήφιση της συμφωνίας των Πρεσπών. Ο εθνικιστικός πυρετός που ακολούθησε την ανακίνηση του μακεδονικού, ήταν αυτός που ενεργοποίησε και συσπείρωσε τα πιο συντηρητικά αντανακλαστικά της ελληνικής κοινωνίας. Πάνω σε αυτά ανασυγκροτήθηκε η ελληνική νέα ακροδεξιά ως επανεμφανιζόμενη πολιτική δύναμη, και εν τέλει έλαβε τη σκυτάλη για την κυβέρνηση του ελληνικού κράτους.

Η συζήτησή μας λοιπόν με τον Ν, στη χρονική στιγμή που έγινε, στράφηκε γύρω από το θέμα του εθνικισμού στις δύο πλευρές των συνόρων, το πώς οπλίστηκε και εκφράστηκε, και μέσα σε ποια οικονομικά και πολιτικά περιβάλλοντα. Εδώ παραθέτουμε το κομμάτι αυτό που εστιάζει στο γειτονικό κράτος, αποσκοπώντας κυρίως να αναδείξουμε, αντιπαραβάλλοντάς με τη δική μας βιωμένη εμπειρία, τις ομοιότητες «αντικρουόμενων» εθνικισμών, και κατ' επέκταση να αντιληφθούμε πώς δομείται ο εθνικισμός ως ιδεολογικός μηχανισμός της κυριαρχίας, που ξεπερνάει τα στενά πλαίσια ενός και μόνο έθνους.

Από τότε μέχρι και σήμερα, πρέπει να επισημάνουμε ότι το «όραμα» για ένταξη της Βόρειας Μακεδονίας στην Ε.Ε. καταποντίστηκε μετά από βέτο της Γαλλίας στα μέσα του Οκτώβρη, παρόλο που το μακεδονικό κράτος έκανε πολλές υποχωρήσεις σε σχέση με το σύνταγμά του με ό,τι άλλο συνεπάγεται αυτό...

Άπατρις: Ποιο είναι το οικονομικό υπόβαθρο και η ταξική διαστρωμάτωση της Βόρειας Μακεδονίας τα τελευταία χρόνια;

Ν: Υπάρχει μία μεγάλη πόλη, τα Σκόπια, και φυσικά είναι η πιο ανεπτυγμένη οικονομικά. Σχετικά εύπορες είναι και κάποιες άλλες πόλεις στα δυτικά, και αυτό είναι όλο.

Η χώρα βασιζεται κατά κύριο λόγο στον αγροτικό τομέα, εκτός από αυτές τις πόλεις. Ακόμα και κάποιες πόλεις που είναι πιο κοντά σε αγροτικές εκτάσεις και χωράφια έχουν αγροτική ζωή. Ενώ στο κέντρο των Σκοπίων και περίξ, δεν υπάρχει αγροτική απασχόληση, οι περισσότερες από τις υπόλοιπες πόλεις και τα χωριά είναι αγροτικά. Πρόκειται για πολύ μικρά εισοδήματα, έχει σημειωθεί πολύ χαμηλή βιομηχανοποίηση, ενώ πολλά εργοστάσια έχουν κλείσει ήδη από τη δεκαετία του '90. Υπάρχει πολύ μεγάλη εργασιακή επισφάλεια. Έρχονται ξένες επενδύσεις, επειδή η χώρα έχει αρχίσει να παρέχει πλεονεκτήματα στις ξένες εταιρίες, όπως η μη φορολόγηση της δραστηριότητά τους, και η βοήθεια στις προσλήψεις προσωπικού. Και φυσικά αυτές οι εταιρίες αξιοποιούν όλα αυτά όχι για να δημιουργήσουν καλύτερα εργασιακά περιβάλλοντα, αλλά ως μία νέα μορφή αποικισμού, ερχόμενες εδώ εκμεταλλευόμενες όλα τα πιθανά οφέλη, δίνοντας τους ίδιους μισθούς που δίνουν και οι ντόπιοι καπιταλιστές, παρέχοντας τις ίδιες συνθήκες, κάποιες φορές χειρότερες, κάποιες φορές καλύτερες.

Αυτή είναι πάνω κάτω η οικονομική κατάσταση, και πάλι ο μεγαλύτερος επενδυτής στη χώρα είναι η Ελλάδα. Όπως λέω, τα έθνη δεν υπάρχουν για τους καπιταλιστές,

Σαφώς η επιχειρηματολογία είναι παρόμοια. Στην τελική όντως πρόκειται για εθνικισμό, και το ζήτημα του ονόματος αποτέλεσε σημείο αναφοράς για πολλούς ανθρώπους που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, λιγότερο ή περισσότερο, είναι εθνικιστές.

και δεν θα έπρεπε να υπάρχουν και για μας. Και βλέπουμε στην ανάπτυξη του μακεδονικού κράτους έναν νέο κύκλο επέκτασης κεφαλαίου, ευρωπαϊκού, αλλά και ελληνικού, που πρόκειται να εγκατασταθεί στη χώρα, και να διεκδικήσει μεγαλύτερο κομμάτι της εγχώριας αγοράς. Μην ξεχνάμε πως μιλάμε για μία χώρα που πολλές φορές κρίθηκε η φτωχότερη στην Ευρώπη, ή με τους χαμηλότερους μισθούς...

Άπατρις: Έχουμε υπόψη ότι από τη στιγμή που η συμφωνία των Πρεσπών πήρε δημοσιότητα, και ο κόσμος άρχισε να συζητά για αυτή, οι κύριες αντιδράσεις εμφανίστηκαν στη βόρεια Ελλάδα, με την πιο έντονη φάση στη Θεσσαλονίκη, με τον εμπρησμό της κατάληψης Libertatia στο πρώτο συλλαλητήριο. Υπήρχε ένα επιχείρημα που ακουγόταν σε καθημερινή βάση από κόσμο, το οποίο έλεγε πως «αν πάρουν το όνομά μας (οι Μακεδόνες), το επόμενο βήμα θα είναι να έρθουν να μας πάρουν τα χωράφια» και άλλα τέτοια. Και αυτή η ρητορική δεν εκπορεύτηκε ακριβώς από το επίσημο κράτος, αλλά ήταν διάχυτη στην κοινωνική βάση.

Αναρωτιόμασταν εάν υπάρχει κάτι αντίστοιχο και στην άλλη πλευρά των συνόρων: Εάν δηλαδή ο (μακεδονικός) εθνικισμός αναδύεται, τοποθετώντας απέναντί του την Ελλάδα, ώστε να ενισχύσει την απήχισή του, και αν χρησιμοποιεί αντίστοιχη επιχειρηματολογία ή προσέγγιση της συμφωνίας των Πρεσπών.

Ν: Σαφώς η επιχειρηματολογία είναι παρόμοια. Στην τελική όντως πρόκειται για εθνικισμό, και το ζήτημα του ονόματος αποτέλεσε σημείο αναφοράς για πολλούς ανθρώπους που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, λιγότερο ή περισσότερο, είναι εθνικιστές. Οι άνθρωποι ταυτίζονται αρκετά με το όνομα, και η ρητορική ήταν παρόμοια σε ερωτήσεις τύπου «με τι θα μείνουμε αν μας πάρουν το όνομα; (Η ερώτηση αυτή πηγάζει από την ιδιοκτησιακή αντίληψη της Μακεδονίας, επειδή είμαστε το κράτος που ονομάζεται Μακεδονία, οπότε τεχνικά είναι το όνομά μας). Οπότε μας μένει τίποτα; Θα μας πάρουν το «ποιοι είμαστε», την ταυτότητά μας». Ακόμα και όταν οργανώναμε διαδηλώσεις ενάντια σε κακές πολιτικές της κυβέρνησης, που θα οδηγούσαν σε περαιτέρω φτωχοποίηση του πληθυσμού, ακούγαμε σχόλια του στυλ «Γιατί δεν διαμαρτύρεστε επίσης και για το

όνομα;» ή «Είναι το όνομα λιγότερο σημαντικό;». Εννοείται πως το όνομα της χώρας είναι λιγότερο σημαντικό απ' το ψωμί, αλλά για αυτούς τους ανθρώπους έχει γίνει σημαντικότερο. Σε εμένα προσωπικά έχουν πει πως «αν πάρουν το όνομά μας, δεν έχουμε τίποτα, μπορούμε να πεθάνουμε αύριο». Για κάποιο κόσμο λοιπόν έχει φτάσει μέχρι αυτό τον βαθμό, αλλά όχι για όλους. Και βασικά αυτό αναπαριστά το πώς και πόσο πολύ έχουν τραφεί με την εθνικιστική προπαγάνδα.

Επιτρέψτε μου και ένα σύντομο σχόλιο: Ενδεχομένως είναι «βάσιμη» η διεκδίκηση εδαφών από την ελληνική πλευρά, καθώς από τη σκοπιά του μακεδονικού εθνικισμού, όταν γίνεται λόγος για την Ελλάδα, κυρίως αναφέρονται στη μακεδονική μειονότητα, και πώς η περιουσία της στη βόρεια Ελλάδα (ελληνική Μακεδονία) εκλάπη. Ίσως σε πολλές περιπτώσεις να αληθεύει, επομένως να υπάρχει μία σύνδεση με αυτό που λέτε στην ερώτηση. Επίσης λένε πως θέλουν ολόκληρη την περιοχή πίσω, να ενσωματωθεί στη χώρα. Και όποιοι δεν το θέτουν έτσι, που είναι και λιγότερο ριζοσπαστικοί, λένε «δώστε τα σπίτια πίσω στους μακεδόνες του Αιγαίου». Έτσι αποκαλούν τους μακεδόνες που έζησαν ή ζουν στην Ελλάδα. Σίγουρα αυτά είναι αλληλένδετα από διαφορετικές οπτικές. Και σίγουρα ένα βασικό σημείο για τον αναδυόμενο εθνικισμό είναι το τι αντιλαμβάνεται ως επίθεση. Όταν δέχονται επίθεση, θέλουν να αμυνθούν. Και συσπειρώνονται με τους ανθρώπους «τους».

Άπατρις: Μετά από όλες τις διαδηλώσεις και κινήσεις ενάντια στα μνημόνια, τη λιτότητα κτλ. όλοι αυτοί οι κύκλοι αγώνα είναι που έκαναν τον σύριζα να ανέβει σε δυναμική. Ο σύριζα πήρε μέρος στα γεγονότα αυτά, το κόμμα πήρε αρκετή δύναμη από αυτό, και κατάφερε να κεφαλαιοποιήσει τη συμμετοχή του στους αγώνες (κατά βάση λέγοντας ψέματα). Στο γεγονός αυτό, μπορούμε να πούμε ότι το κίνημα έχασε αυτή τη μάχη. Μετά από όλα αυτά, ο σύριζα έγινε κυβέρνηση, κατά κάποιον τρόπο κατάφερε να ενσωματώσει τους αγώνες στην κρατική ατζέντα, είτε παίρνοντας ανθρώπους που συμμετείχαν στους αγώνες και δίνοντάς τους εξουσία ή κρατική θέση, ή κυρίως με τον συνήθη σοσιαλδημοκρατικό τρόπο: με το να κάνει έναν αγώνα που δεν προέρχεται από το κράτος ή την κυβέρνηση να ταυτίζεται με τον αγώνα του κράτους. Έτσι, μετά από τόσα χρόνια κινητοποιήσεων ενάντια στη λιτότητα, έρχεται το δημοψήφισμα (2015), που έχουμε ξανά μαζικά κόσμο στον δρόμο, υπέρ της κυβέρνησης και ενάντια στην «κακιά ΕΕ». Φυσικά τα νούμερα αυτά ήταν χαμηλότερα από τη συμμετοχή το 2010-2012. Για παράδειγμα, το 2012 υπήρξε μία διαδήλωση με τη συμμετοχή να εκτιμάται στο μισό εκατομμύριο κόσμο γύρω από το σύνταγμα, που προσαυθούσε να φτάσει στο κοινοβούλιο. Το 2015 τα νούμερα δεν ήταν τόσο μεγάλα. Μετά το δημοψήφισμα, όταν ήρθε το 3ο μνημόνιο προς ψήφιση στο κοινοβούλιο, τα νούμερα ήταν ακόμη πιο χαμηλά.

Μετά από όλα αυτά, μπορούμε να πούμε με 100% σιγουριά ότι ο σύριζα κατάφερε να γυρίσει τον κόσμο στα σπίτια του. Και ο πρώτος λόγος, που ο κόσμος ξανά βγαίνει μαζικά στους δρόμους μετά από τόσα χρόνια είναι η συμφωνία των Πρεσπών. Έτσι, βλέπουμε στη Θεσσαλονίκη

200.000 ανθρώπους. Μαζικές διαδηλώσεις, με τη διαφοροποίηση στην ποιότητα τους (2010-μείωση μισθών, χειροτέρευση των οικονομικών συνθηκών / 2018-όνομα της μακεδονίας). Το πρώτο σκέλος της ερώτησης είναι πόσοι άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους στη μακεδονία απλά για το όνομα τον τελευταίο χρόνο. Ποιο είναι το ιστορικό των αγώνων στη μακεδονία τα τελευταία 10-15 χρόνια. Παρατηρείται μία παρόμοια συμπεριφορά από τις «μάζες»;

Ν: Υπάρχουν πολλά όμοια σημεία. Το κόμμα που είναι κυβέρνηση εδώ τώρα, είναι ένα σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, που δεν θα το ταύτιζα με τον σύριζα, αλλά πιο πολύ σαν το πασόκ θα έλεγα. Έχει χρησιμοποιήσει παρόμοιες τακτικές αφομοίωσης των αγώνων που δεν καθοδηγούσε απαραίτητα, αλλά μάλλον διείσδυε. Μόνο που οι αγώνες ήταν λιγότερο ριζοσπαστικοί σε περιεχόμενο. Το πλαίσιο ήταν ότι υπήρχε μία διαφορετική κυβέρνηση στην χώρα από το άλλο κόμμα, το συντηρητικό και εθνικιστικό κόμμα, το οποίο ήταν στην εξουσία για 11 χρόνια (από το 2006 μέχρι το 2017).

Τότε υπήρξε ένα κίνημα διαδηλώσεων που αναπτύχθηκε από την τρέχουσα κυβέρνηση. Αυτό το κίνημα δυνάμωσε. Υπήρχαν διαδηλώσεις, αν και σποραδικά. Αλλά από το 2011 ξεκίνησαν διαδηλώσεις εναντίον της αστυνομικής βίας, διότι ένας αστυνομικός σκότωσε ένα παιδί. Διαδήλωναν για έναν μήνα κάθε μέρα. Το 2014, ξανά ξεκίνησαν φοιτητικοί αγώνες ενάντια σε έναν νόμο, ο οποίος επηρέαζε και τους επισφαλείς εργαζομένους, οι οποίοι και κατέβηκαν σε απεργία. Ο νόμος αυτός θα μείωνε τους μισθούς τους και θα μεγέθυνε τα έξοδα τους. Διαδήλωναν, μαζί με το πλεονάζον εργατικό δυναμικό (αυτό συμβαίνει επίσης γιατί πολλά εργοστάσια κλείνουν), ή με τους απλήρωτους εργάτες.

Έτσι, αυτοί οι αγώνες εντεινόνταν. Κάποια στιγμή, το 2015, έγιναν έντονες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις που το αντίπαλο κόμμα (αυτό που τώρα κυβερνά) έβλεπε ότι θα κερδίσει. Το 2016 κέρδισαν τις εκλογές, για πρώτη φορά μετά από 11 χρόνια. Το έκαναν με τον ίδιο τρόπο που λέτε ότι ο σύριζα το έκανε: πήραν μερικούς ανθρώπους που έγιναν διάσημοι μέσω των διαδηλώσεων, πράγμα που πολλοί έκαναν σκοπίμως απλά για να βρεθούν σε κάποια θέση. Θα τους αποκαλούσα όλους αυτούς μία φιλελεύθερη αβάντ-γκάρντ που πίεζε για αυτές τις διαμαρτυρίες. Οι μισοί από αυτούς συνεργάστηκαν με τους σοσιαλ-δημοκράτες αργότερα, και όχι μόνο καπηλεύτηκαν αγώνες στους οποίους δεν συμμετείχαν, αλλά επίσης πήραν με το μέρος τους όσους αγωνίστηκαν ενάντια στην προηγούμενη κυβέρνηση.

Από αυτήν την περίοδο, και βασικά κατά τη μετάβαση της κυβέρνησης (από τη δεξιά στη σοσιαλ-δημοκρατία), πολλοί άνθρωποι άρχισαν να κινητοποιούνται σε μία εντελώς εθνικιστική βάση. Το 2015, ο αρχηγός του κυβερνώντος κόμματος και πρωθυπουργός, δημοσίευσε στο youtube υποκλεμμένες τηλεφωνικές συζητήσεις, και όλοι παρακολουθούσαν τα κακά πράγματα που έλεγαν οι κυβερνητικοί αξιωματούχοι. Κατάφερε μέσω αυτού να επανέλθει το κόμμα του. Γιατί; Διότι στα έντεκα χρόνια της διακυβέρνησης από το δεξιό κόμμα, η ισορροπία μεταξύ των δύο δυνατών κομμάτων είχε σπάσει, καθώς το δεξιό κόμμα πραγματικά κατέβαλε τη μέγιστη προσπάθεια και τις προσωπικές σχέσεις για να «τελειώσει» τους σοσιαλ-δημοκράτες.

Είχαν καλούς λόγους να το κάνουν αυτό, αφού οι σοσιαλ-δημοκράτες κυβερνούσαν από το ξεκίνημα των 90s, που σημαίνει ότι ήταν αυτοί που έφεραν εις πέρας τη μετάβαση της χώρας από τον σοσιαλισμό. Αυτό σημαίνει ότι ιδιωτικοποίησαν εργοστάσια, δηλαδή τα πούλησαν και γίναν οι ίδιοι πλούσιοι, γίναν καπιταλιστές. Πολύς κόσμος ήταν ήδη εξαγριωμένος με την αυξανόμενη ανεργία εκείνης της περιόδου, και το δεξιό κόμμα ήξερε πως να κεφαλαιοποιήσει αυτή την κατάσταση λέγοντας «δείτε αυτοί

Κάποια στιγμή, το 2015, έγιναν έντονες αντικυβερνητικές διαδηλώσεις που το αντίπαλο κόμμα (αυτό που τώρα κυβερνά) έβλεπε ότι θα κερδίσει. Το 2016 κέρδισαν τις εκλογές, για πρώτη φορά μετά από 11 χρόνια. Το έκαναν με τον ίδιο τρόπο που λέτε ότι ο σύριζα το έκανε: πήραν μερικούς ανθρώπους που έγιναν διάσημοι μέσω των διαδηλώσεων, πράγμα που πολλοί έκαναν σκοπίμως απλά για να βρεθούν σε κάποια θέση. Θα τους αποκαλούσα όλους αυτούς μία φιλελεύθερη αβάντ-γκάρντ που πίεζε για αυτές τις διαμαρτυρίες

είναι οι κακοί που σας κατέστρεψαν», και το επαναλάμβαναν μέχρι που τους διέλυσαν (οι δεξιοί). Όταν τον Νοέμβριο του 2016 οι σοσιαλ-δημοκράτες «ανέκαμψαν» με τις υποκλεμμένες κλήσεις, υστερούσαν ακόμα κατά δύο μέλη σε σχέση με το δεξιό κόμμα στο κοινοβούλιο.

Εκατόν είκοσι μέλη του κοινοβουλίου, 51 στη δεξιά, 49 σοσιαλ-δημοκράτες, εκατό στο σύνολο. Οι άλλοι 20 ήταν από αλβανικά κόμματα, καθώς οι αλβανοί αποτελούν περίπου το 25-30% του πληθυσμού της χώρας, η μεγαλύτερη μειονότητα. Παραδοσιακά, ένα από τα δύο κόμματα που κερδίζει τις εκλογές κάνει συνεργασία με ένα αλβανικό κόμμα, αφού χρειάζονται 61 βουλευτές, ώστε να κατέχουν πάνω από τις μισές έδρες. Το δεξιό κόμμα πήρε εντολή σχηματισμού κυβέρνησης και πρότεινε συνεργασία με ένα αλβανικό κόμμα. Ποιο ήταν το πρόβλημα; Μία από τις κλήσεις που είχαν αποκαλυφθεί αποκάλυπτε ότι υψηλά ιστάμενος αξιωματούχος της δεξιάς έλεγε κάποια αλβανοφοβικά σχόλια όπως «γιατί δεν τους σκοτώνουμε όλους;», «μπορούμε να κάνουμε πόλεμο μαζί τους αύριο». Σε αυτή

τη φάση θα ήταν πολιτική αυτοκτονία για ένα αλβανικό κόμμα να συνεργαστεί με τους δεξιούς, και έτσι η εντολή πέρασε στον Ζάεφ.

Μετά από αυτό, ο πρόεδρος του κόμματος της δεξιάς είπε: «Δεν θα δώσω εντολή σχηματισμού κυβέρνησης στον Ζάεφ, διότι διέπραξε εθνική προδοσία. Οι προδότες (οι σοσιαλ-δημοκράτες) μαζί με τους αλβανούς -το κακό έθνος- προσπαθούν να πάρουν τη χώρα μας». Κάτι τέτοιο. Μπορεί να μην το είπε ανοιχτά, αλλά οι εθνικιστικές φωνές δήλωναν αυτό. Στην ουσία δεν ήταν αυτός που επίσημα το είπε, αλλά τα εθνικιστικά μίντια οργάνωσαν και στήριξαν διαμαρτυρίες υπέρ του (δεξιού) προέδρου. Με αυτόν τον τρόπο, ούτε καν το δεξιό κόμμα, αλλά κάποιοι οργάνωσαν πραγματικές εθνικιστικές διαδηλώσεις. Αυτή ήταν η κινητοποίηση ενός κομματιού του πληθυσμού που έγινε στο ξεκίνημα του 2017, μετά τις προηγούμενες διαμαρτυρίες ενάντια στην προηγούμενη κυβέρνηση.

Η μεταβατική περίοδος ήταν από τον νοέμβριο του 2016 μέχρι τον ιούνιο του 2017, όταν η νέα κυβέρνηση εν τέλει δημιουργήθηκε. Έτσι, είχαμε διαδηλώσεις εναντίον της προηγούμενης κυβέρνησης το 2016, διαδηλώσεις εναντίον της μεταβατικής κυβέρνησης το 2017 από εθνικιστές, οι οποίοι ήταν ένα άλλο γκρουπ ανθρώπων, ή ένα συντηρητικό που παραπλανήθηκε από την εθνικιστική ατζέντα, οι οποίοι το πιθανότερο είναι ότι πλέον συμπορεύονται με το δεξιό κόμμα. Υπήρχαν αντίπαλοι του κόμματος αυτού που κατέβαιναν στις πορείες. Και πηγαίνουν ακόμη και τώρα, στις διαμαρτυρίες για την αλλαγή του ονόματος. Οι μισοί από αυτούς, κυριολεκτικά μισούν το δεξιό κόμμα. Είναι παρόμοιο στην υπόθεση αυτή, ότι και μη εθνικιστές διαδηλώσεις έγιναν ενάντια στην κυβέρνηση, κυρίως ενάντια στις κακές πολιτικές, κατά κάποιο τρόπο όμως με φιλελεύθερο πρόσημο: Είτε πρόκειται για το περιβάλλον, ή τα κακά πολεοδομικά πλάνα και άλλα πράγματα τέτοιου είδους. Επειδή προερχόμαστε από μία σοσιαλιστική κληρονομιά, πολλά πάρκα είχαν τοποθετηθεί ανάμεσα σε μεγάλα κτήρια της σοσιαλιστικής περιόδου. Αυτά τα πάρκα οι καπιταλιστές θέλουν να τα χτίσουν και να τα μετατρέψουν σε κτήρια, και να μοιάζει η πόλη, ας πούμε με την Αθήνα. Φυσικά, οι άνθρωποι διαμαρτύρονται εναντία σε αυτό, ακόμη και με μία φιλελεύθερη οπτική. Όλοι γνωρίζουν ότι το να υπάρχουν όλο και λιγότερα πάρκα δεν είναι καλό, ειδικά σε μία πολύ επιβαρυνμένη από τη μόλυνση πόλη, όσον αφορά την ατμοσφαιρική ρύπανση. Υπάρχει κινητικότητα λοιπόν και στις δύο πλευρές. Υπάρχουν κοινωνικές διαμαρτυρίες ενάντια στην κυβέρνηση, αλλά είναι πραγματικά τρομακτικό που οι εθνικιστές, ακόμη και εκτός του δεξιού κόμματος, ξαναπαίρνουν έδαφος.

■ / Απατρίς

Πράσινη ή καμμένη;

Για την Ελλάδα του 2019, η ενέργεια φαίνεται να είναι ο κινητήριος μοχλός της πολιτικής που ασκεί εντός ΕΕ αλλά και στο εσωτερικό της.

«Το νέο αιολικό πάρκο (στον Καφηρέα της Εύβοιας) είναι μία ακόμη απόδειξη ότι ο επενδυτικός χειμώνας δίνει τη θέση του στην αναπτυξιακή άνοιξη. Η Ελλάδα αλλάζει με νέες επενδύσεις και νέες δουλειές»

Η νεοφιλελεύθερη ακροδεξιά κυβέρνηση αγκαζέ με πολυεθνικές εταιρείες τρομακτικής ισχύος, έχουν βαλθεί να κατασκευάσουν το τέλειο σχέδιο απομύζησης και κατακερματισμού του φυσικού πλούτου. Στο όνομα της ανάπτυξης, δηλαδή, να περάσουν από πάνω μας.

Ένα απο τα χαρτιά που έχουν ήδη ανοίξει, είναι οι εξορύξεις υδρογονάνθρακων σε γη και θάλασσα της Δυτικής Ελλάδας (βλ. φυλλο 42).

Μαζί τους έφεραν θύελλα αντιδράσεων όχι μόνο από οικολογικές οργανώσεις, αλλά και από κατοίκους, πολιτικές συλλογικότητες και ανοιχτές συνελεύσεις, οι οποίες πέραν της οικολογικής διάστασης μιας τέτοιας διαδικασίας που ανέδειξαν, αντιπαρά τίθενται και με τη γεωπολιτική σημα-

σία της ενεργειακής εκμετάλλευσης των κοιτασμάτων. Ο άσος στο μανίκι, όμως, για την κοινωνική αποδοχή της λεηλασίας, είναι η πράσινη ανάπτυξη, κυρίως λόγω των ιδεολογικών εργαλείων που τη συνοδεύουν και ασκούνται από την εξουσία. Μέχρι τον Δεκέμβρη του 2018, στον ελλαδικό χώρο βρίσκονταν σε κάποια φάση αξιολόγησης, αδειοδότησης ή εγκατάστασης περίπου 20.000 ανεμογεννήτριες, ως το κομμάτι της πράσινης ανάπτυξης ή των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, που είναι δυνατό να διεκπεραιωθεί σε πάνω από 1.500 σημεία της χώρας. Και παρότι μέχρι σήμερα δεν έχει έγκριθεί καμία οικολογική αξιολόγηση των εγκαταστάσεων, αυτή τη στιγμή, μαζί με την Εύβοια και τη Σαμοθράκη, η πυξίδα του κινδύνου στον επενδυτικό χάρτη, μάς δείχνει την οροσειρά των Αγράφων.

Από αρχές του καλοκαιριού κάτοικοι των γύρω περιοχών, οργανώνονται και δημιουργούν σημεία συνάντησης και συζήτησης περί της εγκατάστασης των βιομηχανικών αιολικών πάρκων στην οροσειρά των Αγράφων. Πλήθος κόσμου αντιστέκεται με τη φυσική του παρουσία και το

λόγο του, μέσα από παρεμβάσεις και εκδηλώσεις, όπως έγινε στην κατασκήνωση ενάντια στα αιολικά πάρκα που πραγματοποιήθηκε στο οροπέδιο Καραμανώλη 19 Ιούλη, στη συγκέντρωση έξω από το δημαρχείο Καρδίτσας στις 5 Αυγούστου ενόσω διεξάγονταν η δημοπράτηση έκτασης για την εγκατάσταση τμήματος Γραμμής Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας, αλλά και το Σάββατο 12 Ιούλη με τη δυναμική πορεία στην πόλη της Καρδίτσας μετά από πανελλαδικό κάλεσμα της «Ανοιχτής Συνέλευσης Ενάντια στην Πράσινη Ανάπτυξη και στα Αιολικά στα Αγραφα». Συνέχεια έχει και ο Σεπτέμβρης με κινητοποιήσεις να λαμβάνουν χώρα στις βουνοκορφές, όμως τότε δύο εταιρείες επιχειρούν να ανεβάσουν μηχανήματα στα οροπέδια της Νιάλας και του Βοϊδολίβαδου, υπό την προστασία οπκε και ασφαλιτών, και να ξεκινήσουν εργασίες εγκατάστασης ανεμογεννητριών, χωρίς επιτυχία. Σάββατο 12 Οκτώβρη διεξάγεται η μαζικότερη για την πόλη της Καρδίτσας πορεία ενάντια στα αιολικά. Στ' Αγραφα κινητοποιούνται οι αντιστάσεις, όχι τα μηχανήματα.

Ακολουθεί η συνέντευξη που δόθηκε στην εφημερίδα από τον σύντροφο Β. τέλη Σεπτέμβρη '19

✂ γκρίνο

- Από πότε και από τι απειλούνται τα Αγραφα;

- Η ιστορία ξεκινάει από το 2008 όταν με μία απόφαση του τότε υπουργού ΠΕΧΩΔΕ Σουφλιά, ορίζεται ένα συγκεκριμένο χωροταξικό πλαίσιο για την ανάπτυξη ΑΕΠ, στο οποίο και καταγράφονται κάποιες περιοχές σαν «αιολικής προτεραιότητας». Ανάμεσα σε αυτές τις περιοχές είναι και τα βουνά των Αγράφων. Το σχέδιο, λοιπόν, γι' αυτά τα βουνά, θέλει σε πρώτη φάση να κατασκευαστούν δύο αιολικές εγκαταστάσεις με 40 α/γ στη Νιάλα και στον Μίχο-Βοϊδολίβαδο, ενώ συνολικά σχεδιάζεται να τοποθετηθούν 550 α/γ. Μιλάμε για κορυφές από τα 1600 έως και λίγο πάνω από τα 2100 μέτρα, με καμία ανθρωπογενή παρέμβαση, με μία άγρια και επιβλητική ομορφιά. Πέρα από τους τόνους μπετόν που θα πέσουν στα βουνά για τις βάσεις των α/γ, πέρα από τα μεγαθήρια 120μ. που θα υψωθούν στις κορυφές, πέρα από τα εκτεταμένα δασικά κομμάτια που θα αποφιλωθούν για να ανοίξουν ή να διαπλατυνθούν δρόμοι για να περάσουν τα μηχανήματα, πέρα από το υποστηρικτικό δίκτυο της ΔΕΗ υψηλής τάσης που θα περνάει μέσα από το δάσος, μιλάμε και για έναν τόπο που είναι χαρακτηρισμένος ως ζώνη Natura 2000, με 1.300 είδη φυτών και πολλά σπάνια είδη ορνιθοπανίδας.

Πέρα όμως από τις α/γ το σχέδιο λεηλασίας της περιοχής προβλέπει και μία σειρά από μικρά υδροηλεκτρικά φράγματα τα οποία με τη μέθοδο της αντλιοσταμείωσης θα χρησιμοποιούνται για την παραγωγή ενέργειας.

- Υπάρχει κάποια ραγδαία εξέλιξη το τελευταίο διάστημα; Σε τι στάδιο βρίσκεται ο αγώνας τώρα;

- Τον περασμένο Ιούνη, το ΣτΕ απέρριψε την προσφυγή του Δικτυου Φορέων και Πολιτών για την προστασία των Αγράφων κατά των αδειών εγκατάστασης των δύο αιολικών εργοστασίων. Ωστόσο εκρεμεί ακόμη να εγκριθεί από το υπουργείο μία Ειδική Οικολογική Αξιολόγηση (ΕΟΑ) που έχει ζητηθεί, χωρίς την οποία δεν μπορεί να ξεκινήσει κανένα έργο. Οι εταιρίες στα βουνά συνεχίζουν να κάνουν τις δικές τους κινήσεις και να στήνουν σε κάποιες κορυφές ανεμομετρικούς ιστούς οι οποίοι μαζεύουν επιστημονικά δεδομένα απαραίτητα για την μετέπειτα εγκατάσταση των α/γ. Ένα σημαντικό κομμάτι του αγώνα είναι και το αυτοοργανωμένο camp που διοργανώθηκε για 45 μέρες από τα μέσα Ιούλη μέχρι το τέλος του Αυγούστου στο οροπέδιο του Καραμανώλη, από την Πρωτοβουλία κατοίκων Αθήνας για την προστασία των Αγράφων.

Αυτή τη στιγμή τα πράγματα στο βουνό θα μπορούσαμε να πούμε ότι παραμένουν στάσιμα, ωστόσο το φθινόπωρο είναι πάντοτε μία κρίσιμη εποχή όπου τα πάντα μπορούν να αλλάξουν γρήγορα. Το αργότερο μέχρι τα τέλη του Νοέμβρη είναι η περίοδος που οι καιρικές συνθήκες επιτρέπουν στις εταιρείες να θέσουν σε εφαρμογή τα όποια σχεδιά τους. Ο χειμώνας κάνει τα βουνά των Αγράφων... απάτητα για τους εργολάβους και πολλές φορές και για τους ίδιους τους ελάχιστους κατοίκους που θα ξεχειμωνιάσουν εκεί πάνω.

- Ποιοι είναι οι εμπλεκόμενοι στην ενεργειακή εκμετάλλευση των Αγράφων;

- Είναι δύο εταιρείες. Η Ανεμοδυναμική και η Πουνέντης. Στην πρώτη, το μισό, και στην δεύτερη ολόκληρο το μετοχικό κεφάλαιο κατέχει η ΕΛ.ΤΕΧ. Άνεμος η οποία είναι θυγατρική της γνωστής ΕΛΛΑΚΤΩΡ. Οπότε καταλαβαίνουμε ποιος κάνει παιχνίδι στο έργο. Και γενικώς όλα αυτά τα χρόνια έχει παρατηρηθεί από τον κόσμο που ασχολείται με την «χαρτούρα» αυτού του αγώνα, παρακολουθώντας αποφάσεις, αιτήσεις και αδειοδοτήσεις, ότι οι διάφορες εταιρείες που εμπλέκονται με κομμάτια του έργου κάθε τόσο αλλάζουν και όνομα.

- Τι ωθεί τον κόσμο να αγωνιστεί ενάντια στην εγκατάσταση των ανεμογεννητριών και από ποια θέση το κάνει;

- Υπάρχει μία βιωματική και συναισθηματική σχέση με αυτόν τον επιβλητικό τόπο, είτε των ανθρώπων που ζουν μόνιμα εκεί και πολύ περισσότερο αυτών που κατὰγονται από εκεί. Εξάλλου η γεωγραφία των Αγράφων έχει καθορίσει κοινωνικά και πολιτιστικά τις κοινότητες των ανθρώπων εκεί. Υπάρχουν κτηνοτρόφοι σε αυτά τα μέρη που νιώθουν να απειλείται ο τρόπος επιβίωσής τους. Υπάρχει και εκείνος ο κύκλος ανθρώπων που ζουν από το αγροτουρισμό που έχει αναπτυχθεί στον άξονα της λίμνης Πλαστήρα και θεωρούν ότι η καταστροφή του φυσικού τοπίου θα είναι επιβαρυντική για την περιοχή ως πόλο τουριστικής έλξης.

- Πως αντιλαμβάνεται ο κόσμος που ζει και αγωνίζεται στα Άγραφα την λεγόμενη πράσινη ή βιώσιμη ανάπτυξη, και πώς ο υπόλοιπος κόσμος της περιοχής;

- Δεν θα έλεγα ότι ο αγώνας στα Άγραφα οριοθετείται πολιτικά μέσα από την εναντίωση στην πράσινη ανάπτυξη. Τουλάχιστον όσον αφορά τους κατοίκους της ευρύτερης περιοχής. Αυτή τη θέση του αγώνα τη συναντάς στην πόλη της Καρδίτσας από το πολιτικοποιημένο κομμάτι το οποίο συμμετέχει σε αυτόν τον αγώνα. Και το ωραίο είναι ότι αυτά τα δύο μπορούν εύκολα να συνδιαλεχθούν όχι πάνω σε κάποιες αφηρημένες θεωρητικές έννοιες, αλλά στο πεδίο του αγώνα. Είναι εδώ που η θεωρία συναντάει το παράδειγμα της πραγματικότητας και κάπως έτσι συνομιλείς με διαφορετικούς όρους με τον απέναντί σου. Έχει πολύ δρόμο μπροστά της όλη αυτή η ιστορία, γιατί έχεις να αποδομήσεις έννοιες που κοινωνικά είναι με έναν αφαιρετικό τρόπο, θετικά φορτισμένες: την ανάπτυξη, και μάλιστα στην πράσινη εκδοχή της, σε μία εποχή που η οικολογική ευαισθησία προμοτάρεται ως επιτομή του ενδιαφέροντος για τα κοινά, όπως π.χ. συνέβαινε στα '90s με τα τηλεοπτικά φιλανθρωπικά γκαλά για τα παιδιά του «τρίτου κόσμου».

- Με ποια μέσα προσπαθούν να εξασφαλίσουν τη συναίνεση των κατοίκων στο περιβαλλοντικό έγκλημα που επιχειρείται;

- Τους τελευταίους μήνες στο βουνό οι εταιρείες έχουν αρχίσει πέρα απ'το να υπόσχονται να δίνουν και μεροκάματα. Έτσι θα συναντήσεις μηχανικούς και τοπογράφους στην Καρδίτσα και στο Καρπενήσι που έχουν εξασφαλίσει για κάποιους μήνες δουλειά, θα συναντήσεις και κάποιους κτηνοτρόφους που κάνουν τους σεκιούριτι των εταιρειών γνωρίζοντας τα μονοπάτια και τις πλαγιές. Η δική μου αίσθηση είναι ότι το κομμάτι των υποσχέσεων ανταποδοτικών τελών στους δήμους όπου θα γίνουν τα έργα δεν έχει πιάσει, αφενός γιατί υπάρχει μία ιδιαίτερη βιωματική και συναισθηματική αλληλεπίδραση των ντόπιων με το βουνό όπου ζουν και αφετέρου γιατί οι νεοεκλεγέντες δήμαρχοι της περιοχής έχουν ταχθεί εναντίον του έργου, αποδομώντας το δηλαδή μέχρι ενός σημείου και με όρους αυτοδιοικητικούς.

- Με ποια εργαλεία και μέσα από ποιες διαδικασίες αντιστέκεστε συλλογικά απέναντι στην εγκατάσταση των ανεμογεννητριών στα Άγραφα;

- Με το ζήτημα της λεηλασίας των Αγράφων αρχικά ασχολήθηκε κάποιος κόσμος από την Καρδίτσα πριν αρκετά χρόνια, το 2013. Τότε συγκροτήθηκε το Δίκτυο που ανέφερα και προηγουμένως, το οποίο αποτελείται μέχρι και σήμερα από διάφορους φορείς και πολίτες της περιοχής. Κάτι παραπάνω από ένα χρόνο υπάρχει η Πρωτοβουλία κατοίκων της Αθήνας για την προστασία των Αγράφων, ενώ τον Αύγουστο που μας πέρασε συγκροτήθηκε στην Καρδίτσα η Ανοιχτή συνέλευση ενάντια στην πράσινη ανάπτυξη και στα αιολικά στα Άγραφα. Αυτός ο αγώνας έχει κινητοποιήσει και ένα ευρύτερο κοινωνικό κομμάτι της πόλης. Το πιο χαρακτηριστικό του παράδειγμα είναι και η συμμετοχή των οργανωμένων οπαδών της Αναγέννησης Καρδίτσας όχι μόνο στον δρόμο αλλά και στις συνελεύσεις.

Μέχρι και το καλοκαίρι ένα βασικό κομμάτι του αγώνα είχε να κάνει με την προσπάθεια να παρακολουθήσεις τις κινήσεις και τις προθέσεις των επενδυτών μέσα από ένα πλήθος χαρτούρας στο οποίο εμπλέκονταν και διάφοροι τοπικοί θεσμικοί φορείς ή υπουργεία. Να μάθεις να διαβάξεις και να αποκρυπτογραφείς τις αιτήσεις τους, τις αδειοδοτήσεις τους ή τα όποια προαπαιτούμενα. Και επειδή πολλές απ'αυτές τις διαδικασίες είχαν και έχουν διάφορα κενά νομιμότητας, κόσμος του κινήματος τις χρησιμοποιεί για να δημιουργήσει κάποια προσκόμματα.

Μέσα στο καλοκαίρι νομίζω ότι είχαμε και τα δύο δυναμικά ανοίγματα του κινήματος, το ένα στις αρχές Ιούνη με την τριήμερη ορειβατική συνάντηση και το άλλο με το 45ήμερο αυτοοργανωμένο camp στον Καραμανώλη. Δύο κινήσεις που κοινωνικοποίησαν πανελλαδικά το ζήτημα και το έχουν τοποθετήσει σήμερα ως μία από τις αιχμές των περιβαλλοντικών αγώνων στον ελλαδικό χώρο. Η κατασκήνωση στο πεδίο, η γνωριμία με το βουνό, νομίζω είναι μία δυνατή εμπειρία για το εγχώριο κίνημα, παρθενική ίσως, η οποία μπορεί να αξιοποιηθεί σε βάθος χρόνου.

- Υπάρχει έμπρακτη αντίσταση /σαμποτάζ; Αν ναι, ποιες μορφές παίρνει και τι καταστολή αντιμετωπίζει;

- Τον Αύγουστο έγιναν δύο συγκεντρώσεις στο δημαρχείο της Καρδίτσας ενάντια στην απόφαση του απερχόμενου τότε δημάρχου να δημοπρατήσει κάποιες δασικές εκτάσεις για την εγκατάσταση πυλώνων υψηλής τάσης της ΔΕΗ για τις α/γ. Λίγο οι εκατοντάδες κόσμους που πλαισίωσαν τα καλέσματα (που είχε χρόνια να τους δει η Καρδίτσα), λίγο κάτι τζαρτζαρίσματα με τις αστυνομικές δυνάμεις, λίγο τα χημικά που έπεσαν και η κατακραυγή που έπαιξε σε όλη την πόλη ήταν δύο γεγονότα που και συσπείρωσαν τον κόσμο και έκαναν γνωστό το τί συμβαίνει στα Άγραφα ακόμα και στον τελευταίο κάτοικο που μπορεί να μην ήξερε.

Απ'την άλλη στο βουνό έχουν γίνει επίσης κάποιες κινήσεις σαμποτάζ. Την άνοιξη έγινε ένας εμπρησμός του εργοταξίου στη θέση Τύμπανος όπου σχεδιάζεται να γίνει υποσταθμός της ΔΕΗ υποστηρικτικός στις αιολικές εγκαταστάσεις. Επίσης, σε διάφορες βουνοκορφές πέφτουν οι ανεμομετρικοί ιστοί που τοποθετούν οι εταιρείες, γι'αυτό και τους τελευταίους μήνες έχει ενταθεί η προσπάθεια φύλαξής τους από ιδιωτικές εταιρείες ασφάλειας.

- Έχει δημιουργηθεί κάποιο δίκτυο επικοινωνίας των αγωνιζόμενων στην ευρύτερη περιοχή των Αγράφων; Υπάρχει αλληλεπίδραση με αντίστοιχα κινήματα στον ελλαδικό χώρο;

- Μία από τις πιο σημαντικές δουλειές που έκανε το camp του καλοκαιριού είναι κάθε μέρα να βρίσκεται ο κόσμος σε ένα διαφορετικό χωριό, σε έναν οικισμό στη μέση του πουθενά, όπου υπήρχε κουβέντα με τους κατοίκους και γνωριμία. Κάπως έτσι οργανώθηκαν και πάρα πολλές εκδηλώσεις ενημέρωσης, κάπως έτσι στήθηκε ένα καταρχήν δίκτυο γνωριμίας και επικοινωνίας το οποίο εμπλουτίζεται συνεχώς και ποιοτικά και ποσοτικά. Ένα δείγμα αυτής της δουλειάς είναι ότι στις 5 Αυγούστου στο δημαρχείο στην Καρδίτσα βρέθηκαν πολλοί κάτοικοι από τα χωριά των Αγράφων. Και μιλάμε τώρα για ανθρώπους που μπορεί να έπρεπε να διανύσουν απόσταση ακόμα και 2 ωρών για να φτάσουν στις 9 το πρωί στην πόλη.

Από εκεί και πέρα υπάρχει επικοινωνία και με αντιστασιακά κινήματα από περιοχές όπως η Μάνη, το Ρέθυμνο, η Σκύρος κτλ., πολλοί απ'αυτούς είχαν βρεθεί και στο ορειβατικό 3ήμερο στις αρχές Ιούνη.

- Υπάρχει διαφοροποίηση στη θέση των αντιστεκόμενων απέναντι στις βαπες και τις απε;

- Είναι μία μεγάλη κουβέντα αυτή. Καταρχήν όλα αυτά τα σχέδια για τα οποία μιλάμε παραπάνω είναι βιομηχανικής κλίμακας, και σαν όγκος κατασκευών και σαν κιλοβατώρες ενέργειας που υποτίθεται ότι θα παράγουν. Από εκεί και πέρα το κομμάτι των ήπιων ανανεώσιμων πηγών ενέργειας έναντι των βιομηχανικών είναι μία ανοιχτή κουβέντα στο εσωτερικό του κινήματος, μέρος μίας διερεύνησης της εναλλακτικής σου πρότασης. Γιατί είναι ένα πράγμα να λες ότι η καταστροφή του περιβάλλοντος είναι ένα καπιταλιστικό απότοκο, αλλά από την άλλη πρέπει στο εδώ και στο τώρα να υπερασπιστούμε τη φύση και να προτείνουμε πρώτα στους εαυτούς μας τρόπους διαχείρισης των αντιφάσεων μας και της κοινωνικοποίησής μας μέσα σε αυτό το κοινωνικό μοντέλο.

✎ B.

πανελλαδική πορεία στην καρδίτσα.
ανταπόκριση εδώ: apatris.info/karditsa-antapokrisi-apo-tis-kinitop

■ Η μεταφορά των μεγαλύτερων φυλακών της χώρας στο πουθενά

Σύμφωνα με τις εξαγγελίες της νέας κυβέρνησης, οι φυλακές Κορυδαλλού θα μεταφερθούν στον Ασπρόπυργο-Αττικής μέσα στην επόμενη τριετία, και σύμφωνα με τον υπουργό Προ.Πο, Χρυσόχοϊδη, θα υπάρξει σύμπραξη με τον ιδιωτικό τομέα στα σωφρονιστικά καταστήματα. Ο υφυπουργός Προ.Πο, Οικονόμου (αρμόδιος για την Αντεγκληματική Πολιτική), το έκανε κάπως πιο συγκεκριμένο, λέγοντας ότι ο σωφρονισμός θα ανατεθεί στον δημόσιο τομέα, ενώ όλα τα υπόλοιπα θα τα αναλάβει ο ιδιωτικός τομέας.

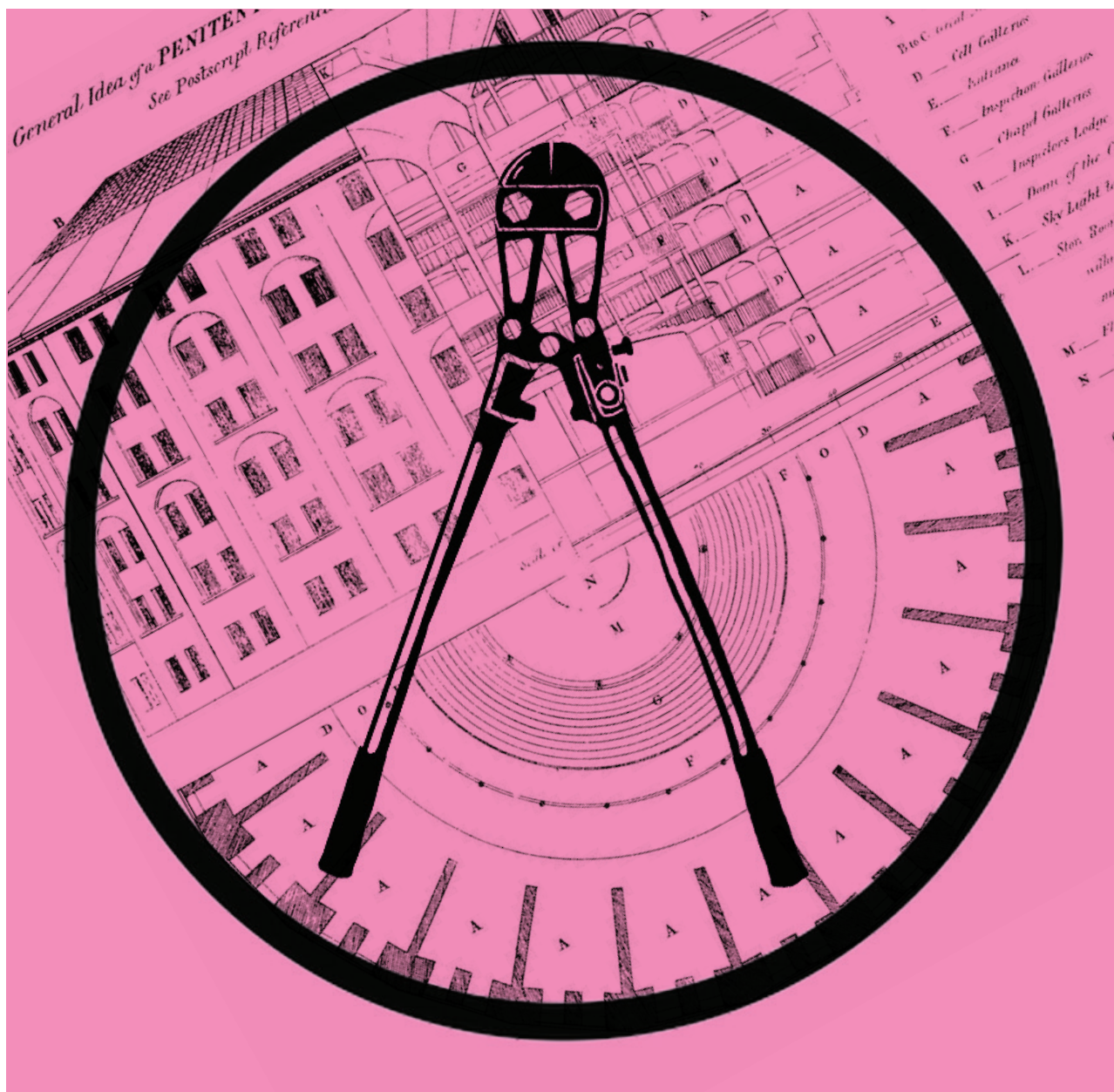
Τα παραδείγματα του εξωτερικού για τις ιδιωτικές φυλακές, τις συνθήκες που διαμορφώνουν για τους έγκλειστους, και την ποινική διαχείριση του κοινωνικού συνόλου είναι δυστυχώς πολλά και δυσοίωνα για το τι θα επιχειρηθεί να συμβεί και εδώ. Πρόκειται για ένα θέμα που η καλύτερη πληροφόρηση και ανάλυση θα αποτελέσουν χρήσιμα εργαλεία για την υπεράσπιση των ζωών και των αγώνων μας. Προς το παρόν, να κάνουμε για άλλη μια φορά τη διαπίστωση ότι η ιδιωτική πρωτοβουλία υπακούει και εξυπηρετεί τους νόμους της αγοράς. Το μόνο κίνητρο και αίτιο για να υπάρξει η όποια επένδυση είναι το κέρδος που θα αποφέρει. Εφευρίσκονται έτσι πεδία κερδοφορίας σε κάθε συνθήκη, θεμιτή ή αθέμιτη, από τη διαχείριση των υδάτων και των απορριμμάτων μέχρι τη διαχείριση της αιχμαλωσίας ανθρώπων. Η επιδίωξη της εμπλοκής του ιδιωτικού τομέα στα «κοινά» είναι το κέρδος που θα του αποφέρει αυτό το «θα αναλάβει όλα τα υπόλοιπα, πέραν του σωφρονισμού» που μας εξήγγειλε ο υφυπουργός μέσω των καθεστωτικών μέσων ενημέρωσης.

Μπορούμε να φανταστούμε την ποιότητα της τροφής που θα δίνει η ανάδοχος εταιρεία, τα επίπεδα καθαριότητας και υγιεινής, τα βλαβερά αλλά φθηνά υλικά και την κτηριακή συντήρηση που θα γίνεται, όπως και γενικά τις συνθήκες κράτησης/διαβίωσης των κρατουμένων. Αυτά μπορούμε να τα κάνουμε «εικόνα», όχι απαραίτητα επειδή έχουμε βρεθεί σε συνθήκες εγκλεισμού στα ελληνικά κολαστήρια, αλλά επειδή έχουμε νοσηλευτεί σε κάποιο νοσοκομείο, έχουμε φοιτήσει, υποχρεωτικά, σε κάποιο σχολείο. Η μέθοδος που εφαρμόζεται σε όλα τα παραπάνω είναι η ίδια, σε ένα πιο υβριδικό προς το παρόν μοντέλο, λέγεται ανάθεση έργου, υπερ-εργολαβία, σύμπραξη ιδιωτικού και δημόσιου τομέα.

Προς αποφυγή παρερμηνειών, οι αντιστοιχίες της κρατικής διαχείρισης πάνω σε διάφορες εκφάνσεις της ανθρώπινης δραστηριότητας, με τον εγκλεισμό, τη φυλακή, τα κέντρα κράτησης μεταναστών κτλ. δεν νομιμοποιούν σε καμία περίπτωση την ύπαρξή τους. Στόχος μας είναι, ασυζητητί, να καταστραφούν οι φυλακές και οι εγκλεισμοί μέσα από την πορεία που χαράζουμε προς την κατάργηση της εκμετάλλευσης και επιβολής, με συνειδησιακό ή φυσικό τρόπο, ανθρώπου από άνθρωπο. Κάθε ώρα όμως εγκλεισμού, εκτός από στέρηση της ελευθερίας, μπορεί να είναι και μια συνθήκη πολύ πιο βασανιστική για την επιβίωση και την προσωπικότητα, και σε αυτό το συνεχές οφείλουμε να υπερασπιζόμαστε τη θέση μας σε κάθε ευκαιρία.

Με αφορμή λοιπόν τα σχέδια των κυρίαρχων για μια αναβαθμισμένη εκδοχή των κεντρικών φυλακών της χώρας, ας δούμε λίγο την υπάρχουσα κατάσταση και την προϊστορία της, πριν μας πούνε ότι με αυτόν τον τρόπο έρχεται η ανάπτυξη και στις ελληνικές φυλακές.

Ως τοποθεσία ο Κορυδαλλός φαίνεται να επιλέχθηκε λόγω της αραιοκατοικημένης κατάστασης του μέχρι και τη δεκαετία του '60, και της εγγύτητάς του με τον αστικό ιστό της Αθήνας και του Πειραιά. Συνάμα, η ανέγερση ενός πρότυπου καταστήματος κράτησης θα εξυπηρετούσε να κλείσουν άλλες προϋπάρχουσες φυλακές εντός της Αθήνας (ενδεικτικά να αναφέρουμε τις φυλακές Αβέρωφ

Το γεγονός ότι το κράτος και η κοινωνική, ταξική διαστρωμάτωση «θάβουν» κάποιους ανθρώπους ζωντανούς είναι η ουσία του ζητήματος.

που κατεδαφίστηκαν το 1971, και στη θέση τους τώρα βρίσκεται το εφετείο Αθηνών, και τις φυλακές Καλλιθέας που πρωτολειτούργησαν στη ναζιστική κατοχή και κλείσαν το 1965). Το σχέδιο για το κατάστημα κράτησης Κορυδαλλού, του οποίου η ανέγερση ξεκίνησε το 1961 και ολοκληρώθηκε το 1967, είχε θα λέγαμε το ίδιο σκεπτικό με το τωρινό για την τοποθεσία του Ασπρόπυργου. Εκεί που δεν είχε σχεδόν τίποτα πριν από εξήντα χρόνια, ήταν μια καλή περίπτωση να γίνουν πρότυπες φυλακές χωρητικότητας εξακοσίων τροφίμων -σημείο που θα επανέλθουμε παρακάτω- και εκεί που δεν έχει, ακόμα, απλωθεί η μητρόπολη, φανταζόμαστε ότι θα ξεπηδήσουν άλλες πρότυπες εγκαταστάσεις βασισμένες σε κάποιο πρότυπο που επιτάσσει η εποχή, μπορεί δηλαδή να είναι eco-friendly (ας είναι τουλάχιστον από βιο-διασπώμενα υλικά).

Το γεωγραφικό στίγμα του εγκλεισμού είναι ένα λεπτό ζήτημα. Το γεγονός ότι το κράτος και η κοινωνική, ταξική διαστρωμάτωση «θάβουν» κάποιους ανθρώπους ζωντανούς είναι η ουσία του ζητήματος. Μία από τις παραμέτρους της εκδικητικότητας και της τιμωρητικής φυσιογνωμίας της πολιτείας είναι ο αποκλεισμός του φυλακισμένου από τη συναναστροφή του, όποια κι αν είναι αυτή, με συγγενείς, συντρόφους, συνηγόρους. Αυτό το τελευταίο

εφαρμόζεται πρωτίστως μέσω της χιλιομετρικής απόστασης του φυλακισμένου και των ανθρώπων του. Άλλωστε είναι γνωστή, και στην Ελλάδα, η κρατική τακτική της διασποράς κρατουμένων με μεταγωγές σε απομακρυσμένα σημεία της επικράτειας, κόβοντας τους φυσικούς δεσμούς μεταξύ κρατουμένων, και δυσχεραίνοντας την επαφή με τους έξω. Παρόλα αυτά, ο Ασπρόπυργος υπάγεται στο «Υπόλοιπο Αττικής», και η αξιοποίησή του είναι θέμα χρόνου και ρυθμών ανάπτυξης. Η μεταφορά των φυλακών από τον Κορυδαλλό στον Ασπρόπυργο, και φυσικά μαζί με αυτές του συνόλου των κρατουμένων, προβάλλεται ως αναγκαιότητα χώρου για τα «υγιή» και «παραγωγικά» κομμάτια της κοινωνίας (οι φυλακές πλέον είναι περικυκλωμένες από σχολεία, εμπορικά καταστήματα, γυμναστήρια, κατοικίες), και όχι προσπάθεια για περισσότερη απομόνωση των εγκλείστων, αν και στο εδώ και στο τώρα η εμπειρία μας διδάσκει ότι πρώτα θα λειτουργήσει η φυλακή και μετά θα υπάρξει στάση λεωφορείου για την πρόσβαση των επισκεπτών σε αυτή.

Η υποδομή της φυλακής και ο αριθμός των φυλακισμένων είναι ένα ίσως ακόμα πιο σημαντικό ζήτημα από την τοποθεσία της, και σίγουρα αν αυτά τα δύο μπόυνε κάτω από το ίδιο πρίσμα, τότε ο καθένας και η καθεμία θα οδη-

γηθούν σε κάποια συμπεράσματα για την κοινωνία αναφορικά με την πρόοδο, τον έλεγχο, τις απειλές που δέχεται και πώς το κράτος αποφασίζει στο όνομα της προστασίας της. Επιστρέφοντας στο τρανταχτό παράδειγμα των φυλακών Κορυδαλλού, η χρονιά που ξεκίνησε να λειτουργεί η φυλακή συνέπεσε με τη χούντα των συνταγματαρχών, η συμβολή των οποίων ήταν η δημιουργία και γυναικείας πτέρυγας. Ο σχεδιασμός αφορούσε εξακόσια κελιά που θα στέγαζαν ισάριθμους τροφίμους. Ατομικά κελιά δηλαδή που θα περιελάμβαναν γραφείο, νιπτήρα, λουτήρα, κατατετηγμένα σε πέντε ακτίνες. Αυτή τη στιγμή ο αριθμός των εγκλειστών στον Κορυδαλλό υπολογίζεται στους δύο χιλιάδες τετρακόσιους, και είναι πολλές δεκαετίες πλέον που τα κελιά έχουν τρία με τέσσερα κρεβάτια με ράντζα ή κουκέτες κτλ. Ένας από τους κρατούμενους που πέρασε από την Α' ακτίνα του Κορυδαλλού πριν από δέκα και πλέον χρόνια είναι ο Β. Παλαιοκώστας, που στο βιβλίο του «Μια φυσιολογική ζωή/Δράσεις και αποδράσεις ενός επικηρυγμένου» καταδεικνύει την καρδιά του προβλήματος της ποινικής και σωφρονιστικής πολιτικής κατά το πέρασμά του, και παρατηρεί:

«Αργά το απόγευμα βρέθηκα στο κατώφλι της Α' ακτίνας να με καλωσορίζει η πολύ γνώριμη αίσθηση και μυρουδιά μιας άρρωστης ατμόσφαιρας μαζικού εγκλεισμού. Στα εκατόν πενήντα κελιά που ο δικτάτορας Παπαδόπουλος κατασκεύασε με προδιαγραφές εγκατάστασης ενός κρατουμένου σε κάθε κελί, οι επικαλούμενοι τα δημοκρατικά ιδεώδη μεταπολιτευτικοί εθνοπατέρες τσουβάλιαζαν πεντακόσιους κρατούμενους. Πώς γίνεται μια ελεύθερη δημοκρατία να έχει υπερδιπλάσιους φυλακισμένους απ' ότι ένα στυγνό δικτατορικό καθεστώς; [...] Γιατί χρειάζεται εχθρούς για να συντηρηθεί. Και τους εφευρίσκει στην εγκληματικότητα και δη στην μικροεγκληματικότητα». (σελ.326)

Κρατώντας όλα τα παραπάνω ως παρακαταθήκη να επανέλθουμε κλείνοντας στην κατάσταση που επιχειρείται να διαμορφωθεί. Η κυβέρνηση της Ν.Δ είναι γνωστό και αποδεδειγμένο ότι πουλάει δόγματα τύπου «νόμος και τάξη», «μηδενική ενοχή» κλπ. Το πώς, σε ποιούς και με τι

κριτήρια αυτά εφαρμόζονται, μας δείχνει την υποκρισία που είναι η δεύτερη φύση της αστικής δημοκρατίας. Ήδη από τον Ιούλιο που μας πέρασε, τον ίδιο μήνα δηλαδή που άλλαξε η εξουσία διαχειριστές, με δημοκρατικό τρόπο οι «διαρροές» στα καθεστωτικά μέσα κάνουν λόγο για την μεταφορά των φυλακών Κορυδαλλού, όπως και για άλλα πιο άμεσα εφαρμόσιμα μέτρα. Ο σχεδιασμός για την χωρητικότητα της νέας φυλακής είναι να μπορεί να κρατά έγκλειστους δύο με δυόμιση χιλιάδες ανθρώπους. Όσοι είναι περίπου, όπως προείπαμε, οι κρατούμενοι παράτυπα και σε κακές συνθήκες στον ήδη υπερκορεσμένο Κορυδαλλό, τόσους θέλουν να χωράει και η καινούργια φυλακή, που έτσι κι αλλιώς η λειτουργία της θα ανατεθεί σε ιδιώτες και φυσικά όσο πιο πολύ πελατεία έχει το κατάστημα κράτησης, τόσο πιο πολύ θα προσελκύσει νέους επενδυτές. Η μπίζνα του εγκλεισμού ανθρώπων έχει τεράστια περιθώρια κέρδους με νόμιμους, ημι-νόμιμους και παράνομους τρόπους. Δουλεύει καλύτερα όταν οι φυλακές είναι γεμάτες, οι συνθήκες κράτησης κάκιστες και οι συνειδήσεις ναρκωμένες. Με πραγματικά δεδομένα, οι ελληνικές φυλακές είναι γεμάτες από τοξικοεξαρτημένους, από μετανάστες απλά χωρίς χαρτιά, από ρομά που είναι μέσα για μικροπαραβατικότητα, από ανθρώπους ξεχασμένους που δεν τους είτε κανείς ότι δικαιούνται αποφυλάκιση, ή δεν ξέρουν πώς να κάνουν αίτηση αποφυλάκισης. Σε πολύ μικρότερο βαθμό ποσοτικά, αλλά έχει μεγάλη σημασία ως φαινόμενο, είναι το γέμισμα των φυλακών και με προφυλακισμένους πρώτα για τις ιδέες τους, και μετέπειτα για τις ενέργειες που τους καταλογίζονται. Όλοι αυτοί βγάζουν εξοντωτικές ποινές σε σχέση με τα αδικήματα που έχουν καταδικαστεί. Ο πληθυσμός των φυλακισμένων, άρα και των ανθρωποφυλάκων, και ο αριθμός των φυλακών, πρέπει να είναι μεγάλοι, και αυτή είναι δουλειά του αστυνομο-δικαστικού συστήματος που και το ίδιο χρωστάει την επιβίωσή του στο έγκλημα, στον εγκληματία και στο εγκληματικό φαινόμενο. Μια διαπίστωση που σίγουρα θα κάνουν πρώτοι οι άμεσα εμπλεκόμενοι. Η πολιτεία, όπως καταλαβαίνουμε, δεν έχει πρόβλημα με τον αριθμό των ανθρώπων που θα

έχει φυλακισμένους, όσο με το πού θα τους βάλει. Μέρος της απάντησης σε αυτό το ερώτημα αναμένεται να δώσει μια καινούργια φυλακή στη ευρύτερη περιοχή της Δράμας (χωριό Νικηφόρος), που θα ολοκληρωθεί αρχές του 2020, και θα είναι χωρητικότητας εξακοσίων με εφτακοσίων θέσεων στέρησης της ελευθερίας. Αυτό το καινούργιο κατάστημα που σχεδόν ολοκλήρωσε η κυβέρνηση Συριζα θα δώσει δουλειά σε 258 ανθρώπους. Αυτοί οι τελευταίοι θα συμπεριλαμβάνονται στην προκήρυξη που θα κάνει το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη για 639 θέσεις εργασίας σε φυλακές. Έτσι κι αλλιώς η ύπαρξη της φυλακής δίνει ψωμί σε πολλά επαγγέλματα με πρώτο αυτό του εργάτη που τη χτίζει. Όσον αφορά τα μέτρα που λένε ότι θα ληφθούν σε πρώτο χρόνο, ένα από αυτά είναι οι υπόδικοι κρατούμενοι, που στην πλειοψηφία τους δικάζονται στην Αττική, να μην μεταφέρονται στον Κορυδαλλό και σε κελιά, αλλά στο Μεταγωγών που έχει κρατητήρια. Για υποθέσεις που έχουν πάνω από μία δικασίμους, αυτό συνεπάγεται την παραμονή κρατουμένων σε χώρους που υπάρχουν για κράτηση κάποιων ωρών ή λίγων ημερών. Ένα άλλο μέτρο είναι η τοποθέτηση συσκευών jammers, πρώτα στον Κορυδαλλό, που η χρήση τους είναι να κάνουν ανέφικτη τη σύνδεση κινητών συσκευών με τα δίκτυα κινητής τηλεφωνίας μέσω της δημιουργίας ηλεκτρομαγνητικού πεδίου. Αυτά τα μέτρα, τα μικρά και τα μεγάλα, μένει να εφαρμοστούν, και εκεί είναι πάντα το στοίχημα, στο κατά πόσο δηλαδή, αρχικά τουλάχιστον, κρατούμενοι με αγωνιστική και αξιοπρεπή στάση θα υπερασπιστούν κεκτημένα (θεσμοθετημένα ή μη, δεν μας ενδιαφέρει) με συλλογικούς αγώνες ή και με ατομικές διεκδικήσεις που «ανοίγουν τον δρόμο» και σε άλλους. Η ποιότητα μιας κοινωνίας κρίνεται και από τις φυλακές που λειτουργεί, και αυτό αφορά εξίσου όλους εμάς που είμαστε εκτός των τειχών, όσους δεν ξεχνάμε τους αιχμαλώτους του εκάστοτε καθεστώτος, άρα και τον ίδιο τον αγώνα. Και να μην ξεχνάμε το πολύ αναγκαίο: μπουρλότο και φωτιά σε όλα τα κελιά.

✎/ ανίδεος

Νέες Εκδόσεις

«Εθνικισμός-πατριωτισμός: η πολιτική θρησκεία του κράτους», **αναρχική συλλογικότητα καθ'οδόν**, kathodon.espinblogs.net/?p=1258

«Θρέφοντας εθνικισμούς: Μακεδονικό ζήτημα, συγκυρία και ένας κινηματικός απολογισμός», **καταληψη Φάμπρικα Υφανέτ**, Το έντυπο αυτό τυπώθηκε τον Ιούνιο του 2019 σε 1000 αντίτυπα. Διανέμεται χωρίς αντίτιμο σε στέκια, καταλήψεις, κοινωνικούς χώρους και η κάλυψη των εξόδων γίνεται με ελεύθερη συνεισφορά. yfanet.espinblogs.net/2019/07/17/threfontas-ethnikismoys-makedoniko-zitima-sygkyria-kai-enas-kinimatikos-apologismos-2

"Waves", **τεύχος 2**

Ατακτη περιοδική έκδοση που συμπλέει με το ρεύμα των ριζοσπαστικών κουήρ και φεμινιστικών πολιτικών. Γράφεται ατομικά και συλλογικά μεταξύ Θεσσαλονίκης-Αθήνας-Βερολίνου.

«Τέλος Πολέμου», **Joe Sacco, εκδ. Κινηματικό Αρχείο Ιωαννίνων**.

Το τρίτο και τελευταίο έργο του διεθνούς φήμης κομίστα Joe Sacco για τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Η έκδοση στοχεύει τόσο στη διατήρηση της μνήμης για τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν εναντίον των μουσουλμάνων της Βοσνίας, όσο και στη στήριξη των ολικών αρνητών στράτευσης με πολιτικούς και υλικούς όρους.

«Η **πολιορκία του Σαράγεβο 1992-1996**», **εκδ. Καμιονέτα**. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου σκοτώθηκαν 13.952 άτομα. Κι όσο φρικτοί κι αν είναι οι αριθμοί, εντούτοις δεν μπορούν να αποδώσουν την πλήρη έκταση της πολιορκίας. Η πολιορκία του Σαράγεβο διήρκεσε 1.425 ημέρες. Θα μπορούσε να έχει γραφτεί ένα βιβλίο για κάθε μια από αυτές τις ημέρες

«**Αδέρφια της ακτής**», **Iskashato, εκδ. Στάσει Εκπίπτοντες**. Πραγματεία υπερ των Σομαλών πειρατών, καταδιωκόμενων από όλες τις δυνάμεις του κόσμου

«**Η μορφή της ζωής**», **G. Agamben, εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα**.

Συλλογή με μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά κείμενα του Agamben που δείχνουν το εύρος των ενδιαφερόντων του: η μορφή της ζωής και η κατάσταση εξαίρεσης στις σύγχρονες κοινωνίες, το πρόσωπο του ανθρώπου και η σχέση του με την πολιτική και το κράτος, ο νέος ρόλος της αστυνομίας, η μετανάστευση και η ιδιότητα του πολίτη μέσα από την επανεξέταση του όρου λαός, η εξορία και η φυγή, το έργο τέχνης και το έργο του ανθρώπου, η ηθική και η ουσία του κακού.

«**Διάλογος για την αναρχία και την ελευθερία στη ψηφιακή εποχή**», **T. Ibanez M. Castells, εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα**.

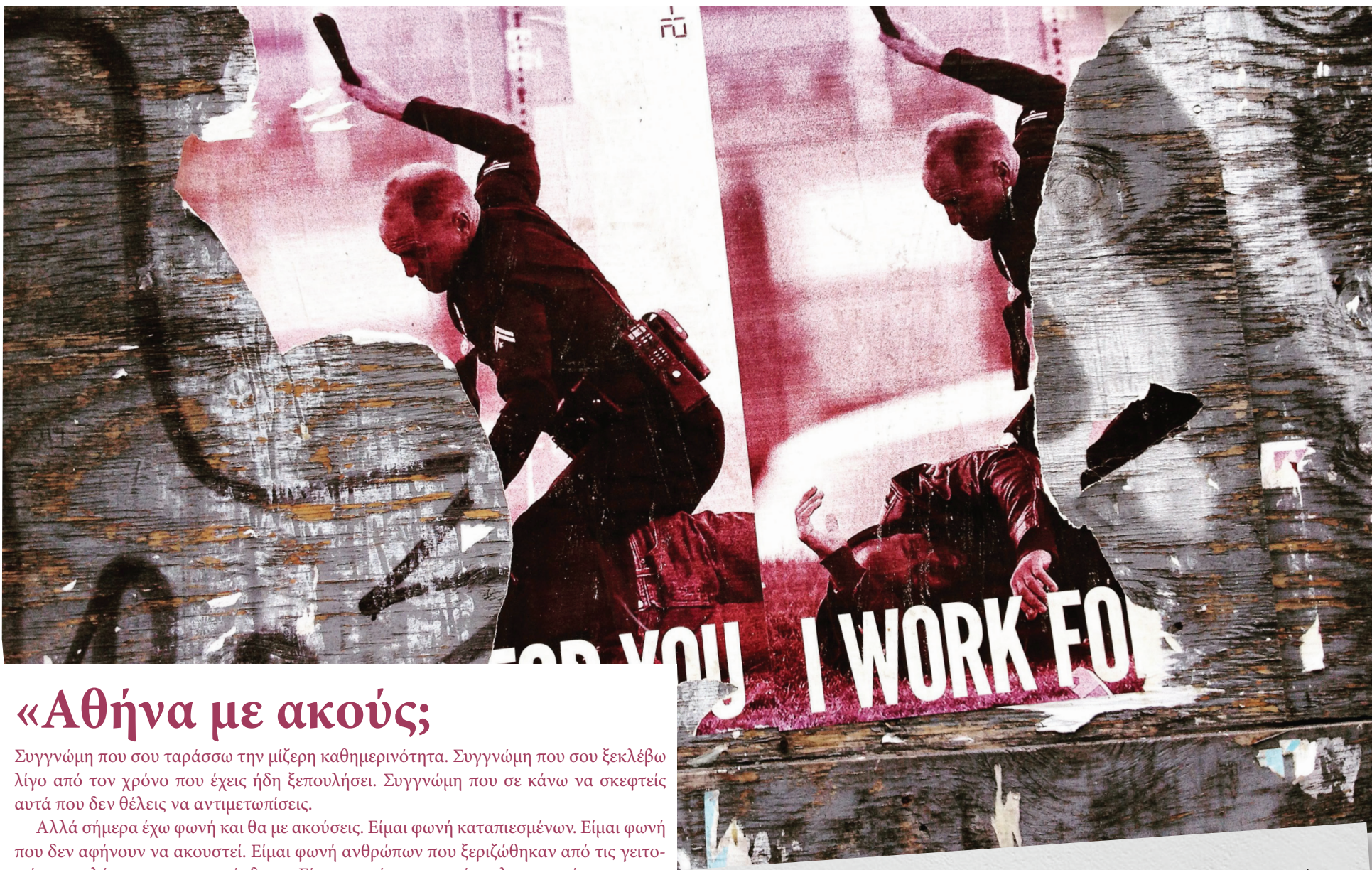
Η κυριαρχία, πέρα από τους μηχανισμούς του κράτους, επιβάλλεται μέσω των καναλιών επικοινωνίας. Ανάμεσά τους είναι σαφές ότι αποκτά ολοένα και μεγαλύτερη σημασία το δίκτυο. Που όμως, από την ίδια του τη φύση, τείνει στην εξάλειψη της ανισορροπίας των γνώσεων μεταξύ κυρίαρχων και κυριαρχούμενων, με αποτελέσματα εν δυνάμει ανατρεπτικά. Από εδώ μπορεί να προκύψει και ένας νέος αναρχισμός

«**Το πτυελοδοχείο του Μπακούνιν το χυτο... Ο Σαν Μικελε, ο Τζιουλίο Μανιερί και το Αντι-αναρχικο Συνεδριο της Ρώμης (1898)**», **Α. Τσιούμας R. Jensen, ελευθεριακές εκδόσεις Ναυτίλος**.

Εμείς από την πλευρά μας συνεχίζουμε τους αγώνες ενάντια στο καθεστώς εξαίρεσης, στα κράτη που τελούν υπό διαρκή έκτακτη ανάγκη, εφαρμόζοντας στην πράξη τη δυστοπία του σύγχρονου ολοκληρωτισμού και φτύνουμε με οργή στο πτυελοδοχείο των παλιών συντρόφων, όχι εξαιτίας κάποιας ματαιότητας ότι οι τωρινοί καιροί δεν μας αναγνωρίζουν και δεν μας εμπιστεύονται, αλλά ως υπόσχεση μάχης ενάντια σε έναν χρεοκοπημένο κόσμο αδικίας, ανισότητας, βαρβαρότητας και φτώχειας

"Humba", **τευχος 34**,

τριμηνιαίο περιοδικό για το κοινωνικό και πολιτικό νόημα των σπορ, την εμπειρία του γηπέδου, την οπαδική κουλτούρα και τον κόσμο της κερκίδας

«Αθήνα με ακούς;

Συγγνώμη που σου τaráσω την μίζερη καθημερινότητα. Συγγνώμη που σου ξεκλέβω λίγο από τον χρόνο που έχεις ήδη ξεπουλήσει. Συγγνώμη που σε κάνω να σκεφτείς αυτά που δεν θέλεις να αντιμετωπίσεις.

Αλλά σήμερα έχω φωνή και θα με ακούσεις. Είμαι φωνή καταπιεσμένων. Είμαι φωνή που δεν αφήνουν να ακουστεί. Είμαι φωνή ανθρώπων που ξεριζώθηκαν από τις γειτονιές τους λόγω της αισχροκέρδειας. Είμαι φωνή προσφυγόπουλων που έχασαν τους φίλους τους και ακόμα δεν ξέρουν το γιατί. Είμαι φωνή καμένων δασών που θυσιάστηκαν στον βωμό του κέρδους. Είμαι φωνή αυτών που αγωνίστηκαν, ενώ όλα μοιάζαν μάταια. Είμαι φωνή μελλοντικών γενεών που θα κληρονομήσουν δυστοπία.

Και εσύ που με ακούς σίγουρα με καταλαβαίνεις. Καταλαβαίνεις τι είναι καταπίεση. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει να δουλεύεις συνέχεια μόνο για να επιβιώσεις. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει να ξεριζώνεσαι από το σπίτι σου, επειδή το νοίκι είναι μεγαλύτερο από το μισθό σου. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει να σκοτώνεις τα όνειρα σου αργά και βασανιστικά.

Αλλά, θα με ρωτήσεις γιατί στα λέω. Θα μου πεις ότι έτσι είναι και τι να κάνουμε. Και εγώ θα σου απαντήσω. Θα σου πω ότι αυτά που βιώνεις είναι φτιαγμένα από ανθρώπους. Θα σου πω ότι η κατάθλιψή σου δεν έχει λόγο να υπάρχει. Θα σου πω ότι μαζί πετύχαμε πολλά στο παρελθόν. Θα σου πω ότι η ζωή σου είναι πολύτιμη για να την χαρμίζεις έτσι.

Θα σου πω να αγωνιστείς για να της δώσεις αξία. Σε ευχαριστώ που με άκουσες, καλή μας τύχη.»

Από το αρχηγείο της ελληνικής αστυνομίας ανακοινώνονται τα εξής:

Από την 01/10 και ώρα 8:00 πμ, τίθενται σε εφαρμογή μια σειρά νέων διατάξεων σχετικά με την ασφάλεια και την ομαλή κυκλοφορία του χρήματος στο κέντρο της Αθήνας.

Οι διατάξεις αυτές είναι:

- Απαγορεύεται η οποιαδήποτε παροχή υλικής ή ηθικής βοήθειας σε πρόσφυγες και μετανάστες. Απαγορεύονται οι καταλήψεις σπιτιών, τα κοινωνικά ιατρεία

και τα λαϊκά συσσίτια. Η διαβίωση μεταναστών και προσφύγων επιτρέπεται αποκλειστικά και μόνο στις δομές που έχουν οργανωθεί από το κράτος και οι οποίες περιλαμβάνουν μια τέντα, ένα πιάτο βρώμικο φαγητό και δύο κουβέρτες. Με νεώτερη ρύθμιση θα διευθετηθεί η κατάσταση των ανηλίκων προκειμένου αυτά να σταματήσουν να πηγαίνουν στα ίδια σχολεία με παιδιά ελληνικής καταγωγής.

- Θεσπίζεται κατώτατο μηνιαίο μίσθιο για όλα τα σπίτια της Αθήνας, στο ποσό των 500 ευρώ. Με τη συγκεκριμένη ρύθμιση προστατεύεται η υγιής επιχειρηματικότητα στο τομέα της βραχυχρόνιας μίσθωσης, ο ανταγωνισμός και η ιδιωτική πρωτοβουλία.

- Απαγορεύονται οι συναθροίσεις άνω των 3 ατόμων στην περιοχή των Εξαρχείων. Η διάταξη αυτή έχει να κάνει με την προστασία του προϊόντος με την επωνυμία «εναλλακτικός τουρισμός» που σύμφωνα με ευρωπαϊκή οδηγία είναι επίσημα αναγνωρισμένο τοπικό προϊόν. Εναλλακτικά δίνεται η δυνατότητα στους κατοίκους της περιοχής να κοινωνικοποιηθούν μέσω των μέσων κοινωνικής δικτύωσης (facebook, twitter, instagram) έχοντας την επιλογή τόσο της συνομιλίας όσο και την έκφρασης συναισθημάτων (like, dislike).

- Απαγορεύεται η οποιαδήποτε εναντίωση γραπτή, είτε προφορική στις νέες επενδύσεις, σε όλους ανεξαιρέτως τους τομείς.

- Ορίζεται ειδική ζώνη τουριστικής κατανάλωσης η οποία θα περιλαμβάνει τις περιοχές των Εξαρχείων, την πλατείας Βάθης και της Βικτώρια, η οποία και θα προστατεύεται από 10.000 αστυνομικούς οι προσλήψεις των οποίων θα ανακοινωθούν άμεσα. Καθιερώνονται τα συμβούλια γειτονιάς, αποτελούμενα από ευνυπόληπτους πολίτες, χαφιέδες και καταστηματαρχες που διαμένουν στις αναφερθείσες περιοχές.

- Απαγορεύεται η αυτενέργεια γενικώς.

- Απαγορεύεται το κλείσιμο της τηλεόρασης κατά την διάρκεια παραμονής στο σπίτι. Καθιερώνεται υποχρεωτική παρακολούθηση, με μηνιαία εξέταση πάνω στο θέμα, της πρωινής ζώνης του τηλεοπτικού σταθμού ΣΚΑΙ, όπου και προβάλλονται με διδακτικό τρόπο οι επιχειρήσεις της ελληνικής αστυνομίας.

- Απαγορεύεται η δημόσια παρουσία άστεγων, επαιτών και γενικότερα ατόμων των κατώτατων κοινωνικών τάξεων σε όλο το κέντρο της Αθήνας. Εξαιρούνται εξ αυτών όσοι αποδεδειγμένα εργάζονται στην περιοχή.

- Απαγορεύεται, με την χρήση περαιτέρω επιβαρυντικών διατάξεων, η οποιαδήποτε αμφισβήτηση της κανονικότητας.

